

ЗАВЕТЪТЪ НА ЛЮБОВЪТА

БЕСЕДИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

ДЪРЖАНИ ВЪ СОФИЯ. — ИЗГРЪВЪ

ТОМЪ Ш.

СОФИЯ

1944

Деветъ сжществени причини

Има деветъ сжществени причини, отъ които произтича нещастieto на хората, и деветъ сжществени причини, отъ които произтича щастieto на хората. Всички останали причини сж второстепенни, но деветтѣ сж сжществени, кардинални. Първата сжществена причина е непознаването на любовта и неизпълнението на нейния законъ. Въпрѣки това, философитѣ говорятъ за любовта, обясняватъ я, но тя не трѣбва да се обяснява. Тя е свѣтъ, въ който трѣбва да се потопишъ, да участвуващъ въ него, да се ползувашъ отъ благата му — нищо повече. Човѣшкитѣ понятия за любовта, опредѣлянето ѝ като малка и голѣма, като човѣшка и дяволска, това сж неразбрани нѣща. Любовта е наука. И дяволтъ е ангелъ, но живѣе само за себе си.

Втората сжществена причина е непознаването на мъдростта и на благата, които тя носи.

Третата сжществена причина е непознаване на истината и неподчиняване на нейнитѣ закони.

*) Матея 25:34—46.

Непознаване на любовта, на мъдростта и на истината сж тритѣ важни причини за нещастieto на хората. Познаването имѣ причинява тѣхното щастие. Това сж причини отъ Божествения свѣтъ. Нѣкой мисли, че може и безъ любовь, и безъ мъдрость, и безъ истина. Може и безъ тѣхъ, но последствията сж лоши.

Втората тройка отъ сжществени причини сж неразбирането на живота, на знанието и на свободата. Като не разбиратъ живота, хората изискватъ отъ него това, което той не може да имѣ даде. Животътъ е за васъ, той е за любовта. Вие трѣбва да слугувате на живота, за да го разберете. Искате да се ползвате отъ благата на живота, безъ да го разбирате. Това е невъзможно.

Всички говорятъ за знанието, безъ да го разбиратъ. Какво носи знанието за човѣка? Мисълъ и свѣтлина. Това, което не носи мисълъ и свѣтлина, не е знание.

И за свободата се говори, безъ да я разбиратъ. Едно искатъ хората — да бждатъ свободни. Какво е, въ сжщность, свободата? Свобода безъ познаване на истината е невъзможна. Който си позволи да направи нѣщо въ разрѣзъ съ истината, ще се намѣри въ голѣмо противоречие, т. е. въ голѣмо ограничение. Ограничението причинява редъ болезнени състояния въ мислитѣ, въ чувствата и въ пошталките на човѣка. Всѣко ограничение, което

се отнася до човѣка или до ангела, до инди-
вида или до народа, причинява едни и сѣщи
результати.

Животъ, знание и свобода сѣ атрибути
на ангелитѣ. Тѣ иматъ отношение къмъ ду-
ховния свѣтъ. Физическиятъ свѣтъ, обаче, е
за хората. Къмъ тѣхъ се отнася третата ка-
тегория сѣщественни причини: движение, уче-
ние и работа. Който не знае, какъ да се дви-
жи, самъ си причинява нещастие. Младъ, 20
годишенъ човѣкъ, взелъ бастонъ, маха го на
една и на друга страна. Той не разбира, защо
носи бастонъ. Отде е произлѣзълъ бастонътъ?
Нѣкой учени казватъ, че едно време, когато
маймуната искала да се изправи на два крака,
носѣла тояга, на която се подпирала. Добре е
да носишъ бастонъ, но ако ти помага въ хо-
денето. Нѣкой закачилъ бастонъ на ржката си,
но не си служи съ него; другъ го носи подъ
мишница; трети го върти въ въздуха.

Втората сѣщественна причина за неща-
стието или щастиято на човѣка се дължи на
неразбиране или разбиране смисъла на уче-
нието. Човѣкъ учи, за да придобие нѣщо, което
да го ползува. Нѣкой иска да бжде ученъ, да
има знание. Защо му е знанието? Учението е
сѣщественно. Който не се учи, всичко изгубва.
Ако майката не се учи, изгубва майчинството.
Ако бащата не се учи, изгубва бащинството.
Ако братътъ не се учи, изгубва братството.

Ако сестрата не се учи, изгубва сестринството. Учителъ, който не се учи, изгубва учителството. Всички трѣбва да се учатъ. Нѣкой си мисли, че е свършилъ всичко. Така не се мисли, нито се говори. Щомъ престанешъ да учишъ, ти ще изгубишъ всичко.

Последната причина е работата. За да не бждешъ нещастенъ, работи съ любовъ. Каквато работа започнешъ, трѣбва да вложишъ въ нея любовъ. Миешъ чинии и казвашъ: За това ли се родихъ? Че за какво си се родилъ? Слуга си въ единъ домъ, носишъ дете на ръце, казвашъ: За това ли се родихъ? Считай, че работата, която вършишъ въ даденъ моментъ, е най-важна. Носишъ едно малко камъче — това е най-важно за тебе.

Непреривно носи въ ума си една идея. Ти искашъ да си голѣмъ човѣкъ, министъръ, за това мислишъ постоянно. Ако си министъръ, ще ти намѣрятъ нѣкаква вина, ще те затворятъ и после ще те сждятъ. И царъ да си, пакъ ще те сждятъ. Дѣщеритѣ и синоветѣ сждятъ майкитѣ и бацитѣ си. Ще каже нѣкой, че така разбиратъ, така постѣпватъ. Похвално е това. Нека всѣки постѣпва споредъ разбирането си. Като работишъ, ще направишъ много погрѣшки, но като свършишъ работата си, ще ги изправишъ. И сто погрѣшки да направишъ, не се отказвай отъ работата си.

Единъ младъ човѣкъ разправяше за своята възлюбена: Докато не бѣхме си казали една лоша дума, животътъ ни вървѣше добре. Единъ денъ моята възлюбена ме нарече мазникъ. Отъ тоя моментъ животътъ ни се развали. До това време азъ я считахъ ангелъ, и азъ бѣхъ ангелъ. Откакъ ме нарече мазникъ, като че ме намаза съ нѣщо, и животътъ ми потъмнѣ. Страшна е думата „мазникъ“. Какво означава тя? Намазали човѣка повече, отколкото трѣбва. Опасно е да наречешъ нѣкого мазникъ. Следъ време и той ще те нарече мазникъ. Какъвъ е произходътъ на тая дума, отде иде, това сами ще разрешите.

Какво представя човѣшкиятъ езикъ? — Грамофонна игла, която пѣе и свири. Когато иглата е добре настанена, добре свири и пѣе; докато се нагласи, чува се шумъ, съскане. Възпитаниятъ човѣшки езикъ е Божествената игла, която се движи по плочата. Ако иглата не се постави на мѣсто, работитѣ ставатъ така, както не се очакватъ. Тури ли се на мѣсто, работитѣ вървятъ добре.

Мнозина се оплакватъ отъ живота, защото не го разбиратъ. Тѣ се намиратъ при богати условия, които не могатъ да използватъ. И съвременната наука е богата. Всички човѣшки умове се насочватъ къмъ различни областа на науката, но много отъ нейнитѣ изследвания не сж достовѣрни. Напримѣръ, нѣ-

кое богато дете, добре гледано и хранено, постоянно съхне. Коя е причината за това, малцина знаятъ. Причината е липсата на вода въ неговия организъмъ. Всѣки човѣкъ, който съхне, е лишенъ отъ любовь, иѣма кой да го обича. Нѣкой човѣкъ затлъстява много. — Защо? — Има повече вода, отколкото трѣбва. Той трѣбва да даде малко влага отъ своята на сухитѣ хора. Като знаете това, не свързвайте приятелство безразборно. Двама пълни, дебели хора не могатъ да дружатъ. Единиятъ трѣбва да бжде гъленъ, а другиятъ — слабъ; единиятъ да има повече влага въ организма си, а другиятъ — по-малко. Сухиятъ има повече свѣтлина, по-малко топлина; пълниятъ има повече топлина, по-малко свѣтлина. Като дружатъ, тѣ си помагатъ взаимно.

И тѣй, всичко зависи отъ ума, отъ сърдцето и отъ душата на човѣка. Мнозина не признаватъ съществуването на душата. Това не е важно. Ще разисквате върху въпроса, единна ли е душата, или колективна; сборъ отъ много явления ли е, или само отдѣлни факти и явления. И това не е важно. Едно е важно: да слушашъ своя умъ, който носи свѣтлина; ако не го слушашъ, животътъ ти не е приятенъ, не знаешъ, какво нѣщо е красотата. Ако не познавашъ сърдцето си, не знаешъ, какво нѣщо е топлината. Топлината произвежда мекота. На нея се дължатъ нѣжнитѣ и меки

думи. Ако не познавашъ физическия свѣтъ, ти не разбирашъ тѣлото си, не знаешъ законитѣ, които го управляватъ. Ти насилвашъ рждетѣ, краката, очитѣ, ушитѣ си, безъ да мислишъ за последствията. Вечеръ, като се върнешъ отъ работа, не мислишъ за краката си, да ги измиешъ, да облекчишъ положението имъ. Хората се занимаватъ съ социални въпроси, а оставятъ настрана близкитѣ до тѣхъ въпроси — до своя умъ, сърдце и тѣло.

Всѣки трѣбва да се ръководи въ живота си отъ любовта, мъдростта и истината; всѣки трѣбва да се ръководи отъ живота, отъ знанието и отъ свободата; всѣки трѣбва да учи и да работи. Ако българскитѣ министри разбираха, какво представятъ Божията любов, мъдростъ и истина, положението щѣше да бжде друго. Ако българскитѣ министри разбираха, какво нѣщо е животътъ, знанието и свободата, положението щѣше да бжде друго. Погрѣшката имъ се заключава въ това, че тѣ мислѣха да оправятъ свѣта съ движение, съ учение и съ работа. Свѣтътъ не се оправя така. Движението, учението и работата сж резултатъ на Божествения свѣтъ. Какъ трѣбва да се движи човѣкъ? Днесъ хиляди и милиони хора се движатъ на бойното поле. Каква е целта имъ? Какъ гледа невидимиятъ свѣтъ на войната, която сега става между християнски народи? Одобрява ли постѣпкитѣ имъ?

Днесъ войната е външенъ процесъ, но тя става и вътре въ човѣка. Нѣкой се разгнѣви и въ единъ моментъ на тоя гнѣвъ ставатъ жертва петъ милиона клетки. Ти, човѣкътъ, не се ли осакатявашъ самъ? Цѣлото ти тѣло е пълно съ инвалиди. Питате: Защо воюватъ хората? Питамъ: Ти защо се гнѣвишъ безъ причина? Нѣкоя жена иска да се разведе съ мъжа си, а сжщевременно ме пита, защо хората воюватъ. Понеже нейната женитба е неестествена, затова и хората воюватъ. Неестествената женитба създаде войната. — Трѣбва ли да се жени човѣкъ? — Женитбата е естественъ процесъ, но човѣкъ трѣбва да се жени по закона на любовта, по закона на мъдростта и по закона на истината. Човѣкъ трѣбва да се жени по закона на живота, по закона на знанието, по закона на свободата. Човѣкъ трѣбва да се жени по закона на движението, по закона на учението, по закона на работата. Който не се жени по тия закони, грѣши. Не е лошо, че грѣши човѣкъ, но той трѣбва да се ползува отъ погрѣшкитѣ си. Като изправя погрѣшкитѣ си, човѣкъ поумнява. Съ поумняването си, той печели голѣмо богатство.

Споредъ индуската философия, погрѣшкитѣ иматъ отношение къмъ човѣшката карма. И царятъ, и простиятъ човѣкъ грѣшатъ. Нѣкой царъ изтезава, мъчи слугитѣ си, безъ да мисли за послѣдствията. Въ бждеще царятъ ще

стане слуга, а слугата — царь. Трѣбва ли да пита тоя слуга, защо господарьтъ и близки-тъ му се отнасятъ лошо съ него? Не търси причината отвънъ, въ другитѣ хора, но я потърси въ себе си. Едно време, когато си билъ царь, ти си измъчвалъ слугитѣ си. Днесъ тѣ ти отговарятъ по сжщия начинъ. Днесъ, както и да се отнасятъ къмъ тебе, ще благодаришъ и ще знаешъ, че ти си причина за всичко. Като знаете това, отъ всички се иска добъръ животъ.

Законъ е: когато сждятъ нѣкого, ти не го защищавай. Само единъ начинъ има, по който можемъ да му помогнемъ: да изпратимъ мисълта си къмъ него, съ пожелание да изправи погрѣшката си. Щомъ изправи погрѣшката си, работата се нарежда добре. Не съжالياвай, че законътъ те сжди; радвай се, че имашъ условия да изправишъ живота си. Сега законътъ сжди министритѣ, за да изправятъ погрѣшкитѣ си. Ние ще изпратимъ своята добра мисълъ къмъ тѣхъ да изправятъ погрѣшкитѣ си. Ако хората не изправятъ погрѣшкитѣ си, не може да се говори за добъръ животъ. Ако и ние не изправяме погрѣшкитѣ си, не можемъ да говоримъ за добъръ животъ. Ако единъ отъ музикантитѣ на оркестъра наруши нѣщо въ свиренето — не спази такта, темпото, или вземе една нота вмѣсто друга, цѣлата хармония се измѣня. Опитни трѣбва да бждатъ

всички музиканти. Опитни трѣбва да бждатъ всички хора въ своитѣ работи. Поучавайте се отъ това, което става днесъ въ България.

Помнете : погрѣшката на едного е погрѣшка на всички. Погрѣшката на единъ отъ министритѣ, или на всички министри е и ваша погрѣшка. Учете се отъ всички. Сега вие сте на заденъ планъ, никой не ви сѣди. Затова, като сѣдите, бждете справедливи, но не жестоки. Бждете строги, но милостиви. Нищо не е, ако скжсашъ нѣщо, или ако го чупишъ, но трѣбва да знаешъ, защо си го скжсалъ или чупилъ. Нѣкой изялъ една ябълка, и всички около него вдигатъ шумъ, кой му позволилъ да я изяде. Ябълката не е тѣхна, нито твоя собственост. Върху нея сж работили слънцето, въздухътъ, водата, почвата, червейчетата, а ти ставашъ господарь на ябълката и повдигашъ цѣлъ въпросъ, кой е посмѣлъ да изяде твоята ябълка.

Христосъ казва: „Не сѣдете, да не бждете сѣдени.“ Кой има право да сѣди? — Само Богъ има това право. Сѣденето е прерогативъ на Бога. Въпрѣки това, хората сж взели това право. Значи, само оня, който люби, може да сѣди; само мдриятъ може да сѣди; само истинолюбивиятъ може да сѣди. Само оня, който обича живота, може да сѣди; само оня, който обича знанието, може да сѣди; само оня, който обича свободата, може да

сжди. Какъ сжди Богъ? Когато първитѣ ангели сгрѣшиха, Богъ не ги унищожи, а ги изпрати на земята — въ огнения университетъ, да се учатъ и възпитавагъ. Тоя университетъ изправя всички погрѣшки и прави хората меки. И човѣкъ е дошълъ на земята да се възпитава, да придобие мекота. Казватъ, че човѣкъ ще се мжи вѣчно. Колко време се включва въ вѣчното? Най-много сто години, умножени сами на себе си. Значи, десетъ хиляди години. Който не е доволенъ, може да остане на земята повече години, милионъ години, умножени сами на себе си. Колкото време и да прекарате на земята, все има край.

Сега ще ви говоря алегорично. Питатъ ме, де сж сега ангелитѣ, които едно време сгрѣшиха. Тѣ сж сегашнитѣ славеи, пратени на земята да пѣятъ. Ще останатъ между хората около десетъ хиляди години, да ги веселятъ. Дали вѣрвате въ това, то е другъ въпросъ. За васъ това може да е приказка отъ „Хиляда и една нощъ.“ Ако вѣрвате въ тая приказка, нищо нѣма да изгубите; ако не вѣрвате, невежи ще останете. Ще знаете, че славеитѣ сж ангели, които пѣятъ безъ пари. Тѣ пѣятъ и казватъ на българитѣ: Мислете, какво правите. Ако не мислите право, ще ви изпратятъ на земята, като насъ, да пѣете. Ето, десетъ хиляди години вече пѣемъ. Не само

славеитѣ пѣятъ. И чучулигитѣ пѣятъ, но тѣ сж ангели отъ втора категория.

Съвременнитѣ хора иматъ голѣми богатства. Съвременниятъ вѣкъ се отличава съ много богатства и блага. Но пакъ хората се запитватъ: Какво ще стане съ насъ? Защо сме се родили? Чудно нѣщо, защо си се родилъ! Родилъ си се да познаешъ, какво нѣщо е Божията любовъ, която носи живота; родилъ си се да познаешъ, какво нѣщо е Божията мъдростъ, която носи свѣтлина и знание; родилъ си се да познаешъ, какво нѣщо е Божията истина, която носи свобода. Любовта, мъдростта и истината сж свѣтове, въ които живѣятъ разумни сжщества. Ти поглеждашъ нагоре и казвашъ: Какво ли има на небето? — „Око не е видѣло, и ухо не е чуло това, което се върши горе“. Това сж думи на апостолъ Павла. — Какво има на слънцето? — Око не е видѣло, и ухо не е чуло онова, което става на слънцето. Виждали ли сте една слънчева девица? Виждали ли сте я, какъ е облѣчена, съ какъвъ коланъ е препасана? Ако видите една слънчева красавица и се сравните съ нея, съвсемъ ще се обезсърдите. Ще се учите отъ нея, за да придобиете и вие тая красота. Нѣкога и вие ще станете като нея. Знаете ли, какъ живѣятъ красивитѣ сжщества на слънцето? Тѣ никога не обиждатъ. Тѣ могатъ да кажатъ на човѣка всичко, но никога

нѣма да го нарекатъ „мазникъ“. Тѣ не воюватъ, както хората.

Какво означава думата „война“? На английски война значи „war“, на турски — „мурабе“. Звучна, съдържателна е тая дума. Нѣкой пътъ ще минешъ отъ английското „war“ къмъ българската дума „война“ и после къмъ турската „мурабе“ — Кога става война? — Когато кажешъ думата „мазникъ“. Въ едно българско село, наречено Чатма, селянитѣ имали обичай, като влѣзе въ стадото имъ чужда овца, да я хванатъ и заколятъ. Така постъпилъ единъ отъ тия селяни. Хваналъ чуждата овца, заклалъ я и я изялъ. Даватъ го подъ сждъ. Сждията го пита, защо хваналъ чуждата овца. Той отговорилъ: Мислѣхъ, че е моя, сгрѣшихъ. Нали знаешъ, господинъ сждия, ние сме говеда, прости хора. Вие сте наши братя, ще ни учите. Казвамъ: Езикъ е това. Сждията не се досѣтилъ, какво иска да каже селянинътъ; ако се досѣти, ще премълчи, нѣма какво да се разправя съ простия човѣкъ.

Бждете доволни отъ това, което ви е дадено. Какво по-голѣмо богатство очаквате отъ богатството на вашия умъ, на вашето сърдце? Какво по-голѣмо богатство очаквате отъ богатството на вашата душа и на вашия духъ? Това богатство не може да се сравни съ богатството на единъ земенъ царъ. Следъ всичко това се питате, какво трѣбва да правите.

Имашъ единъ мжжъ, който разполага съ голѣми богатства, но има нѣкакви недостатъци и не знае, какъ да си помогне. Ти си негова жена, която разполагашъ съ голѣмо богатство, но не искашъ да му помогнешъ. Помогни му да изправи ума си. Изправи ли се, богатството му ще потече. Тогава и двамата ще се ползувате отъ това богатство. Ако не сте готови взаимно да си помагате, ето какъвъ съветъ ще ви дамъ. Ако си мома, не се жени, докато не намѣришъ въ момъка най-добрата чърта на характера му. Ако си момъкъ, не се жени, докато не намѣришъ най-добрата чърта въ характера на момата. Щомъ намѣришъ тая чърта, дрѣжъ я постоянно въ ума си. Ще живѣешъ, както ангелитѣ живѣятъ. Ако се оженишъ и не намѣришъ тая чърта въ възлюбения си, или въ своята възлюбена, нещастията ще те следватъ едно подиръ друго. Разказвахъ ми за живота на едно българско семейство, дето всички били музикални, пѣли добре. Бащата пѣлъ басъ, дъщерята — алтъ, майката — сопранъ, а синътъ — теноръ. Вечеръ, като се прибирали отъ работа, вмѣсто да се каратъ, тѣ започвали да пѣятъ — образували квартетъ. Бихъ желалъ да посетя това семейство, да видя, действителенъ ли е тоя случай. Бихъ желалъ всички български семейства да живѣятъ въ пълна хармония.

Въодушевявайте се отъ това, което имате. Въодушевявайте се отъ вашия умъ, който носи свѣтлина. Радвайте се на вашия умъ. Радвайте се на вашето сърдце, което носи топлина. Радвайте се на вашата душа, която носи Божиитѣ блага отъ хиляди и милиони години. Радвайте се на своя духъ, който ви сочи пътя къмъ Бога. Защо трѣбва да се обезсърдчавате? Радвайте се на всичко, което ви е дадено, и живѣйте по Божия законъ. Всѣки човѣкъ и всѣки българинъ трѣбва да живѣе по тоя законъ.

Днесъ всички българи се интересуватъ отъ сѣдбата на ония, които сж подъ сѣдъ. Днесъ сѣдятъ и министритѣ. Интересно е, каква ще бжде сѣдбата имъ. Нѣкои ще осѣдятъ на затворъ за петъ, за десетъ и повече години. Както виждамъ нѣщата, всичко ще се съкрати: десеттѣ години ще се съкратятъ на по-малко, петтѣ години сжщо ще се съкратятъ, бесилкитѣ ще изчезнатъ, вжжетата на бесилкитѣ ще изгниятъ. Като качатъ нѣкого на бесилката, вжжето ще се скжса и нѣма да го обесятъ. Турцитѣ, особено старитѣ, спазватъ следното правило при бесилкитѣ. Ако вжжето се скжса веднѣжъ, опитватъ се втори пѣтъ да качатъ престѣпника на бесилката; скжса ли се вжжето втори пѣтъ, трети пѣтъ не окачватъ виновника на бесилката. Тѣ казватъ: Богъ не позволява да обесимъ тоя човѣкъ. Кога ще

дойдатъ днитѣ на съкращението на страданияето? — Може още днесъ, може и въ бж-деще — зависи отъ съзнанието на хората.

Радвайте се на вашия умъ, радвайте се на вашето сърдце, радвайте се на вашата душа, радвайте се на вашия духъ. И тогава, прилагайте доброто въ своя животъ. Пожелайте на българскитѣ министри да изправятъ погрѣшкитѣ си и да дойдатъ между васъ, да живѣете заедно, споредъ изискванията на любовта. Ние се интересуваме отъ това, което става сега. Защото богатата на народа, на семейството, на отдѣлния човѣкъ зависятъ отъ състоянието на ума, на сърдцето, на душата и на духа. Това е важно за всички. Ако умътъ и сърдцето нѣматъ разположение къмъ възвишеното, никой не може да се освободи отъ неприятноститѣ и мжчнотиитѣ въ живота. Днесъ християнскитѣ народи, както и вѣрващитѣ — православни, протестанти и католици, не сж дошли още до идеята, взаимно да си подадатъ ржка и да кажатъ: Въ името на Бога, въ името на Исуса Христа, да заживѣемъ братски, въ миръ и съгласие. И досега още вѣрващитѣ сж непримирими помежду си. — Защо? — Защото живѣятъ съ своитѣ лични интереси. Да оставимъ това настрана.

Христосъ казва: „Гладенъ бѣхъ, не ме нахранихте; жаденъ бѣхъ, не ме напоихте; странникъ бѣхъ, не ме приехте; боленъ бѣхъ,

не ме погледнахте; въ тъмница бѣхъ, не ме посетихте.“ Ония отъ васъ, които нахранихте Христа, добре сте направили; ония, които сте Го напоили, добре сте направили; ония, които Го посетихте въ тъмницата, добре сте направили; ония, които Го приехте въ дома си, като странникъ, добре сте направили. Каквото сте направили въ името на Христа, добре сте направили.

Казано е: „Нѣма скрито-покрито въ живота.“ Като видя единъ музикантъ или пѣвѣцъ, веднага разбирамъ, добре ли свири или пѣе. Ако музикантъ е добре построенъ, ще свири и пѣе добре. Нѣкой християнинъ казва: Не съмъ училъ пѣене, но, както и да е, ще пѣя. Не е така. Тукъ не можешъ да бждешъ скроменъ. Ще се учишъ да пѣешъ и, като се научишъ добре, тогава ще излѣзешъ на сцената. Докато не се научишъ, нѣма да пѣешъ. Ето, и азъ употрѣбихъ цѣли 40 години, докато разреша единъ български мотивъ. Отъ тоя моментъ работата на българскитѣ музиканти тръгна напредъ. Какъ го разрешихъ, не казвамъ, но имахъ търпение да го разреша. Опитвахъ по единъ, по втори, по трети начинъ, докато го разрешихъ. Казвамъ: На българитѣ работитѣ ще се оправятъ. Ако не бѣхъ го разрешилъ, работитѣ имъ нѣмаше да се оправятъ. И вашитѣ работи ще се оправятъ. Често мислѣхъ да прекъсна задачата, да не я реша-

вамъ, но нѣщо ме караше да продължавамъ. Всѣки огъ васъ има да реши една задача на своя умъ, една задача на своето сърдце, една задача на своята душа и една задача на своя духъ. Тия задачи сж въ полза на цѣлото човѣчество.

Мнозина има да решаватъ по една задача, дадена преди 40 години. Нѣкои искатъ да я прекъснатъ, както и азъ мислѣхъ. Ако я прекъснатъ, по-лошо ще бжде. Ще кажете, че е трѣбвало да се занимавамъ съ друга работа. Каква бѣше задачата? Да разреши една игрива българска пѣсенъ. Животътъ иде чрезъ игривитѣ пѣсни. Тажнитѣ пѣсни сж събрано богатство, което трѣбва да се яде и пие. Алегрото въ българскитѣ пѣсни представя българина, който работи, изважда богатството си навънъ. Казвате: „Игрива пѣсенъ.“ Понѣкога българинътъ е безкористенъ. Хубава е тая чърта.

Кръстникътъ вѣнчава единъ шопъ — селянинъ. После започва хорото. Кръстникътъ казва на селянина: Давамъ ти крава съ телето заедно, ако играешъ, безъ да викашъ „И-ху-ху!“ Младоженикътъ игралъ, въздържалъ се, най-после извикалъ: Кръстникъ, ритамъ ти кравата и телето — „И-ху-ху!“ Нека си играе човѣкътъ, нека си каже „И-ху-ху!“ Нека бжде свободенъ. Той казва: Не ти искамъ кравата, не ти искамъ телето. — И-ху-ху!“ Откажете се отъ вашата крава и вашето теле и изви-

кайте „И-ху-ху!“ Така въпросътъ ще се разреши по-лесно.

Откажете се отъ стария начинъ на живѣне. Ще направите една погрѣшка и после ще искате извинение. Ще откъснешъ единъ плодъ отъ градината на нѣкого и после ще се извинявашъ. Не се извинявай, но откъсни единъ хубавъ плодъ отъ твоята градина, иди при съседа си и му кажи: Веднѣжъ минахъ край твоята градина, влѣзохъ и си откъснахъ единъ плодъ. Ето, връщамъ ти сега похубавъ. Това значи, извинение. Да зачитаме едни на други свободата си. Той може нищо да не ти каже, да претърпи, но ти трѣбва да бждешъ благороденъ, да изправишъ погрѣшката си. Всѣки трѣбва да зачита сжществената мисълъ въ човѣка. Една сжществена Божествена мисълъ има въ човѣшкия умъ. Едно Божествено желание има въ човѣшкото сърдце. Трѣбва да ги зачитаме. Зачитайте онова, което Богъ е вложилъ въ човѣшката душа. Тя е красива книга, хубаво написана. Четете тая книга, безъ да я цапате.

Живѣйте съзнателно и мислете върху всичко, което ви се случва. Ако страдате отъ главоболие, причината за това е малкото свѣтлина въ ума ви — повече свѣтлина ви трѣбва. Боли ви коремъ — малка е топлината ви. Каквато болка и да имате, ще знаете, че силата на тѣлото ви е намалѣла. Що е ревматизъмътъ?

— Ненуженъ товаръ въ ставитѣ. Имате излишни мазнини въ организма си, поради което гръбначниятъ мозъкъ не работи правилно. Нѣкои отъ каналитѣ на гръбначния стълбъ сж запушени, затова нервната енергия не може да се разпредѣля навсѣкжде въ организма. Като резултатъ на това състояние се явява парализия. Излагайте гърба си на слънце. Мислете право, да се отворятъ каналитѣ на гръбначния стълбъ, да потече енергията по цѣлото тѣло. Следователно, ако те заболи глава или коремъ, потърси погрѣшката си. Нѣкой пжтъ отивашъ при лѣкаръ, давашъ известна сума, да ти покаже погрѣшката. Той ще ти посочи, каква несъответна храна си ялъ, която е причинила болестъта ти.

И тѣй, когато срещнете единъ човѣкъ, мислете добре за него. Кажете си, че той носи отлична мисълъ, отлични чувства въ себе си. Той носи отлична душа и отличенъ духъ. Като помислите за него така, и той ще ви отговори съ сжщото. Ако се обезсърдишъ въ живота си, кажи: Нѣма другъ като Бога, носителъ на любовта. Единствената любовъ въ свѣта, това е любовта, която изтича отъ Бога. Ако почувствуващъ, че си невежа, безъ знание, кажи: Единствената мдростъ въ свѣта е Божията. Само тя носи знание и свѣтли-на. Единствениятъ, Който ни е далъ всички блага въ живота, Който ни е далъ материалъ

за съграждане на кжщитѣ ни, това е Богъ. Създаването на семейството, раждането на хората се дължи на Него. Избавянето ни отъ хиляди злини се дължи пакъ на Него. Свѣтлото бждеще, което ни очаква, е начъртано пакъ отъ Него. На Него дължимъ всичко.

Иде нова епоха за изправяне погрѣшкитѣ на хората. Бждещиятъ животъ е безъ погрѣшки. Който се затъжи за погрѣшкитѣ, ще слѣзе въ по-низкъ свѣтъ, да види, какво представятъ тѣ. Въ миналото светиитѣ сж живѣли въ горитѣ, за да видятъ, какъ вълкътъ дави овцетѣ, да иматъ представа за лошия животъ. Когато светията види, какъ вълкътъ дави овца, той се приближава до него, помилява го по главата и му казва: Не яжъ овцата. Ако ме послушашъ, ще ти помогна. Ако не послушашъ, много пжти ще одиратъ кожата ти.

Радвайте се на красивия умъ, на красивото сърдце, на красивата душа и на красивия духъ, които имате.

Издигнете бѣлото знаме и живѣйте, както Богъ изисква.

— Божията Любовь носи изобилния и пълень животъ.

*

23. Беседа отъ Учителя, държана на
19 ноемврий, недѣля, 10 ч. с. 1944 г.
София. — Изгрѣвъ.

Божествени импулси

Изпѣйте пѣсенъта „Мога да постигна, що желая.“

Каква е основната мисълъ отъ миналата лекция?

Може ли да се приеме нѣкаква храна въ организма, безъ тя да остави своитѣ хранителни елементи, или безъ да се използва? Всѣка храна, която не остава хранителни вещества въ тѣлото, не ползува човѣка. Въ какво се изявява изкуството на добрия пѣвецъ? — Въ доброто пѣене. Всѣки пѣвецъ, музикантъ, шивачъ или какъвъ и да е занаятчия, трѣбва да знае, какъ да върши работата си. Който не знае, какъ да приложи изкуството си, може да направи една кжца, безъ да използва слънцето. Въ голѣмитѣ градове, както и въ София, малко кжци сж хигиенични. Повечето кжци сж голѣми, хубави, но не сж хигиенични — цѣли затвори сж.

Всички хора говорятъ за новото. Въ какво се крие новото? — Въ противоречията. Дето нѣма противоречия, тамъ новото е изключено. Значи, дето сж противоречията, тамъ е новото. Когато единъ се ражда, другъ умира — това

е новото. Старото умира, новото се ражда. Искате да бъдете силни. Какъ се проявява силата практически? Какъ се познава силниятъ? — Въ ходенето. Ако не си силенъ, мъчно ще ходишъ: Като направишъ десетина крачки, ще се уморишъ и ще спрешъ. Тукъ спрешъ, тамъ спрешъ. Какво показва това? — Безсилие. Ако нѣщата нѣматъ външенъ изразъ, каквито обяснения и да се даватъ за тѣхъ, все ще останатъ неразбрани. За ония, които мъчно разбиратъ, всѣкакви обяснения оставатъ безпредметни. Който лесно разбира, лесно учи, лесно придобива знание. Ще кажете, че придобиването на знание се нуждае отъ вътрешни импулси. Вѣрно е, че импулсътъ е условие за придобиване на знание, но въ различнитъ хора импулситъ сж различни. Освенъ това, въ различнитъ възрасти, човѣкъ проявява различни импулси. Детето, докато е малко, плаче, крѣска — това е импулсъ къмъ ядене. Като израсте, желанието му придобива другъ видъ — то иска да научи нѣщо, външниятъ свѣтъ го интересува. Щомъ стане пълнолѣтенъ, той започва да се облича добре, обръща внимание на външността си. Като мине 50 годишна възраст, колкото повече остарява, става особенъ, счита, че е живѣлъ безсмислено. Той мисли, че животътъ на младия е несъзнателенъ, неразуменъ.

Съвременнитѣ хора минаватъ презъ различни болезнени състояния. Една отъ сжщественитѣ причини за това е неправилното дишане. Не е достатъчно човѣкъ само да диша дълбоко, но съ радостъ да диша. Правилното дишане подразбира пълна хармония между дѣсния и лѣвъ дробъ. Не можешъ да дишашъ добре, ако не мислишъ право. Правилното дишане е свързано съ правата мисль. Каквато е мисльта на човѣка, такава е и дишането му. Има мисли, които сж полезни, но нѣкои не сж полезни. Всѣка мисль, която носи свѣтлина, е полезна. Каква работа ще свършишъ, ако нѣмашъ свѣтлина въ ума си? Кажешъ ли, че нѣкой въпросъ не ти е ясенъ, това показва, че нѣмашъ достатъчно свѣтлина въ ума си. Използвайте въздуха, като носител на блага. Използвайте и свѣтлината, като носителка на блага.

Често се говори за любовта, безъ да се запитватъ, какво нѣщо е тя и какъ се изявява. Обичашъ нѣкого, безъ да знаешъ, какво обичашъ въ него. Обичашъ го, безъ да знаешъ основната гама, по която е построенъ той. Обръщашъ внимание на неговата външность, на неговитѣ очи, уши, уста, носъ, вежди, но не знаешъ гамата, по която той живѣе. Наблюдавашъ хода му, безъ да разбирашъ причината, която го импулсира. Нѣкой ходи като старецъ, тресе се отъ една страна на друга. Чо-

вѣкъ остарява преждевременно по причина на неджитѣ на своитѣ дѣди и баби. Нѣкои неджи причиняватъ изкривяване, пригърбване на човѣка, което го прави преждевременно старъ.

Какъ се познава външно старостта? Стариятъ се пригърбва. Гръбнакътъ му образува крива линия. Такоза изкривяване се забелязва и въ писане на буквитѣ. Малко хора пишатъ буквитѣ добре, Нѣкои букви се пишатъ по два начина, напримѣръ, буквата Д. Обаче, това е въ ржкописната азбука. Нѣкои пишатъ буквата „д“ нагоре, а други — надолу — „д“. Ако разгледате буквитѣ „Г и Б“, виждате, че буквата „Г“ носи бремето си отпредъ, а буквата „Б“ — и отпредъ, и отзадъ. Тя носи по-голъма тежестъ отъ буквата „Г“. Думата „господарь“ започва съ „г“.

Значи, не е голѣмо изкуство да господарувашъ. Това е най-малката работа, която можешъ да свършишъ. Господарьтъ седне на столъ и заповѣдва. Като види нѣкой цигуларь, той казва: Вземи цигулката и посвири малко. Въ бждеще господарьтъ нѣма да заповѣдва на другитѣ да му свирятъ, но той прѣвъ ще свири. Който не знае да свири, не може да заповѣдва. Повечето хора обичатъ да заповѣдватъ, безъ да знаятъ да свирятъ. Така не може. И, ако днесъ работитѣ на хората не вървятъ добре, причината за това е, че тѣ изискватъ отъ другитѣ това, което сами не могатъ да направятъ.

Нѣкой казва, че не може да живѣе безъ лъжа, поне бѣлата лъжа не може да избѣгне. Това е кривъ възгледъ. Какъ можешъ тогава да изисквашъ честность отъ хората, щомъ казвашъ, че безъ лъжа не може? Какво, въ сжщность, е лъжата? Ако нѣкой не иска да сподѣли нѣщо съ тебе, лъжа ли е това? Той мисли да замине за Варна, напримѣръ, но нищо не казва. Ти го наричашъ лъжець, защото не изказва намѣрението си. Защо той не казва, че ще замине? Ако ти каже, а се случи нѣщо, че не може да замине, ще го питашъ, защо те е излъгалъ. Ако не ти каже, че ще замине, пакъ ще го наречешъ лъжець. Това не е лъжа. Другъ е въпросътъ, ако си бакалинъ и на всѣко кило захаръ задържашъ по две бучки за себе си. Ти не мѣришъ точно. Не сж много две бучки, но не си постѣпилъ честно, излъгалъ си. Лъжата е остъръ ножъ. Като задържашъ две бучки захаръ за себе си, съ тѣхъ заедно влиза и остриятъ ножъ, който прерѣзва нѣжнитѣ струни на твоя животъ. Щомъ се прерѣжатъ тия струни, животътъ на човѣка не може да функционира правилно. Концитѣ на живота се прерѣзватъ, и човѣкъ започва да страда. Изялъ си две бучки захаръ, но страданието иде. Ти се чудишъ, отде иде това страдание. Взелъ си две бучки захаръ отъ чуждата, и работата ти трѣбва назадъ. Тури две бучки захаръ повече, за да трѣгне работата ти напредъ.

Често съмъ ви говорилъ за музиката. Понеже мнозина отъ васъ сте музикални, вие предадохте музиката и на външния свѣтъ. Тѣ, като по радио-вълни, приеха музиката, научиха се да пѣятъ и свирятъ; нѣкои отъ тѣхъ нищо не научиха. Вие очаквате вашето радио да се подобри, че тогава да придобиете нѣщо. И това може да стане, но работа се иска отъ васъ. Казвате: Да отидемъ на оня свѣтъ. Какво ще правите тамъ? И тамъ се иска работа. Ангелитѣ пѣятъ и свирятъ хубаво. Каква пѣсенъ ще имъ пѣешъ ти? Ще те спратъ предъ райската врата и ще искагъ отъ тебе да изпѣешъ нѣщо. Какво ще пѣешъ? Можешъ да изпѣешъ пѣсенъта „Азъ мога да кажа“ или „Азъ ще се подмлада.“ Ако изпѣешъ пѣсенъта правилно, ще обърнешъ внимание на ангелитѣ. Не я ли изпѣешъ добре, никой нѣма да ти обърне внимание.

Нѣкой иска да има бѣло лице, да бжде красивъ. Това не е лошо, но бѣлиятъ цвѣтъ и красотата трѣбва да бждатъ на своето мѣсто. Ако сѣешъ жито на бѣла почва, какво ще излѣзе отъ него? Бѣлата прѣстъ не ражда добро жито. Черноземтъ ражда хубаво жито. Младитѣ момци харесвагъ повече моми съ тънки вежди, отколкото съ дебели. Практичниятъ момъкъ харесва повече мома съ дебели вежди. Кои сж отличителнитѣ чърти на тънкитѣ вежди? Мома съ тънки вежди е добра ясно-

видка, интелигентна, досѣтлива, но тя стои далечъ отъ материалнитѣ работи. Тя гледа на тѣхъ повърхностно. Тя казва: Хлѣбъ не мога да мѣся; вода не мога да нося; да копая сжщо не мога — ржцетѣ ми сж слаби. Ако момата има дебели вежди, друго е отношението ѝ къмъ материалнитѣ работи. Дебелитѣ вежди подразбиратъ здраво тѣло. Когато веждитѣ сж дебели, а тѣлото хилаво, това е аномалность, която върви по наследство.

Ще кажете, че материалното нѣма отношение къмъ васъ. Не е така. Ако единъ човѣкъ ви свири 20 — 25 години, вие трѣбва да изразите вниманието си къмъ него. Нека всѣки му даде по една хубава ябълка. Прѣвъ азъ ще му дамъ една хубава ябълка, а следъ мене и вие. Така човѣкъ се насърдчава, и работата му става по-приятна. Какво струва да дадешъ една хубава ябълка на човѣка и да го насърдчишъ? Колкото по-добре свири той, толкова по-добре за васъ. Вие ще придобиете разположение къмъ музиката. Достатъчно е да имате любовъ къмъ музиката, за да допринесете нѣщо въ свѣта.

Ние говоримъ за идейната любовъ, къмъ която всички се стремятъ. И при тая любовъ, обаче, хората могатъ да се обиждатъ. Безъ да искашъ, ще обидишъ нѣкого. — Какъ? — Като не го поздравишъ, или като не му кажешъ поне една добра дума. Това се случва

често, безъ нѣцкава преднамѣрена цель. Другъ е въпросътъ, ако съзнателно отбѣгвашъ човѣка. Напримѣръ, срещнешъ нѣкого, когото не искашъ да поздравишъ и се криешъ отъ него, да не те види, или навеждашъ главата си надолу, да не те забележи. Не е важно, какво прави той; важно е, какво ти трѣбва да направишъ. Иди предъ прозореца на неговата стая и му изпѣй една хубава пѣсенъ. Той ще те изслуша внимателно и ще ти благодари въ себе си. Така той ще изправи погрѣшката си, ще измѣни поведението си къмъ тебе. Много начини има, чрезъ които човѣкъ може да прокара доброто, което носи въ себе си. Разумниятъ свѣтъ чака съ търпение времето, за да прояви човѣкъ доброто.

Доброто, любовта иматъ отношение къмъ живота. Ще изправяшъ погрѣшките си, ще се лѣкувашъ съ тѣхъ, както шивачътъ изправя погрѣшките си чрезъ иглата. Нѣкой грѣши, а не знае, какъ да изправи погрѣшките си. Много просто — приложи любовта и не мисли за погрѣшките си. Тѣ сами ще се изправятъ. — Въ тоя животъ ли, или въ бждещия ще изправимъ погрѣшките си? — Това зависи отъ васъ. Мнозина отлагатъ нѣщата за бждещето прераждане. И това не е лошо, но използвайте настоящето.

Въ думата „прераждане“, „раждане“ сричката „ра“ е добра. Тя означава свѣтлина. Ра-

достъ, която не носи свѣтлина, не е истинска радостъ. Любовта изправя погрѣшкитѣ. Ако нѣкой пѣвецъ не пѣе хубаво, не му казвай това, не го корегирай, но, следъ като той изпѣе пѣсенята, изпѣй я ти. Така той има възможностъ да прави сравнение и самъ да се изправи. Който внася повече мекота и яснота въ пѣенето е по-добъръ пѣвецъ отъ оня, който нѣма тия качества. Мекотата е качество на любовта. Чувате нѣкой да говори по радиото — тоновеѣ му сж ясни, отмѣрени, приятно ти е да слушашъ. Като слушашъ тоя гласъ, цѣлото лице на говорителя изпѣква предъ тебе.

Дайте възможностъ на хубавото въ васъ да се прояви. Всѣки иска да бжде красивъ. И стариятъ иска да бжде красивъ, но се счита старъ, обезсърдчава се. Да бждешъ красивъ, не е мжчна работа. Ако майка ти не те е направила красивъ, ти самъ можешъ да станешъ такъвъ. Селската мома лесно разрешава тоя въпросъ. Ако е недоволна отъ красотата, която майка ѝ дала, тя ще се накичи съ нѣкое перо, да стане по-красива. Хване една юрдечка, погали я малко и отскубне едно отъ пѣстритѣ ѝ пера, което туря на дѣсната, или на лѣвата страна на главата си. Въ перото тя вижда онова, което ѝ липсва. Нѣкоя мома се кичи съ цвѣтя. Туря една роза на главата си и е доволна. Киченето съ рози има другъ характеръ. Дали ще откъснешъ ро-

за или карамфилъ, това сж два различни символа. Когато момата се кичи съ карамфилъ, дава едно обещание; когато се кичи съ роза, дава друго обещание, а когато се кичи съ теменуга, дава трето обещание. Всѣко цвѣте представя нѣщо специфично.

Както цвѣтята, такѣ и буквитѣ сж символи на нѣщо. Това малцина знаятъ. Напримеръ, буквата „р“ се пише по два начина: съ гега и съ завивка навжтре, като раница. И овчаритѣ носятъ гега, съ която си служатъ да хващатъ овцетѣ. Тая гега прилича на ржкописно „р“. И буквата „а“ пишатъ по нѣколко начина. Единъ отъ начинитѣ представя женски характеръ, а другиятъ — мъжки характеръ. Това е предметъ на графологията.

Днесъ повечето хора се занимаватъ съ въпроси, които задоволяватъ тѣхнитѣ обикновени нужди. Тѣ искатъ да иматъ голѣма кжща, съ нѣколко стаи, съ удобства за живѣене. Нуждно ли е всѣки човѣкъ да има кжща? Достатъчно е вашитѣ приятели и близки да иматъ кжщи. Щомъ иматъ тѣ, и вие ще се ползвате. Когато имамъ желание да се разположа въ една трапезария, отивамъ при единъ свой приятель, който има хубава кжща, и тамъ прекарвамъ нѣколко часа. Той ме развежда изъ кжщата си, и двамата се радваме. Радостъта ми е толкова голѣма, че за моментъ забравямъ, де се намирамъ. Считамъ, че неговата

кжща е моя собствена. Не можешъ да се развивашъ правилно, докато не се радвашъ на благо на ближния си като на свое благо. Божествениятъ животъ изисква отъ човѣка себеотричане. Не можешъ да влѣзешъ въ Божествения животъ, ако не си миналъ презъ обикновения. Той е предисловие на Божествения. Като живѣе добре, човѣкъ развива дарбитѣ си. Радвайте се на дарбитѣ си, защото тѣ носятъ печалби. Радвайте се на дарбитѣ на своитѣ ближни. Ако не се радвате, никакви печалби нѣма да имате. Виждашъ една звезда и не се радвашъ. Радвай се, за да се ползувашъ отъ свѣтлината ѝ, отъ нейнитѣ блага и добрини. Радвай се на всички блага — явни и скрити, отъ които се ползувашъ.

Да изпѣемъ пѣсенъта: „Азъ мога да кажа“.
 Защо остарява човѣкъ? Защото не пѣе. Старостта не е нищо друго, освенъ прахъ. Пѣенето е важно условие при възпитанието и самовъзпитанието. — Какъ се чисти праха? —
 — Чрезъ изгърсване. — Какъ се чисти праха отъ тѣпана? — Чрезъ биене на тѣпана. Често трѣбва да се бие и тѣпанътъ на живота, за да се махне праха отъ него. Малко прахъ е нуженъ, като условие за образуване на дѣжда. Обаче, тѣпанътъ трѣбва да се бие. Човѣкъ страда по единствената причина, че остава прахъ върху себе си. Не оставяйте прахъ върху себе си. Прахътъ състарява човѣка.

Всѣки се стреми къмъ младостта. Тя носи условия за работа. Младиятъ, като види едно дете, ще го помилва, ще го вдигне на ржце, ще си поиграе съ него. Стариятъ ще го помилва само, той нѣма сила да го носи на ржце. Обходата на младия и на стария къмъ детето се различаватъ. За предпочитане е да имашъ обходата на младия, отколкото на стария. Откажете се отъ старитѣ навици. Ще срещнешъ единъ човѣкъ, ще го погладишъ по главата, ще го потупашъ по рамото и по гърба. Това е старъ навикъ. Започватъ ли хората да те потупватъ и милватъ, твоята работа е свършена. Каквото правишъ, ще го правишъ съ любовъ. Докато майката носи детето си съ любовъ, то е здраво. Щомъ не го носи съ любовъ, и детето заболява, и майката заболява. Защо ще носишъ на ржце четири - петгодишно дете? Желанието на майката да носи малкото си дете е здравословно. Всѣкога имайте желание да правите добро, макаръ и микроскопично. Отивашъ нѣкъде и срѣщашъ на пята си малка птичка. Бръкни въ джоба си, извади нѣколко зрънца и ги хвърли. Ако 365 дни наредъ давате зрънца на птичкитѣ, работитѣ ви ще се подобрятъ. Дълбокъ смисълъ се крие въ тая обхода къмъ птичкитѣ. Ако не хвърляте зрънца на нивата, нищо нѣма да израсте. Всѣка мисълъ, всѣко чувство, хвърлени навреме, даватъ добри плодове. Само ония нѣща

ни ползуватъ, които даватъ добри плодове. — Ще оцени ли птичката нашата обхода? — Ще оцени. Често красивиятъ човѣкъ помалко оценява нѣщата. Ако искате да оценятъ постѣпките ви, търсете грознитѣ хора. Дайте единъ хубавъ обѣдъ на нѣколко грозни моми, да разберете, какво значи благодарностъ. Красивитѣ хора сж крайно взискателни. Когато ги каните на обѣдъ, трѣбва да знаете, какъ да ги задоволите. За това се иска гениалностъ. Само гениалниятъ може да кани красивия на обѣдъ. Талантливиятъ може да кани само грозни хора на обѣдъ.

Пазете се отъ неправилна критика. Пазете се и отъ отрицателни мисли и думи. Не казвай на човѣка, че нищо не знае. Не казвай, че не може да пѣе. Видишъ ли нѣкой познатъ, кажи му: Както изглеждашъ, ти си отъ талантливитѣ. Ще благоволишъ ли да ми изпѣешъ една пѣсенъ? За да пѣешъ, трѣбва да бждешъ свободенъ. Да пѣешъ свободно и съ любовъ, това е велико изкуство. Понѣкога човѣкъ се импулсира отъ сжществата на разумния свѣтъ, затова пѣе свободно и съ разположение. Особена свѣтлина иде отъ това пѣене. Нѣма ли импулсъ, човѣкъ пакъ може да пѣе, но е недоволенъ отъ себе си. Пѣе, но липсва нѣщо въ пѣенето. Когато пѣешъ и си доволенъ отъ пѣенето, времето се оправя; ако си недоволенъ отъ пѣенето, времето се заоблачава. И дъждътъ

е на мѣсто, но следъ голѣма суша. Пѣй добре, за да дойде дъждъ, да полѣе земята. За да пѣе и свири добре, човѣкъ трѣбва да бжде подкрепенъ отъ добритѣ мисли на своитѣ близки. Добритѣ мисли и чувства продѣлжаватъ живота. Правете опити въ това отношение, да се убедите въ истинността на думитѣ ми.

Нѣколко души отъ васъ да изпѣятъ пѣсенята „Азъ ще се подмладя“. Пѣйте тая пѣсенъ презъ цѣлия день. Като миете сждоветѣ, пѣйте: „Азъ ще се подмладя.“ Като се храните, пѣйте мислено „Азъ ще се подмладя.“ Като пишете, като учите, като посрѣщате и изпращате гости, пѣйте „Азъ ще се подмладя.“ Като копаете лозето и орете нивата, пакъ пѣйте. Като пѣете и работите, ще се подмладите.

Изпѣйте пѣсенята „Азъ мога да любя.“

Помнете: Божественитѣ импулси идатъ периодически, всѣка сутринъ. Обаче, не всѣки импулсъ е Божественъ. Трѣбва да различавате човѣшкитѣ отъ Божественитѣ импулси. Ако пѣвецътъ различава човѣшкитѣ импулси отъ Божественитѣ, той пѣе добре. Това се отнася и за музиканта, и за учения, и за поета. Трѣбва да бждете будни, да различавате Божественитѣ подбуди и да ги използвате. Днесъ времената сж сериозни, но следъ войната ще дойдатъ добри условия за музика. Голѣмитѣ страдаѣния се нуждаятъ отъ музика. Тѣ ще донесатъ красивитѣ работи. Ако гениалниятъ

човѣкъ не е пѣвецъ, съ своитѣ свѣтли мисли и чувства, той привлича добритѣ музиканти и пѣвци, които го вдъхновяватъ. Който пѣе добре, може да насърдчава другитѣ хора; който не пѣе добре, не може да насърдчава. Дойдете ли до изкуството, взаимно се насърдчавайте.

За следния пѣтъ изберете си една хубава пѣсенъ. Ако искате, вземете пѣсенъта „Азъ мога да кажа.“ Като ставате сутринъ отъ сънь, пѣйте. Музиката носи животъ и сила. Тя се отразява здравословно върху човѣка. Който пѣе, той е кандидатъ за здравето. Ще кажете, че и безъ пѣене може. Използувайте благата чрезъ пѣенето и, каквото придобиете, вложете го въ живота си. Казвате, че сте остарѣли, че не можете да пѣете. Въпрѣки това, се готвите за оня свѣтъ. Обаче, небето не се нуждае отъ стари хора. Затова е казано: „Ако не станете като децата, не можете да влѣзете въ Царството Божие.“ Небето се нуждае отъ млади хора, отъ деца. Младитѣ моми и момци се обличатъ хубаво. — Защо? — Иматъ нѣкаква идея въ ума си. Има стари хора, които сжщо се обличатъ добре. Каква е тѣхната идея? Въ Америка старитѣ хора се обличатъ хубаво, като млади. Така тѣ се настройватъ добре, възприематъ хубави мисли и чувства. Въ България е точно обратно: старитѣ се обличатъ въ черни дрехи, а младитѣ въ бѣли, свѣтли дрехи. Чернитѣ дрехи сж за болни хора, понеже съ-

биратъ повече топлина. Бълитѣ дрехи сж за здрави, силни, енергични хора.

Едно се иска отъ васъ: да пѣте и когато сте разположени, и когато сте неразположени. Ако неразположението ви е физическо, пѣсенъта ви ще бжде една; ако неразположението ви е сърдечно, или умствено, пѣсенъта ви ще бжде съвсемъ друга. Както и да пѣте, при разположение и неразположение, пѣнето всѣкога допринася нѣщо. Каквото и да е състоянието ви, не съжالياвайте. Нищо не е постоянно. Следователно, ако състоянието ви не е добро, лесно ще се смѣни, нѣма да остане завинаги при васъ. Младъ и старъ, това сж фази на живота.

Веднѣжъ запитахъ една 85 годишна баба, какво ще прави, ако се подмлади, стане 19 годишна мома. Тя отговори: Ще завъртя нѣкой младъ момъкъ. Искрена бѣше тя, но не е научила урока си. Казахъ ѝ: Ти си минала вече тая опитность, друго нѣщо трѣбва да пожелаешъ. — Тогава ще пожелаая да срещна нѣкой младъ, уменъ и благороденъ момъкъ. — Това има смисълъ. Ако си младъ, има смисълъ да срещнешъ добъръ, уменъ и благороденъ човѣкъ. Ако си старъ, трѣбва да бждешъ уменъ и добъръ, да помагашъ на младитѣ. Млади и стари взаимно трѣбва да си помагатъ. Хората представятъ пълни реторти. Повече, или по-малко, но всѣки трѣбва да даде по нѣщо отъ

съдържанието си. Никой не живѣе само за себе си. Освенъ за себе си, човѣкъ живѣе и за Цѣлото. Тая идея трѣбва да проникне въ умоветъ на всички хора, да стане естествена. Нѣкой казва: Трѣбва да пѣя! Трѣбва да пѣешъ, но за нѣкого ще пѣешъ. Трѣбва да има за кого да пѣешъ. За птичката нѣма да пѣешъ, за нѣкой човѣкъ ще пѣешъ.

На каква възраст трѣбва да започне човѣкъ да пѣе? Най-добре е човѣкъ да започне съ пѣене отъ 19—35 годишна възраст. Започне ли да пѣе отъ 35 годишна възраст нагоре, работата нѣма да върви добре. Отъ 35 години нагоре тѣлото губи своята пластичностъ, движенията ставатъ по-бавни, тѣлото е по-малко огъваемо. Приятно е да гледашъ пластично, огъваемо тѣло, съ красиви, хармонични движения. Обикнете числата 19 и 35 като полюси. Като пѣете, ржцетѣ, тѣлото ви трѣбва да бждатъ свободни — да нѣма нищо пресилено. Естественитѣ, свободни движения предаватъ на тѣлото известна красота. Пресиленитѣ, неестествени движения уморяватъ човѣка. Като застанешъ правъ, не се отпущай, но вземи красива стойка, съ съзнание, че основата, на която стоишъ, е Божествена. Като вдигнешъ ржцетѣ си нагоре, да знаешъ, че отъ тѣхъ изтича енергия на справедливостъта. Дето погледнешъ, да знаешъ, че чрезъ очитѣ си виждашъ истината, съ ушитѣ си възприемашъ мждростъта

а съ устата си — любовта. Така всичко предъ тебе оживява. Това значи, да даде човѣкъ ходъ на своитѣ добродетели.

Мнозина казватъ: Остарѣхме, не знаемъ вече, какво да правимъ. Има едно бюро, което купува старостта. Който се чувствува старъ, да продаде старостта си. Кой колкото години иска, може да ги продаде. Само така ще загатѣ. Който иска да се подмлади, трѣбва да плаща. Значи, стариятъ може да продаде нѣколко години, да стане младъ. Като продава годинитѣ си, плащатъ му; като се подмладява, той плаща. Стариятъ поумнява, благодарение на младия. Стариятъ работи за обновяване на човѣчеството. Младиятъ работи за поумняване на стария. Обновяването и поумняването сж два процеса, които се взимно преплитатъ. Обновявайте се и поумнявайте! Това е задачата на всѣки човѣкъ.

— Божията Любовь носи изобилния и пълненъ животъ.

*

24. Беседа отъ Учителя, държана на
22. ноемврий, срѣда, 5 ч. с. 1944 г.
София. — Изгрѣвъ.

Мога да постигна

Коя е най-малката работа, която всъшки може да свърши? Коя е тая работа, отъ която никой не може да се откаже? — Яденето. И царьтъ самъ дѣвче храната си и я преработва. Днесъ има нѣща, които могатъ да замѣстятъ хората. Грамофонната плоча замѣства човѣка, цѣлъ день пѣе и свири, безъ да се умори. Това истинскиятъ пѣвецъ не може да направи. Ако го поставятъ при условия, цѣлъ день да пѣе, той ще се умори. Трѣбва да благодаримъ на плочитѣ, които ни замѣстватъ. Нѣкога може да корегираме пѣенето на плочитѣ, ако не сме доволни отъ тѣхъ. Всѣки плодъ, който зрѣе на плоча, която свири, е мъртавъ, нѣма сладчиба и мекота въ него.

Сега може да се направи единъ опитъ. Какви резултати ще имате, ако една бременна жена слуша пѣенето на грамофонни плочи, а друга сама си пѣе, или ѝ пѣятъ? Все ще има разлика между детето, което се родило при първото условие и това, при второто условие. Най-добрата работа, която се върши въ свѣта, е тая на слънцето. Всѣки день то изгрѣва и залѣзва, безъ да се отказва отъ работата си.

Ако единъ день слънцето се откаже отъ работата си и остави други да я вършатъ, животътъ на земята се свършва. Благодарение на това, че ние сами трѣбва да свършимъ работата си, никой не може да ни замѣсти. Има нѣща, които само ти можешъ да свършишъ. Това е ценното. Тая работа носи знание за тебе. Ако се откажешъ отъ нея, ти се отказвашъ отъ всичко полезно за тебе.

„Мога да постигна, що желая“ е казано въ пѣсенята. Кое е онова, което ти е дадено да постигнешъ? Ако се откажешъ отъ него, всичко губишъ. Нѣкой пжтъ човѣкъ се отказва отъ живота: Дотегна ми да живѣя! На кой пѣвецъ досега е дотегнато да пѣе? — На оня, който не знае да пѣе. Обаче, на оня, който знае да пѣе, не му е дотегнало. Ако ви дотегне животътъ, това показва, че нѣщо куца въ васъ. Вие сте решавали все високи въпроси, но задавали ли сте си въпроса, кое мѣсто да заемете въ живота, че да бждете доволни? Като сте идвали на земята, вие сте се готвѣли за царе или царици, но като слѣзохте на земята, видѣхте, че тоя постъ е заетъ. Тогава търсите втория, третия следъ него, но и той е заетъ. Най-после сте взели последното мѣсто.

Въ единъ анекдотъ се разказва, какъ Богъ раздавалъ хубавитѣ работи на хората. Дошълъ единъ турчинъ да иска една отъ най-хубавитѣ работи. Господъ му казалъ: Най-

хубавитѣ работи раздадохъ вече. — Ами мурафетътъ? — Мурафетътъ е за тебе, казалъ Господь. Следъ това дошълъ българинътъ. И той искалъ най-хубавото нѣщо, но и на него се отговорило, че най-хубавитѣ нѣща сж раздадени. — Ами работата? — Работата е за тебе, отговорилъ Богъ. Най-после дошълъ циганинътъ. Поискалъ мурафета, но той билъ взетъ. Поискалъ работата, и тя била взета. Той казалъ: Маскарлъкътъ свободенъ ли е? — Нека бжде маскарлъкътъ за тебе! — отговорилъ Господь.

Хората сж смѣшни, когато сами опредѣлятъ своитѣ работи. Това, което наричатъ карма, тѣ сами си я опредѣлятъ. Въ анекдота, който ви разказахъ, има нѣщо вѣрно само 25%, а 75% не е вѣрно. Нѣщата сж вѣрни, когато сж опитани. Напримѣръ, нѣкой заболѣе отъ ревматизъмъ и вика лѣкари, тоя - оня, да го лѣкуватъ. Има едно просто срѣдство противъ ревматизма — пѣй на ревматизма. Какво по-лесно отъ това? Изпѣй му пѣсенъта „Мога да постигна, що желая“. Болеститѣ се страхуватъ отъ пѣснитѣ. Тѣ всѣкога си носятъ памукъ, че като имъ се пѣе, турятъ памука въ ушитѣ си, да не чуватъ. Докато иматъ памукъ въ ушитѣ си, пѣсенъта не работи. Ти трѣбва да ги изненадашъ съ пѣсенъта си, докато още не сж турили памукъ въ ушитѣ си. Има нѣщо, което хората сж пропуснали въ живота. Тѣ се занимаватъ съ важни работи, съ нѣща, съ които не трѣбва да се

занимаватъ. Така тѣ сж пропуснали малкитѣ, но важни нѣща въ живота.

Въ единъ анекдотъ се говори за създаването на магарето. Когато Богъ намислилъ да го създаде, предвидѣлъ, че то ще бжде изложено на голѣми страдания. За да намали страданията му, Той го направилъ малко животно, като заека, да минава незабелязано. Като се видѣло толкова малко, то заплакало и се обърнало къмъ Господа съ думитѣ: Защо ме създаде толкова малко животно, безъ никакво уважение и почитание отъ хората? Всѣки ще се смѣе съ мене, ще ме гони и преследва. Направи ме по-голѣмо и гласовито, да ми се чвдятъ хората. Като зарева, всички да се захласнатъ! — Да бжде споредъ желанието ти! — отговорилъ Господъ. Наистина, като приело голѣмъ рѣстъ и заревало, магарето обърнало внимание на човѣка. Всички се заинтересували отъ магарето, вестниците започнали да пишатъ за него. Явили се кандидати, какъ да го впрегнатъ на работа. Прѣвъ се явилъ единъ градинарь, да тури магарето на работа, да пази градината му. Като чувало пѣснитѣ на птичкитѣ, магарето започнало да ги гони. Така то изпотѣпкало всичко. Но градинарьтъ му далъ първия урокъ да не тълче градинитѣ.

Казвамъ: Три нѣща има, съ които можете да обрѣщате внимание. Ако искате нѣщо,

искайте свѣтълъ умъ, носителъ на свѣтлина. Искайте сърдце, пълно съ топлина, на която всичко да расте. Искайте такава сърдце, въ което да растатъ всички Божествени блага. Искайте такава воля, съ която да преодолявате всички мжчноти. Да живѣете въ единъ свѣтъ, въ който да царува свѣтлина и топлина. Това значи, да постигнете всичко, което желаете. При това, всѣко нѣщо си има свои послѣствия. Въ какъвто свѣтъ и да живѣешъ, ще носишъ послѣствията, добри или лоши.

Единъ човѣкъ дължалъ голѣма сума, за което кредиторътъ му го далъ подъ сждь. Адвокатътъ защитава своя клиентъ. Сждията казва на адвоката: Твоятъ клиентъ има да плаща голѣма сума. Адвокатътъ отговаря: Ама че го каза! — Кога ще плати дълга си? — Ама че го каза! — Твоятъ клиентъ трѣбва да признае дълга си. — Ама че го каза, господинъ сждия! Сждията се отегчилъ отъ тия отговори, отеглилъ се въ стаята си и осждилъ длъжника. Като прочелъ присждата, адвокатътъ пакъ казалъ: Ама че го каза! Сждията оставилъ дѣлото неразрешено и казалъ на обвиняемия да си върви, но втори пътъ не разглеждалъ въпроса. Така адвокатътъ спечелилъ дѣлото. Сега той се обръща къмъ клиента и му казва: Дѣлото е спечелено, ще ми

платишъ. — Ама че го каза! — отговорилъ клиентътъ.

Какво виждаме отъ тоя примѣръ? — Това, на което учимъ хората, тѣ първо го прилагатъ върху насъ. Адвокатътъ научилъ клиента си, какъ да изклинчва отъ закона. Той спечелилъ дѣлото, но като дошло редъ до неговата заплата, клиентътъ приложилъ сжщия методъ. Той му отговорилъ: Ама че го каза!

Сега всички се нуждаемъ отъ новото. Вмѣсто да започнете съ новитѣ нѣща, които подмладяватъ, вие започвате съ старото и преждевременно остарявате. Докато сте били млади, все сте се решавали да пѣете. Като станехте на 45 — 50 годишна възраст, срамувате се да пѣете, мислите, че сте стари. Не смѣете да се проявите, страхъ ви е да не ви упрѣкнатъ, че не можете да пѣете. Има ли живо сжщество въ свѣта, което да се срамува отъ яденето? И пчеличката, колкото и да е малка, ще вземе първо мѣсто въ яденето. Като я повикашъ на ядене, тя не чака да я учишъ, какъ да яде, но казва: Азъ ще те науча на това изкуство.

Когато единъ авторъ пише романъ, той предварително опредѣля лицата, героитѣ на романа, описва тѣхнитѣ характери, знае, какъ да изрази чрезъ тѣхъ идеята си. Ако преработи романа си въ драма, той изисква отъ актьоритѣ да играятъ ролитѣ, както ги е

опредѣлилъ. Авторътъ е внесълъ въ характера на героитѣ си голѣма чувствителностъ, която актьорътъ предава чрезъ припадане. Героятъ припада предъ публиката. Като знаете това, не минавайте по пжтъ, по който хората припадатъ. По кой пжтъ трѣбва да минавашъ? По пжтя на постижението. Вие мислите, че по тоя пжтъ всичко е постигнато. Пжтътъ на постижението е пжтъ на богатия; пжтъ, по който никога не се осиромашава. Отъ какво не се осиромашава? — Отъ възможности. Не можешъ да влѣзешъ въ тоя пжтъ и да кажешъ, че това, или онова нѣмашъ. Всичко, каквото потърсишъ, ще го намѣришъ, но трѣбва да му дадешъ цена. Въ живота всичко е постижимо, но на своето време. За всѣко нѣщо е опредѣлено специално време, но трѣбва да се спази даденото време. Реалистътъ обръща внимание на всичко, което се отнася до материалния свѣтъ, а идеалистътъ обръща внимание на духовната страна на нѣщата. Ако накарате реалиста да чете единъ романъ, или нѣкаква поезия, той не се интересува отъ нея. Че ще му говоришъ поетично, не се интересува отъ това. Обаче, ако го накарашъ да направи една баница, ще я направи много хубаво: съ чисто брашно и масло, съ хубаво сирене — реалистично ще я направи. Идеалистътъ ще я направи идеалистично — едва ще има нѣщо въ нея.

Нѣкой казва, че се стреми къмъ идеалния животъ, т. е. къмъ свободния животъ, който почива на красотата. Искашъ да нарисувашъ една красива картина, каквато не си видѣлъ още въ живота си. Красивитѣ нѣща се допълватъ едни-други. Животъ, въ който има допълване между частитѣ на даденъ образъ, наричаме реалистично-идеалистиченъ. Идеаленъ образъ е оня, на който лицето е гъвкаво, пластично. Това значи, да има повече свѣтлина. Подъ „свършенъ“ образъ разбираме оня, който има повече топлина, т. е. повече хранителни частици. Когато храната съдържа изобилно свѣтлина, човѣкъ може да поддържа организма си съ ограничено количество храна. Вещества, които не съдържатъ достатъчно свѣтлина, не сж хранителни.

Като не познаватъ качеството на хранитѣ, хората се заблуждаватъ и мислятъ, че много храна е нужно на организма. Майкитѣ се заблуждаватъ, като мислятъ, че много трѣбва да говорятъ на децата си, да ги възпитаватъ. Майката роди едно дете и започва да го възпитава. Докато го възпита, тя ще изопачи характера му. Не прави опитъ да възпитавашъ човѣка. Остави го да се прояви такъвъ, какъвто Богъ го е създалъ. Ако го направишъ такъвъ, какъвто го искашъ, само ти ще бждешъ доволенъ отъ него. Хората сж недоволни отъ себе си. Бждете благодарни, че сте такива,

каквито сте, каквито Богъ ви е създалъ. Ще кажете, че еди-кой си братъ не постъпва, както трѣбва. Не, той постъпва точно, както трѣбва. Какъ може да постъпи?

Представете си, че единъ братъ дава своитѣ панталони на другъ. Обаче, панталонитѣ сж голѣми за него. Има ли нѣщо лошо въ това? Могатъ ли да се поправятъ? Ще ги дадете на единъ добъръ майсторъ, който лесно ще ги прекрои и ще остане малко платъ отъ тѣхъ. Може ли да критикувашъ брата си, че ти далъ по-голѣми панталони, отколкото трѣбва? Мжчно щѣше да бжде, ако панталонитѣ бѣха по-малки. Ако единъ братъ ви остави наследството си, или дълга си, кое е по-добре: да се ползвате отъ неговитѣ блага, или да изплащате дълговетѣ му? Въ живота има различни случаи. Ако те поканятъ на трапезата на първо мѣсто, ти нѣма да ядешъ пръвъ. Ако те оставятъ пръвъ, ще те претрепятъ. Особено, ако попаднешъ между голѣми и силни хора, тѣ нѣма да те оставятъ на първо мѣсто. За да бждешъ спокоенъ, трѣбва да вземешъ последното мѣсто. Всѣки трѣбва да знае мѣстото си, да не прави погрѣшки.

Коя е причината за погрѣшкитѣ на хората? — Тѣхната елчностъ. Има хора, които изяждатъ яденето на 10—20 души, безъ да усѣлятъ нѣкаква тежестъ. Казва се за одного, ъе могълъ да изяде наведиъжъ яденето на

20 деца въ единъ приютъ. Това сж изключителни случаи, но сжществуватъ. Такива слабости има въ всѣки човѣкъ. Нѣкой иска да бжде великъ човѣкъ, философъ, поетъ, всички да говорятъ за него, да пишатъ въ вестницитѣ. Въ края на краищата, нищо не остава отъ това. Кой момъкъ е доволенъ отъ красивитѣ моми? Нито единъ момъкъ не е доволенъ отъ тѣхъ. Момъкътъ се оплаква отъ страданията, които красивата мома му е причинила; момата се оплаква отъ страданията, които красивиятъ момъкъ ѝ причинилъ. Въ тоя свѣтъ, въ който сега живѣемъ, красотата още не е на мѣстото си.

Представете си, че нѣкой взелъ единъ лотариенъ билетъ и спечелилъ единъ милионъ лева. Това считатъ за щастие. Какво ще правите, ако вие спечелите милиона? Колко ще дадете за благотворителни цели? Първо ще си купите апартаментъ, автомобилъ и други нѣща; много проекти ще възникнатъ още въ главата ви. Отъ наблюденията върху човѣка, дохождамъ до заключението, че повечето човѣшки проекти оставатъ незавършени. Хората не използватъ богатата, които Богъ имъ е далъ, както трѣбва. Тѣ оставятъ настрана Великото, което може да ги задоволи, а се занимаватъ съ детински работи. Въ края на краищата, тия работи ги поставятъ предъ мжчнотии и противоречия. Защо сж тия противоречия, и тѣ не могатъ да си обяснятъ.

каквито сте, каквито Богъ ви е създалъ. Ще кажете, че еди-кой си братъ не постъпва, както трѣбва. Не, той постъпва точно, както трѣбва. Какъ може да постъпи?

Представете си, че единъ братъ дава своитѣ панталони на другъ. Обаче, панталонитѣ сж голѣми за него. Има ли нѣщо лошо въ това? Могатъ ли да се поправятъ? Ще ги дадете на единъ добъръ майсторъ, който лесно ще ги прекрои и ще остане малко платъ отъ тѣхъ. Може ли да критикувашъ брата си, че ти далъ по-голѣми панталони, отколкото трѣбва? Мжчно щѣше да бжде, ако панталонитѣ бѣха по-малки. Ако единъ братъ ви остави наследството си, или дълга си, кое е по-добре: да се ползвате отъ неговитѣ блага, или да изплащате дълговетѣ му? Въ живота има различни случаи. Ако те поканятъ на трапезата на първо мѣсто, ти нѣма да ядешъ пръвъ. Ако те оставятъ пръвъ, ще те претрепятъ. Особено, ако попаднешъ между голѣми и силни хора, тѣ нѣма да те оставятъ на първо мѣсто. За да бждешъ спокоенъ, трѣбва да вземешъ последното мѣсто. Всѣки трѣбва да знае мѣстото си, да не прави погрѣшки.

Коя е причината за погрѣшкитѣ на хората? — Тѣхната елъчностъ. Има хора, които изяждатъ яденето на 10—20 души, безъ да усѣтятъ нѣкаква тежестъ. Казва се за одного, че могълъ да изяде наведнѣжъ яденето на

20 деца въ единъ приютъ. Това сж изключителни случаи, но сжществуватъ. Такива слабости има въ всѣки човѣкъ. Нѣкой иска да бжде великъ човѣкъ, философъ, поетъ, всички да говорятъ за него, да пишатъ въ вестниците. Въ края на краищата, нищо не остава отъ това. Кой момъкъ е доволенъ отъ красивитѣ моми? Нито единъ момъкъ не е доволенъ отъ тѣхъ. Момъктъ се оплаква отъ страданията, които красивата мома му е причинила; момата се оплаква отъ страданията, които красивиятъ момъкъ ѝ причинилъ. Въ тоя свѣтъ, въ който сега живѣемъ, красотата още не е на мѣстото си.

Представете си, че нѣкой взелъ единъ лотариенъ билетъ и спечелилъ единъ милионъ лева. Това считатъ за щастие. Какво ще правите, ако вие спечелите милиона? Колко ще дадете за благотворителни цели? Първо ще си купите апартаментъ, автомобилъ и други нѣща; много проекти ще възникнатъ още въ главата ви. Отъ наблюденията върху човѣка, дохождамъ до заключението, че повечето човѣшки проекти оставатъ незавършени. Хората не използватъ богатата, които Богъ имъ е далъ, както трѣбва. Тѣ оставятъ настрана Великото, което може да ги задоволи, а се занимаватъ съ детински работи. Въ края на краищата, тия работи ги поставятъ предъ мжчнотии и противоречия. Защо сж тия противоречия, и тѣ не могатъ да си обяснятъ.

И младитѣ, и старитѣ се натъкватъ на противоречия. Напримѣръ, младъ момъкъ прави изборъ между две моми, не знае, коя да избере: грозната, или красивата. Споредъ сегашния порядъкъ на нѣщата, за коя отъ дветѣ моми трѣбва да се ожени? Младата и красива мома представя новото въ живота, а грозната — старото. Тя казва: Чудно нѣщо, защо не ме уважаватъ хората! Какъ така? Едно време сж я уважавали, а сега не я уважаватъ. Де е причината? По-рано тя била готова да услужва на всички, а сега се отказала отъ това, установила характера си. Азъ съмъ противъ установенитѣ характери. Казватъ за нѣкого, че е положителенъ човѣкъ. Въ какво се заключава положителниятъ характеръ? Лошото е въ това, именно, че не е положителенъ. Положителниятъ човѣкъ има особена гъвкавостъ. Отдето мине, има специфиченъ начичъ на действие, не прави никакви погрѣшки. Нѣкой казва, че нѣма уважението на хората. Отъ тѣхна страна може да е така, но какъ е отъ негова страна? Вие се заблуждавате. Ако единъ художникъ те нарисува карикатурно, трѣбва ли да приемешъ тоя образъ за свой? Казвашъ: Вижъ, какъ ме е нарисувалъ. Никога не приемай тоя образъ въ себе си.

Единъ американецъ-милионеръ, като пътувалъ презъ Италия, срещналъ единъ виденъ художникъ и пожелалъ да го рисува. Художни-

кътъ го рисувалъ дълго време, но не могълъ да предаде точно линиитѣ на носа му. Американецътъ ималъ изкуственъ носъ. Като отивалъ при художника, той побутвалъ малко носа си. Най-после художникътъ казалъ: За пръвъ пжтъ срѣщамъ човѣкъ, на когото не мога да нарисувамъ носа. — Тамъ е изкуството! — спокойно отговорилъ милионерътъ — носътъ ми е изкуственъ.

Съвременнитѣ хора, като милионера, често си създаватъ изкуственъ, неустойчивъ характеръ, въ който нѣма никаква разумность. Другояче казано: На физическия свѣтъ вие се намирате близо до предметитѣ, не сте въ фокуса, поради което не виждате нѣщата, както сж въ действителность. Вие сте извънъ фокуса, затова нѣщата още не сж реални за васъ. Единъ поетъ разправялъ съня си. Сънувалъ, че написалъ много хубави поетични работи. По едно време отнѣкъде излѣзли нѣколко мишки и започнали да гризатъ неговитѣ произведения. Той гледа, но не може да каже на мишкитѣ да не развалятъ това, което е писалъ. Гледа, сърдцето му се кжса, не може да дойде на себе си, но нищо не казва; мишкитѣ продължавали да гризатъ поезията му. И вие по-нѣкога виждате, какъ мишкитѣ рушатъ нѣщо, но дума не можете да имъ кажете. При това, чувствителността е силно развита въ васъ. Срѣщашъ единъ човѣкъ, слушашъ го, че си

дава мнението; нѣкога не ти харесва това мнение, но мълчишъ. Ако се противопоставишъ, ще изпаднешъ въ дисонансъ.

Срѣщатъ се двама души и се запитватъ единъ другъ: Въ какво вѣрвашъ? И мене сж ме питали: Какво мислишъ за Христа? — Нищо не мисля. Какво мисли нѣкой за Христа, това е негова работа. Когато хората ме нахранятъ добре, какво ще мисля? Ще мисля, че съмъ нахраненъ добре. Ако не сж ме нахранили добре, виждамъ, че не съмъ нахраненъ, както трѣбва. Де е погрѣшката? Нѣма да търся погрѣшката вънъ нѣкъде, но ще я търся въ себе си.

Единъ градинарь ималъ хубави череши. Единъ день той решилъ да набере отъ най-хубавитѣ череши и да ги изпрати съ слугата си на царя. Слугата взелъ кошничката и тръгналъ на пътъ. Като вѣрвѣлъ, отвреме - навреме хапвалъ по една череша. Докато стигне до царя, въ кошничката останала само една череша. Занесълъ я на царя; последниятъ го запиталъ: Какъ се яде това? Слугата показалъ, какъ се яде, но за царя не останало нищо. Тогава слугата му казалъ: Следната година ще ти донеса пакъ; ще се научишъ, какъ се ядатъ.

Сега и вие, като слугата, искате да изправите миналото си, но то не се изправя лесно.

Прочетете 175 страница отъ книгата „Царскиятъ пътъ на душата“, да видимъ, можете ли да изправите миналото си.

Казано е, че Богъ е Единствениятъ, Който може да ти помогне въ постигане на всичко, което желашъ. Той ще ти покаже най-добрия пътъ, по който можешъ да постигнешъ любовта. Всѣки, който е пожелалъ голѣмата любовъ, не е могълъ да я постигне. До любовта се дохожда по пътя на най-малкитѣ постижения. Азъ наричамъ най-малката любовъ идейна, Божествена любовъ. Какъ се изявява тая любовъ? При тая любовъ ти си доволенъ, само ако зърнешъ шапката на човѣка, когото обичашъ. Само една линия те задоволява. При духовната любовъ ти си доволенъ, ако видишъ лицето му. При физическата любовъ искашъ да чуешъ гласа му, да хванешъ ръката му. Щомъ дойде физическата любовъ, работата се разваля. Като хванешъ ръката на своя възлюбенъ, ти си вече недоволенъ, казвашъ, че ръката му е много студена, или много топла. И той е недоволенъ, че си стисналъ ръката му повече, отколкото трѣбва. Другъ е недоволенъ, че криво го погледнали.

Мнозина сж недоволни отъ хората, казватъ, че криво ги погледнали. Чудни сж тѣ! Какъ сж измѣрили тоя погледъ? Да погледнешъ криво, това значи, че нѣмашъ достатъчно свѣтлина. Другъ е далъ съ погледа си повече, отколкото трѣбва. И едното, и другото не е на мѣсто. Малкото е недостатъчно, многото е излишно.

Характеръ се иска отъ човѣка. Като взима, или дава, да знае точно мѣрката. Единъ дервишъ срещналъ единъ турски бей. Спрѣлъ го на пѣтя и му казалъ: Моля, можешъ ли да ми послужишъ съ нѣщо? Бейтъ извадилъ кесията си и му предложилъ да вземе, колкото иска. Дервишътъ погледналъ въ кесията — тамъ имало златни, сребърни и медни монети. Той проточилъ рѣжа и си взелъ едно десетаче. — Вземи повече, казалъ бейтъ. — Благодаря, едно десетаче ми трѣбва.

Помнете: Въ Божествената кесия винаги има и малки, и голѣми монети. Обаче, оня лжчъ на свѣтлината, който трѣбва да схванешъ и възприемешъ за себе си, той е мощниятъ. Онова топло чувство, което схванешъ, то е мощното. Оная сила, която можешъ въ даденъ моментъ да възприемешъ, тя е мощна. Колкото и да е малко Божественото, което възприемашъ, въ него се крие силата и мощта.

Често идатъ при мене хора да ме занимаватъ съ обикновени работи. Нѣкой е боленъ, пита за болестята си. Когато човѣкъ боледува, вижда, че нѣма сили; това не можешъ да направишъ, онова не можешъ да направишъ, нѣмашъ разположение. Знаете ли, колко сж мжчителни тия състояния? Тъкмо речешъ да заспишъ, гледашъ, отнѣкъде изкочила една мечка; пакъ се унесешъ, гледашъ отнѣкъде излѣзла една боа. Въображението ти работи,

струва ти се, че кжщата се запалила. Нѣкой пжтъ се преплитатъ впечатления. Гледашъ, че слънцето изгрѣва цѣло червено. То хвърля отражение въ стаята, като че ли се е запалила. Буденъ трѣбва да бжде човѣкъ, защото нѣкой пжтъ може и въ действителность да се запали нѣщо.

Казвамъ : Не разчитайте само на видимитѣ нѣща. Има и невидими нѣща, въ които се крие нѣщо. Въ живота си все трѣбва да срещнешъ човѣкъ, който носи твоего щастие, безъ той самъ да знае. Може да срещнешъ мжжъ, жена или дете, и отъ тая среща да зависи твоего бждеще. Когато Господъ избра еврейския народъ, Той изискваше много отъ него. Всички-тъ страдания на евреитѣ се дължатъ, именно, на незачитане на избора, който Богъ направи. Тѣ не отговориха на тоя изборъ. Ако професорътъ по музика избере единъ отъ своитѣ даровити ученици, да извърши нѣкаква работа, ще съжалява ли ученикътъ за това? Ако не изпълни възложената задача, той ще съжалява. Като наблюдавамъ вашия животъ, въ първо време, отъ ваша страна, виждахъ по-голъмо усърдие въ пѣненето, което постепенно започна да се намалява. Нѣкои казватъ, че външнитѣ хора пѣятъ много хубаво. Не е така. Не мислете, че свѣтскитѣ пѣвци сж много добри. Тия, които минаватъ за голѣми пѣвци, сж изключителни. Тѣ сж изпратени на земята спе-

циално, да събуждат хората съ своята музика. Тъ не сж обикновени пѣвци.

Има обикновени пѣвци и необикновени ; обикновени говорители и необикновени. Ще каже нѣкой, че иска да говори предъ много хора. Публиката лесно се събира, зависи, какъ ще говоришъ. Говори съ любовъ, а не както бомбитъ говорятъ. Когато бомбитъ заговориха, не само че нѣмаше публика, но всички хора се разпрѣснаха изъ цѣла България. Питате, защо не ви се каза, че ще има бомбардировки. Има нѣща, които не трѣбва да се казватъ на хората. Ако ви кажа погрѣшкитъ и добринитъ, които правите, и въ двата случая ще се спънете. Нѣщата трѣбва да говорятъ сами за себе си. Като срещна музикантъ, който свири хубаво, ще го пратя да свири на дърветата, тѣ да се произнесатъ за него. Плодътъ на тия дървета ще зависи отъ неговата музика. Какъ е разкопана градината, какви плодове раждатъ дърветата, това зависи пакъ отъ музиката на тоя даровитъ музикантъ. Това се провѣрва практически.

Сега вие минавате презъ една отъ най-опаснитъ зони и, каквото имате, ще го взематъ. Колкото опасна да е тая зона, трѣбва да минете презъ нея. Тя е причина за остаряването на хората, за изгубване на силитъ имъ. Това положение е временно, докато минете презъ тая зона и се освободите. Това значи,

да минете отъ тоя въ оня свѣтъ, да се подмладите.

Сега гледамъ, всички сте се присторили, играете нѣкаква роля, като актьори; представяте се, че не можете да ходите. Дойде нѣкой, пита: Де е Учителтъ? Чудно нѣщо, де е Учителтъ? И азъ търся пжтъ. Нѣкои отъ ученицитѣ на окултната школа приличатъ на двамата военни — полковникътъ и генералътъ, които се разговаряли въ време на едно голѣмо сражение. Неприятелскитѣ шрапнели падали около тѣхъ като дъждъ. Генералътъ питалъ полковника: Какъ си, господинъ полковникъ? — Добре съмъ. — И азъ съмъ добре. Добре сж, но и на двамата зжбитѣ тракали отъ страхъ. Срамъ ги е било да признаятъ, че се страхуватъ. Страшно е било положението, но и двамата си давали куражъ. Нито полковникътъ казалъ, че зжбитѣ му тракатъ, нито генералътъ. И двамата казвали, че сж добре.

Като ставате сутринъ отъ сънь, опредѣлете си поне по 15—20 минути да благодарите на Бога за всичко, което ви е дадено, а следъ това да помислите за здравето си. Най-после ще дойдатъ другитѣ работи. Често пѣте пѣсенъта „Мога да постигна, що желая.“ Тя е хубава пѣсенъ. Стремете се да постигнете, каквото желаете, но знайте, че на физическия свѣтъ е добре да ви липсва нѣщо. Ако всичко

ви е на мѣсто, не е добре. Така се изпитва характера на човѣка.

Представете си, че ви поканятъ на обѣдъ заедно съ нѣколко души недоволници. Кое е най-важното при яденето? Да ядешъ съ благодарностъ и доволство. Ако между десетъ души недоволници можешъ да запазишъ доволството си и да повлияешъ и на тѣхъ, ти си гениаленъ човѣкъ. Доволниятъ внася известна музикалностъ въ яденето. Ти прѣвъ ще проявишъ доволството си, после останалитѣ. Ти прѣвъ ще приложишъ доброто, после другитѣ. Нѣкой очаква прѣво хората да станатъ добри, а после той. Доброто ще започне отъ насъ, а после отъ другитѣ.

Сега азъ ви говоря за нѣща, които и вие не забезявате. Казвате за нѣкого: Той е неразположенъ. Всички минавате презъ неразположения. Важно е да виждате и да разбирате нѣщата. Виждате, че единъ богаташъ дава голѣми диаманти на неспособнитѣ деца, а на способнитѣ дава малки диаманти. Какъ ще си обясните това противоречие? Той знае, че голѣмитѣ диаманти нѣма да останатъ въ рѣцетѣ на неспособнитѣ, ще изчезнатъ отъ тѣхъ. Всички говорите за любовта, но кой отъ васъ се ползува отъ нея? Любовта е сила, която може да оправи всички работи. Въпрѣки това, нито единъ отъ васъ не се е занимавалъ съ

това, което любовта може да му даде, и да я използва.

Въ пѣсенята „Мога да постигна, що желя“ първо има слизане, а после качване. Изобщо, пѣсенята е възходеща. Като я пѣете, мислете, че сте намѣрили възходещия пѣть. Вие ще намѣрите тоя пѣть, когато срещнете човѣкъ, който ви обича. Но първо трѣбва да слѣзете долу, дето сж изворитѣ. Тѣ не извиратъ на високи мѣста. Любовта избира най-хубавитѣ и скрити мѣста, безъ да създава противоречия. Ако има противоречия, това се дължи на ролята, която ти изпълнявашъ като актьоръ въ живота. Въ драматичното изкуство ти изучаващъ много работи и виждащъ, че не вървятъ, както ти разбирашъ, но както авторътъ е писалъ. Като актьоръ, ще играешъ по всички правила на изкуството, а не както ти мислишъ. Добриятъ музикантъ свири по правилата, които музиката изисква. Тукъ има думата оня, който е писалъ произведението. Затова всѣки музикантъ трѣбва да се съобразява съ тия правила.

Сега азъ искамъ отъ васъ да се върнете 25 години назадъ, да се проявите такива, каквито бѣхте тогава. Гледамъ, нѣкой братъ, като остарѣлъ, върви като човѣкъ, които изгубилъ сжщественото. Останали му само трицитѣ и мисли, какъ да ги продаде. Той ходи особено, както оня, който продава трици. Той не ходи

съ тежестъ, но като човѣкъ, на когото липсва нѣщо, Евтини сж тия трици.

Бихъ желалъ нѣкоя сестра да изпѣе пѣсенята „Мога да постигна“ съ движения, драматично. Да се приготви, тогава да пѣе. Да знае, че ще има малко критика. Като дойдатъ критицитѣ, казватъ: Така не се свири и пѣе. Ако свирия анданте, ще кажатъ, че не се свири така; ако свирия алегро, пакъ ще кажатъ сжщото. Какъ трѣбва да се свири? И азъ не харесвамъ, но не върви всѣкога. Река да свирия, нѣщо ми държи ржката, уморявамъ се. Човѣкъ трѣбва да знае, какъ да постъпва. Моментътъ диктува условията.

Какво ще правишъ, ако срещнешъ мечка? Тукъ не се изисква теория. Случаятъ опредѣля постъпката. Нѣма да чакашъ мечката да мине предъ тебе, но още отдалечъ ще се отбиешъ отъ пжтя си. Иначе, самъ ще се натъкнешъ на мжчнотията. Който не предвижда нѣщата, самъ си създава мжчнотии, а после казва, че пострадалъ. Какъ и защо е пострадалъ? Защото не предвидилъ нѣщо.

Като давахъ тревоги въ София, наблюдавахъ, каква суматоха ставаше въ града. Всички хора бѣгаха, викаха; коли, автомобили се напредваряха; хората се трупяха да се качатъ на нѣкой автомобилъ или камионъ, да напуснатъ града. Като гледахъ това, казвахъ си: Който разчита на краката си, по-лесно ще се

спаси, отколкото да се качи на нѣкой автомобиъ, какъвто бѣше нашиятъ — на всѣки 20 — 30 крачки спираше.

Казвамъ: Има нѣщо велико въ свѣта, на което човѣкъ трѣбва да разчита. Мжчнотията е, докато се открие на човѣка това Велико Начало. Щомъ се разкрие предъ човѣка великия Божественъ Промисълъ, той разбира вече стиха отъ Евангелието: „Нито единъ косъмъ не може да падне отъ главата на човѣка безъ Божията воля.“ Докато дойдешъ до това съзнание, всичкитѣ ти косми могатъ да окапятъ.

Мнозина се замислятъ, питатъ се, какво ще стане съ България. Тѣ нѣматъ ясна представа за България. Плачатъ за „миличката България“, безъ да разбиратъ, какво е тя. Косъмъ нѣма да падне отъ главата на тая България, която азъ познавамъ. България, това сж условията, които сж дадени за васъ, да живѣете при тия условия и да се развивате. Богъ ви е далъ условия да живѣете, да се проявите, за да Го познаете. — Що е човѣщината? — Дадени условия. — Що е мждростъта? — Дадени условия. — Що е доброто? — Дадени условия. Докато не приложишъ доброто, не можешъ да го разберешъ.

Казвамъ: Вие трѣбва да чувствувате условията, при които живѣете. Това е голѣмата задача, голѣмото предприятие, съ което сте се нагърбили. Богъ е далъ възможность на Бъл-

гария и на всички българи да живѣятъ. Кой ще имъ отнеме тия условия? Никой не може да ги отнеме.

Прочетете още нѣколко страници отъ книгата „Царскиятъ пътъ на душата“ — стр. 186, 187, 188. Да видимъ, какво ще ни се отговори въ тия страници.

*

25. Беседа отъ Учителя, държана на
6 декемврий, сръда, 5 ч. с. 1944 г.
София. — Изгрѣвъ.

Постижение

Начъртайте една права линия и около нея опишете окръжност. Според математиката, правата линия е най-кжсото разстояние между две точки. Значи, постиженията се придобиватъ най-бързо по пжтя на правата линия. Сжщото се отнася и до желанията. Загова хората се стремятъ къмъ тоя пжть. Мжчнитъ работи не се постигатъ по пжтя на правата линия. Кривата линия, т. е. окръжността, е пжть на възлизане и слизане. Коя страна отъ окръжността е на възлизането и коя — на слизането? За колко време може да се извърви пжтя на окръжността? Ако нѣкое сжщество се движи много бързо, въ единъ моментъ ще обходи всички точки. Ако се движи бавно, то ще извърви тоя пжть за хиляди години. Само Богъ се движи съ грамадна бързина, а всички останали сжщества се движатъ по-бавно — споредъ степенъта на своето развитие.

Питатъ: Кои нѣща сж постижими и кои — непостижими? Непостижимо е, напримъръ, за човѣка да се движи съ бързина, съ която Богъ се движи. Коя е причината, че човѣкъ

иска да постигне нѣщо бързо? Защо отлага постигането на нѣкои нѣща, а други не отлага? Ако искашъ да си купишъ нѣщо, не отлагашъ, искашъ часъ по-скоро да го имашъ. Ако имашъ дългъ, отлагашъ изплащането; ако имашъ да взимашъ, не отлагашъ. Като дойдешъ до плащането, казвашъ, че не знаешъ, кога е срокътъ на полицата. Въ случая, това невежество не те смущава. Въ обикновени случаи невежеството те смущава. Обаче, учениятъ не се безпокои отъ невежеството. Често той се облича въ него, за да се скрие, да не знаятъ, че е ученъ. Така той се скрива и минава за скроменъ. За учения невежеството е дреха на скромността.

Какво придобива оня, който много знае, и оня, който има малко знания? Напримѣръ, какво ще придобиешъ, ако знаешъ, че яденето е горещо, и бързашъ да се нахранишъ? Ще придобиешъ известна опитностъ, която нѣма да те ползува много. Въ това отношение, ти ще приличашъ на оня българинъ, който се хвалѣлъ, че знае да бие тѣпанъ. Като го питали, знае ли да свири, той отговарялъ: Зная тѣпанъ да бия. По-лесна работа отъ биенето на тѣпанъ нѣма. Обаче, всичкитѣ работи се спѣватъ все отъ тѣпана.

Мнозина се стремятъ къмъ леснитѣ работи. Кои работи сѣ лесни? — Които ставатъ съ малко енергия. Постигането на мъжнитѣ работи изисква много енергия. Тѣ ста-

ватъ по пжтя на кривитѣ линии. Има ли прави линии въ природата? Правата линия може да бжде гладка, а може да бжде и грапава. Ако се движишъ по права линия, ще срещнешъ малко съпротивление.

Каква е разликата между лицето на човѣка и това на мечката? Човѣшкото лице е гладко, а на мечката — космато. Характерътъ на човѣка се опредѣля по линиитѣ на лицето, а характерътъ на мечката — по дължината на космитѣ. Всички мжчнотии въ човѣшкия животъ се дължатъ на грубитѣ сили, които действуватъ въ неговия организъмъ. За да се справи съ тия сили, човѣкъ трѣбва да ги преработи. За това сж нуждни методи, съ които той още не разполага.

Казвамъ: Не е достатъчно само да придобиешъ нѣщо, но трѣбва да го използвашъ разумно. Каква полза ще имашъ, ако спечелишъ на лотария единъ милионъ лева? Нѣкой се стреми, както при лотарията, да стане красивъ. Какво ще направите съ красотата? Красотата е подобна на богатството. Както печелившиятъ милиона, така и красивиятъ сж богати хора. Лицето на красивия е динамично, живо. Дето мине, той пали огънь. Красивиятъ навсѣкжде образува огньове. Ако единъ ангелъ остане да живѣе между хората, ще запали земята. За да не стане това, трѣбва да се взематъ предпазителни мѣрки. Красотата е оржие, съ

което ангелитѣ си служатъ. Мощни сж енергиитѣ на ангелитѣ. Мойсей, когато бѣше въ пустинята, видѣ една кжпина, която горѣше, безъ да изгаря. Той бѣше ученъ човѣкъ, разбира, какво означава тоя огънь, и свали обувкитѣ си, за да не изгори. Ето защо, когато се намирате предъ Великото въ живота, трѣбва да вземете предпазителни мѣрки. Който не разбира това, не е доволенъ отъ живота си.

Често чувате да казватъ: Защо ми е тоя животъ? Какъвъ животъ искате да ви се даде? Като дойдете на земята, кое мѣсто ще заемете? Влизате въ едно тѣло и търсите мѣсто да се приютите. Мѣстото на очитѣ, на ушитѣ, на устата не може да вземете; мѣстото на прѣститѣ на ржцетѣ и на краката не може да вземете. Остава само едно мѣсто — нокътътъ на голѣмия прѣстъ на крака. Ако се съгласишъ да вземешъ това мѣсто, ще живѣешъ; ако не се съгласишъ, ще умрешъ. Какво ще правишъ тогава? Ще вземешъ най-малката работа, която ти се дава, защото тя носи животъ въ себе си. Ако се откажешъ отъ тая работа, животътъ ти ще се свърши. Най-малката работа, която ви се даде, носи животъ. Безъ нея животътъ нѣма смисълъ.

Смисълътъ на живота е въ малкитѣ работи, въ тънкитѣ линии, а не въ дебелитѣ. Кои линии сж по-красиви: тънкитѣ, или дебелитѣ? Всѣка линия има изходна точка, огдето изли-

зѣтъ енергиитѣ. Красивитѣ линии, т. е. тънкитѣ нѣматъ излишѣкъ, но дебелитѣ иматъ много излишѣци. Всѣка линия говори за себе си. По нея може да се чете. Ако начъртаете нѣколко линии и ги поставите въ безпорядѣкъ, опитниятъ художникъ може да ги съчетае така, че да изкара отъ тѣхъ нѣщо хубаво и завършено.

Срѣщате единъ човѣкъ, искате да знаете, красивъ ли е. За това трѣбва да имате знание, да предизвикате неговия умъ. Трѣбва да имате знание, да предизвикате неговото сърдце. Най-после, трѣбва да имате знание, да предизвикате неговата воля къмъ дейность. Ако ви не го предизвикате, той ще ви предизвика. Днесъ много хора могатъ да те предизвикатъ. Върви едно малко дете по улицата, срѣща единъ възрастень човѣкъ, но не отстѣпва — не обича да отстѣпва. Тоя човѣкъ може да е професоръ, но отстѣпва на детето, безъ да му каже нѣщо. Ако детето не го предизвика, професорътъ му казва: Сега ти ще отстѣпишь! При разумнитѣ постѣпки други ще отстѣпватъ. При неразумнитѣ постѣпки ти ще отстѣпвашъ.

Казвате: Да се проявимъ! Каква проява е тая, при която хората се каратъ? Ако двама борци се борятъ помежду си, да си покажатъ силата, какво печелятъ? Тѣ се напрѣгатъ, нито единиятъ побеждава, нито другиятъ. Публиката гледа, иска единиятъ да победи. Ако

единиятъ победи, какво показва това? Всъщи търси такъвъ борець, който никога не е билъ побеждаванъ, да се прослави предъ хората. Ако ние можемъ да победимъ всичко, животътъ ни ще изчезне. Трѣбва да има нѣщо въ живота, което да не се побеждава. И всъщи човѣкъ трѣбва да има нѣщо въ себе си, което никой не може да победи. Това значи, да имашъ непостижимъ идеалъ. Ако всичко постигнешъ и всичко победишъ, ти нѣмашъ идеалъ. Имашъ хубава шапка, хубави обувки, но това не е идеалъ — всъщи може да ги вземе. Съвършенитѣ сжщества носятъ обувки, които никой не вижда. Ще кажете, че тѣхнитѣ обувки сж нереални. Въ сжщность, реално е невидимото. Видимитѣ нѣща сж забава за хората, а невидимитѣ сж реалность, съ която се гради. Видими нѣща — „веди“ — това, което може да учишъ. Невидими — „не веди“ — нѣща, които не си училъ.

Говори се за права и за крива линия. Представете си, че имате две голѣми банки: едната въ Лондонъ, а другата въ Ню-Йоркъ. Тѣ иматъ отношение помежду си и образуватъ права линия АВ. Ако нѣкой трѣгне отъ едната банка къмъ другата, пжтътъ, който извърви, ще бжде крива линия. По тоя пжтъ той ще влѣзе въ отношение съ банкитѣ. Тѣ сж по права линия, но докато стигнешъ до тѣхъ, ще вървишъ по крива линия. Такъвъ е пж-

тътъ, по който човѣкъ върви, за да дойде отъ слънцето до земята и обратно — да отиде отъ земята до слънцето. Това показва, че хората живѣятъ въ единъ затворенъ свѣтъ. Въ сжщностъ, пътятъ отъ слънцето до земята е права линия. Коя отъ дветѣ банки е по-голъма — слънцето, или земята? Кой е най-голъмиятъ банкеръ на знанието? Блаженъ е оня, който може да се домогне до тоя банкеръ!

Съвременнитѣ хора очакватъ въ бждеще да дойдатъ блаженитѣ времена. Отъ физично гледище, така е, но блаженството е извънъ времето. Има хора, които и днесъ сж блажени. Не е било време, когато разумниятъ да не е билъ блаженъ. Не е било време, когато глупавиятъ да е билъ блаженъ. Подъ „блаженство“ разбирамъ разумностъ. Блаженството се крие въ разумното схващане. Двама другари посещаватъ заедно университета. Единиятъ харесва едного отъ професоритѣ си и му предлага една хубава ябълка. Това предразполага професора, и той става по-внимателенъ къмъ тоя студентъ. Вториятъ студентъ е затворенъ къмъ професора си, но и професорътъ се отнася къмъ него по сжщия начинъ. Досѣтливъ, внимателенъ трѣбва да бжде човѣкъ! Божественитѣ, красивитѣ нѣща ставатъ само веднѣжъ. Тѣ не се повтарятъ. Ще кажете, че другъ пътъ ще постѣпите по Божествено. Щомъ сте изгубили първия моментъ, ще

чакате другъ моментъ. Опредѣлено е времето за доброто. Като се направи веднъжъ, то носи своето отражение. Само веднъжъ можешъ да направишъ добро, но много години следъ това ще се радвашъ. Ехото или отражението на доброто трае дълго време.

Това е законъ, който се изявява навсякъде въ живота. Ако дойде мечка въ дома ви, ще остави миризмита си. Ако въ стаята ви влѣзе мишка, и тя ще остави миризмата си. Каквото животно влѣзе въ къщата ви, все ще остави нѣщо отъ себе си. Кой не е усѣтилъ присѣтствието на вонещицата бубулечка въ стаята си? И въ умствения свѣтъ хората страдатъ отъ подобни вонещици. Въ известно отношение, философската мисль е изопачена все отъ умствени вонещици. Напримѣръ, и донесъ още хората разискватъ върху въпроса, сжществува ли Богъ, или не, и мнозина Го отричатъ. Тая идея е крайно материалистична. Хората искатъ да видятъ Бога външно, въ нѣкаква форма. Тъ не подозиратъ, че нѣщата, които иматъ форма, могатъ да бждатъ видими и невидими. Тъ могатъ да бждатъ нѣкъде, на опредѣлено мѣсто, а могатъ и да не бждатъ тамъ. — Защо е така? — Защото човѣкъ може да е дошълъ до реалността, а може да е далечъ отъ нея. Ако нѣкой предметъ е близо до тебе, ти признавашъ, че той

сществува; ако е далечъ отъ тебе, отричате сществуването му.

Казвашъ: Богъ сществува. Значи, твое-то съзнание е събудено, имашъ свѣтлина. Докато се интересувашъ отъ свѣтлината, Богъ сществува за тебе. Щомъ престанешъ да се интересувашъ отъ свѣтлината, и Богъ престава да сществува. Много отъ сегашнитѣ учени хора се отнасятъ къмъ ония, които отричатъ нѣщата. Въпрѣки това, Богъ се занимава съ тия деца на науката. Той ги учи по особенъ начинъ. Едно дете направило капанъ за мишки. Следъ време Богъ ще постави детето въ подобенъ капанъ, да научи урока си. Нѣкой човѣкъ измислилъ капанъ за мечки. Следъ време сщиятъ човѣкъ попада въ подобенъ капанъ, да научи урока си. „Кой каквото прави, това намира“, казва българската пословица. Кой каквото измисли, това турятъ на главата му. Човѣкъ самъ кове сждбата си. Не се оплаквай отъ живота си, нито отъ свѣта, въ който живѣнешъ. Свѣтътъ, отъ който се оплаквашъ, е твой свѣтъ, отъ тебе създаденъ. Защо даде ходъ на желание-то си да правишъ капани?

Едно се иска отъ васъ: да възстановите довѣрието, което сте изгубили. Взимате жито въ ржката си и го подавате на нѣкоя кокошка, да си клѣвне. Тя се приближава до васъ, погледне и се отдалечава. — Защо? — Нѣма

довѣрие въ васъ. За нея е по-добре да кълве отъ ржката ви, по-чисто е житото, но не смѣе. Като хвърлите житото на земята, тя се приближава и започва да кълве. Тя знае, че ако кълве отъ ржката ви, може да стане нѣщо съ нея. — Какво ще стане? — Ще турите ножа си на врата ѝ, и животътъ ѝ ще се прекрати.

Казвате, че свѣтътъ не е създаденъ, както трѣбва. Създайте тогава вие единъ свѣтъ, какъвто желаете. Какъвъ редъ ще турите въ свѣта? Можете ли да създадете такъвъ свѣтъ, че да дадете възможност на всички сжщества, отъ най-малкото до най-голъмото, да работятъ разумно? Можете ли да създадете такъвъ свѣтъ, въ който никое сжщество да не се оплаква? Отъ Божествения порядъкъ никой не се оплаква, но отъ човѣшкия мнозина се оплакватъ. Дето има справедливостъ, тамъ е Божественото; дето е несправедливостта, тамъ е човѣшкото. Дето е разумността, тамъ е Божественото; дето е неразумността, тамъ е човѣшкото. Тая е причината, дето хората едни-други се атакватъ, както мухитѣ атакватъ болнитѣ отъ захарна болестъ. Отъ редъ наблюдения, единъ французинъ дошълъ до заключението, че мухитѣ кацатъ особено много върху болни отъ захарна болестъ. Ако иска да не го безпокоятъ мухитѣ, болниятъ трѣбва да се лѣкува, да намали процента на захаръта въ организъма си.

Гледайте на живота съ радостъ, както при изгрѣване на слънцето. Работете, както слънцето работи. Ако то върши работата си добре, и вие ще свършите своята работа добре. Ако слънцето не работи добре, и вашата работа нѣма да се свърши добре. Кржгътъ, като фигура, представя колелото на живота. То върви напредъ, а вие следъ него. Когато неприятелътъ ви е отпредъ, и колелото трѣбва да върви напредъ; когато неприятелътъ ви е отзадъ, и колелото трѣбва да бжде отзадъ. Малкитѣ деца играятъ съ прашка, като я въртятъ кржгообразно. Така камъкътъ отива надалечъ. Кой край се пуца на прашката? Когато работите съ сърдцето и съ ума, кой край пуцате? Ако не знаешъ, какъ да си служишъ съ прашката и да хвърляшъ камъка, по-добре се откажи отъ нея. Ако не знаешъ, съ кой край на сърдцето и на ума да работишъ, самъ не се впускай въ работа. Потърси нѣкой разуменъ човѣкъ да ти помогне.

Единъ нашъ познатъ отишълъ на митингъ. Това било въ миналото на България. Когато единъ отъ ораторитѣ говорилъ, стражарътъ пазѣлъ реда и се проявилъ доста грубо. Нашиятъ познатъ се възмутилъ, взелъ единъ камъкъ и замѣрилъ стражара. Понеже не умѣялъ да замѣрва съ камъни, вмѣсто стражара, той ударилъ говорителя. После се извинилъ за погрѣшката си, но получилъ нѣкакво наказание.

Казвамъ : Ако не знаешъ да замървашъ съ камъни, по-добре не хвърляй. Ако не знаешъ да мислишъ, не хвърляй мисълта си, дето ти попадне. Въмсто одного, ще ударишъ съ нея другъ, за когото не си мислилъ, и ще направишъ грѣшка. Малкитѣ причини носятъ голѣми послѣдствия.

Вървишъ по улицата и случайно влѣзе въ обувката ти една пѣсъчинка. Ако не обърнешъ внимание и не събуешъ обувката си, ще наранишъ крака си и ще започнешъ да куцашъ. Трѣбва ли да се чудите следъ това, защо човѣкъ е недоволенъ? Недоволенъ е, защото наранилъ крака си, пръшки има между прѣститѣ си. За да се избавишъ отъ недоволството си, спри на пжгя, свали обувката си и извади пѣсъчето навънъ. Отъ тебе зависи да бждешъ доволенъ, или недоволенъ. Доволството въ живота е доброто време. Всички обичатъ хубавото време, а не обичатъ лошото, облачното време. И хубавото време е на мѣстото си, и лошото време е на мѣстото си — тѣ сж задачи за човѣка.

Казано е въ пѣсенята „Мога да постигна, що желая“, че всичко въ живота се постига. Въ сжщностъ, въ живота всичко не се постига. Животътъ е вѣчно движение, което предъ никого не спира. Постижението подразбира временно спиране. Спрешъ за моментъ и пакъ продължишъ движението си нагоре. Трѣбва да

дойде нѣщо разумно въ живота, да те грабне за моментъ и да те понесе нагоре. За постигането на нѣщо сж нуждни условия. Нѣкой иска да бжде красивъ, но не знае, отде иде красотата. За да бждешъ красивъ, нуждни сж условия. Ако искашъ да поставишъ една статуя нѣкжде, първо трѣбва да ѝ приготвишъ мѣсто. За това сж нуждни материални условия. Какво условие е нужно за красотата? За да бждешъ красивъ, трѣбва да имашъ достатъчно свѣтина, достатъчно топлина и достатъчно сила. Кой човѣкъ е силенъ? — Който е огъваемъ, който никжде не се блъска. Всички хора, които се блъскатъ, не сж силни. Какво ще стане, ако земята и слънцето се сблъскатъ? Когато малкиятъ и голѣмиятъ, или слабиятъ и силнитъ се сблъскатъ, слабиятъ трѣбва да се отклони, за да избѣгне удара. Иначе, той ще плаща. За да не плащате, не разрешавайте голѣми задачи. Защо сжществува злото, оставете тоя въпросъ настрана. Защо човѣкъ се ражда, и тоя въпросъ оставете настрана. Защо идатъ сиромашията и богатството, не питайте. Какво значи, да оставишъ нѣщо настрана? Това значи: хапнешъ ли нѣщо, не мисли повече за него.

Двама приятели се скарали и редъ години не искали да се видятъ, не си писали писма, не искали да чуятъ имената си. Единъ денъ единиятъ решилъ да се примири съ при-

ятеля си. Той му написалъ едно писмо съ следното съдържание: Много време мислѣхъ да намѣря начинъ да се примиримъ. Ако ти си на моето мѣсто, какво би направилъ? Искахъ да постѣпя по единъ, по втори начинъ, все не ми се харесваше. Пиши ми твоето мнение. Приятельтъ му отговорилъ: Какъ те да дойдешъ въ недѣля у дома на обѣдъ. Като се събрали двамата приятели, хапнали заедно и се примирили. Когато искате да се примирите съ нѣкого, изберете най-хубавия день, когато нѣма нито единъ облакъ на небето; когато нощта е тиха, спокойна, и звездитѣ свѣтятъ ясно на небето; когато дърветата сж пълни съ плодове; когато хората живѣятъ братски помежду си; когато Божественитѣ прояви господствуватъ въ свѣта. Тогава лесно ще се качите на планиския връхъ и ще знаете, какъ да слѣзете.

Единъ пжтникъ замръкналъ край селото и се отбилъ въ близката воденица да преносува. За да не го види никой, той се качилъ на покрива и тамъ останалъ. По едно време видѣлъ, че иде мечка отъ гората. Понеже се уплашилъ, той започналъ да бие съ тѣпаната си. Оказало се, че мечката била опитомена. Той бие тѣпаната, а мечката играе. Въ сжщото време се задали камили сж камилитѣ си, които карали коли, пълни съ грънци. Като чули звука на тѣпаната и рева на мечката, камилитѣ

се подплашили, започнали да бѣгатъ и изночупили грѣнцигѣ. Камиларитѣ хванали тѣпанджията и го набили добре. Следъ това го дали подъ сждѣ. Сждията го запиталъ: Защо не тури юларъ на мечката? — Господинъ сждия, отговорилъ тѣпанджията, азъ съмъ беденъ човѣкъ, прехранвамъ се съ мечката. Тѣкмо я упражнявахъ, когато камиларитѣ приближаваха воденицата. Камилитѣ се уплашиха отъ мечката, но и мечката се уплаши отъ тѣхъ и избѣга. Азъ съмъ готовъ да заплаця счупенитѣ грѣнци, но следъ като камиларитѣ намѣрятъ мечката и ми я върнатъ. Сждията отдалъ правото на тѣпанаря. Тукъ има съвпадение на фактитѣ, но въ сжщность, фактитѣ не сж върни. Човѣкъ може да използва съвпадението на фактитѣ и да се оправдае. Не разчитайте на случайноститѣ. Мечката е дошла случайно въ воденицата. Тѣпанджията е дошълъ случайно въ воденицата и случайно попадналъ на опитомена мечка.

Да се върнемъ къмъ буквитѣ. Отъ дветѣ букви „Г и Б“, първата е женска, а втората — мъжка. Мъжътъ има задна стража, а жената нѣма. Коя отъ дветѣ букви предпочитате? Отъ две нѣща човѣкъ все ще предпочете едното. Напримѣръ, ако имате елементитѣ водородъ и кислородъ, кой отъ двата предпочитате? Водородътъ гори, а не поддържа горенето — спокойно свършва работата си. Кисло-

родътъ подържа горението, а не гори. Въ това отношение той прави скандали. Като се събератъ заедно, тѣ взаимно си помагатъ. Кислородътъ усилва горението на водорода, а водородътъ поощрява кислорода въ скандалитѣ. Той му казва: Прави скандали, подържай ги, безъ тебе нищо не можемъ да направимъ.

Какво означава думата „скандалъ“? Тя не е българска дума. [На английски „skate“ означава хлъзгане. Стъпилъ си на неустойчива почва, на много гладъкъ, равенъ пѣтъ. На такъвъ пѣтъ не може да се пази равновесие — при най-малкото изкривяване може да паднешъ. Хората правятъ скандали, именно, при неуравновесено състояние.

Кои сж важнитѣ основни мисли отъ лекцията? Коя дума ви се видѣ най-важна? — Свѣтлината. Хубава дума е свѣтлината, но тя разкрива погрѣшкитѣ. Ако искашъ да влѣзешъ въ свѣта на свѣтлината, непременно ще се изложишъ. Ще се видятъ погрѣшкитѣ ти, но ще се видятъ и добродетелитѣ ти. Ако влѣзешъ въ свѣта на тъмнината, ще скриешъ погрѣшкитѣ си, но ще скриешъ и добродетелитѣ си. Животътъ се изявява така, че все трѣбва да пожертвувашъ нѣщо. Ако пожертвувашъ свѣтлината, губишъ; ако пожертвувашъ тъмнината, пакъ губишъ. При какви условия можешъ да си служишъ съ тъмнината? При за-

губване на вътрешното равновесие. Такъвъ примѣръ ни е даденъ въ Библията. Нои, следъ като излѣзе отъ ковчуга, пи вино, развесели се и се изложи предъ синъветъ си. Единъ отъ синоветъ видѣ голотата на баща си и отиде да повика брата си, да се подиграятъ съ него. Обаче, вторииятъ му синъ взе една дреха, покри голотата на баща си и се отдалечи отъ него. Добре е човѣкъ да носи връхна дреха, съ която да покрива погрѣшките на хората, да не ги вижда. Погрѣшките на хората нищо не допринасятъ. Какво ще придобиешъ, ако убиешъ нѣкого?

Изпѣйте пѣсенъта „Мога да постигна, що желая.“ Казано е въ пѣсенъта: „Тамъ, дето се ражда радостъта.“ Това значи: тамъ, дето изгрѣва свѣтлината. Пѣйте тая пѣсенъ тихо, съ правилно ударение на думитъ. Това, което искашъ да постигнешъ, всѣкога да те следва, да не го носишъ съ себе си. То да върви следъ тебе като сѣнка, а не да го носишъ като товаръ, като нѣщо натрапено. Много отъ страданията на хората се дължатъ на натрапени мисли и чувства въ тѣхъ.

Единъ богатъ американецъ отъ Нью-Йоркъ върви по улицата и вижда, че единъ работничъ пада отъ високо здание и си счупва крака. Шестъ години следъ тоя случай той усѣща силна болка въ крака си като на счупена кость. Вика единъ лѣкаръ, втори, трети да се

родътъ поддържа горението, а не гори. Въ това отношение той прави скандали. Като се събератъ заедно, тѣ взаимно си помагатъ. Кислородътъ усилва горението на водорода, а водородътъ поощрява кислорода въ скандалитѣ. Той му казва: Прави скандали, поддържай ги, безъ тебе нищо не можемъ да направимъ.

Какво означава думата „скандалъ“? Тя не е българска дума. [На английски „skate“ означава хлъзгане. Стъпилъ си на неустойчива почва, на много гладъкъ, равенъ пжтъ. На такъвъ пжтъ не може да се пази равновесие — при най-малкото изкривяване може да паднешъ. Хората правятъ скандали, именно, при неуравновесено състояние.

Кои сж важнитѣ основни мисли отъ лекцията? Коя дума ви се видѣ най-важна? — Свѣтлината. Хубава дума е свѣтлината, но тя разкрива погрѣшкитѣ. Ако искашъ да влѣзешъ въ свѣта на свѣтлината, непременно ще се изложишъ. Ще се видятъ погрѣшкитѣ ти, но ще се видятъ и добродетелитѣ ти. Ако влѣзешъ въ свѣта на тъмнината, ще скриешъ погрѣшкитѣ си, но ще скриешъ и добродетелитѣ си. Животътъ се изявява така, че все трѣбва да пожертвувашъ нѣщо. Ако пожертвувашъ свѣтлината, губишъ; ако пожертвувашъ тъмнината, пакъ губишъ. При какви условия можешъ да си служишъ съ тъмнината? При за-

губване на вътрешното равновесие. Такъвъ примѣръ ни е даденъ въ Библията. Ной, следъ като излѣзе отъ ковчуга, пи вино, развесели се и се изложи предъ синъветъ си. Единъ отъ синоветъ видѣ голотата на баща си и отиде да повика брата си, да се подиграятъ съ него. Обаче, вториятъ му синъ взе една дреха, покри голотата на баща си и се отдалечи отъ него. Добре е човѣкъ да носи връхна дреха, съ която да покрива погрѣшкитѣ на хората, да не ги вижда. Погрѣшкитѣ на хората нищо не допринасятъ. Какво ще придобиешъ, ако убиешъ нѣкого?

Изпѣйте пѣсенъта „Мога да постигна, що желая.“ Казано е въ пѣсенъта: „Тамъ, дето се ражда радостъта.“ Това значи: тамъ, дето изгрѣва свѣтлината. Пѣйте тая пѣсенъ тихо, съ правилно ударение на думитѣ. Това, което искашъ да постигнешъ, всѣкога да те следва, да не го носишъ съ себе си. То да върви следъ тебе като сѣнка, а не да го носишъ като товаръ, като нѣщо натрапено. Много отъ страданията на хората се дължатъ на натрапени мисли и чувства въ тѣхъ.

Единъ богатъ американецъ отъ Нью-Йоркъ върви по улицата и вижда, че единъ работничъ пада отъ високо здание и си счупва крака. Шестъ години следъ тоя случай той усѣща силна болка въ крака си като на счупена кость. Вика единъ лѣкаръ, втори, трети да се

произнесатъ за болката му. Всички търсятъ причината, но нищо не намиратъ — кракътъ се оказва съвършено здравъ. Най-после болниятъ вика единъ лѣкаръ-психиатъръ, и той да каже думата си. Като прегледалъ крака и нищо не намѣрилъ, лѣкарътъ се обърналъ къмъ болния съ думитѣ: Спомняшъ ли си нѣкога да си видѣлъ човѣкъ съ счупенъ кракъ, който да ти е направилъ силно впечатление? — Спомнямъ си такъвъ случай. Преди шестъ години видѣхъ единъ работникъ съ счупенъ кракъ, точно на това мѣсто, дето и мене ме боли. Лѣкарътъ започналъ да лѣкува болния отъ натранената мисълъ, за да го освободи отъ нея. Не го ли освободи, натрапената мисълъ може да се реализира нѣкога.

Има зловещи мисли, които се натрапватъ на човѣка и причиняватъ голѣми страдания. Който е много любопитенъ и се нитересува отъ ненуждни работи, самъ си създава страдания. Като знаете това, не проявявайте такова любопитство. Законъ е: и добритѣ, и лошитѣ работи еднакво се реализиратъ. Това, което много желаетъ, ще се реализира; това, което никакъ не желаетъ, и то ще дойде до главата ти. Това не трѣбва да ви плаши, но бждете разумни, да знаете, какъ да постѣпвате. Какво ще ви донесе любопитството, да видите, какъ се биятъ на бойното поле? Можешъ да удовлетворишъ любопитството си,

като прекръстосашъ бойнго поле презъ време на сражение, но предварително трѣбва да се запиташъ, ще излѣзешъ ли оттамъ здравъ, или ще останешъ на мѣстото си. Ако искашъ да знаешъ, какво правятъ хората на бойното поле, мини презъ него следъ сражението. Речешъ ли да видишъ самата действителность, ще се натъкнешъ на голѣми изпитания.

Често хората говорятъ за ръста си. Низкиятъ иска да израсте повече, високиятъ иска да се сниши. Нѣкой е високъ 165 см. — срѣденъ ръстъ. Той иска да израсте поне единъ сантиметъръ. Какво ще му предаде тоя сантиметъръ? Нѣкои хора лесно растатъ, а други — мъчно. Женитѣ лесно израстватъ — носятъ високи токове. Единъ день токътъ се пречупи. Какво ще правятъ тогава? И въ човѣшкия умъ се явяватъ мисли, които приличатъ на високи тѣ токове. Тѣ сж неестествено създадени. Единъ день токътъ се счупи, и човѣкъ пакъ става низкъ. Дисонансътъ въ живота — въ човѣшкитѣ мисли и чувства, е високъ токъ — неорганизирано нѣщо — лесно се пречупва.

Едно нѣщо е нужно за човѣшкия характеръ: всичко, съ което човѣкъ разполага, да е пластично, огъваемо, живо, никога да не се чупи. Статичнитѣ нѣща сж крехки и чупливи, а динамичнитѣ — живи, огъваеми, нечупливи. Стремете се къмъ нечупливитѣ нѣща, и всѣкога разполагайте съ тѣхъ.

Прочетете стр. 106 отъ книгата „Царскиятъ пжть на душата.“ Кой да чете: сестра, или братъ? Понеже мжжътъ се е явилъ по-рано въ свѣта, братъ да чете. Първо ще започнемъ съ мжжа, а после съ жената. Като прочетемъ страницата, ще видимъ, каква хармония съществува между това, което сега говорихъ, и това, което тогава съмъ говорилъ.

*

26. Беседа отъ Учителя, държана на
8 декемврий, петъкъ, 5 ч. с. 1944 г.
София. — Изгрѣвъ.

Нова земя

Въ природата сществува единъ важенъ законъ — законъ за разумната економия. Съвременнитѣ хора нѣматъ тоя законъ предъ видъ. Тѣ сж крайно разточителни. Когато имъ се говори за економията на природата, тѣ казватъ, че сж свободни да правятъ, каквото искатъ. Дето е разумността, тамъ е свободата. За каква свобода може да се говори тамъ, дето нѣма разумность? Нѣма защо да се безпокоимъ, че тукъ - тамъ въ свѣта има нарушения. Нѣкога се яви буря, нѣкога дъждъ, става промѣна на времето — температурата спада. Нѣкога човѣкъ не си дояжда и не си доспива. Нѣкога е по-добре ти да не си доядешъ, а другитѣ да си доядатъ, отколкото ти да си доядешъ, а другитѣ да не си доядатъ. Много отъ сегашнитѣ хора иматъ особено възпитание — Евино. Откакъ влѣзе първиятъ учителъ въ рая, дойде заблуждението. Той заблуди жената, като ѝ каза: Не трѣбва много да работишъ, не ти трѣбва много знание. Достатъчно е да изядешъ единъ плодъ, за да придобиешъ

*) Матей 4:1—12.

изведнѣжъ истинското знаніе, да придобиешъ и безсмъртието. Женитѣ и досега вѣрватъ въ думитѣ на първия учителъ. Тѣ предадоха това учение на мъжетѣ. И тѣ вѣрватъ въ него.

Има два порядѣка въ свѣта: Божественъ и човѣшки. Божествениятъ порядѣкъ се познава, следъ като го приложишъ. Невъзможно е да го познаешъ, безъ да си го приложилъ, безъ да направишъ нѣщо за него. Човѣшкиятъ порядѣкъ, обаче, се познава преди да си го приложилъ. Хората сж наплашени отъ човѣшкия порядѣкъ, отъ човѣшкитѣ работи. Тѣ казватъ: Ние знаемъ човѣшкитѣ работи, опитали сме ги.

Питатъ: Защо сж добритѣ хора въ свѣта? — За да има плодове. — Защо сж лошитѣ хора? — За да ставатъ скандали. Лошитѣ хора сж причина за недоимѣка. Въпрѣки че има и лоши хора, съвременната култура минава за такава, която е достигнала върха на своето развитие. Историята не помни по добре вѣоржжени хора отъ сегашнитѣ. Тая култура е създадала далнобойнитѣ орджия, съ които днесъ убиватъ хората, унищожаватъ цѣли градове. Като стрелятъ, гранатитѣ отиватъ на 400 — 500 клм. разстояние. Споредъ статистиката на англичанитѣ, неприятельтъ е разрушилъ 4,500,000 кжщи. Не е малко това число. Вънъ отъ това, има още много фабрики и заводи разрушени. Такива разрушения има и въ други

страни — въ Русия, въ Германия и др. Какъвъ ще бжде краятъ на това? Днесъ сж избити и милиони евреи, поляци и други народности. Ка-то се направи балансъ на жертвитѣ отъ съвременната война, ще дойдемъ до едно внушительно число. Ако тия хора трѣбваше да се пожертвуватъ доброволно, не биха го направили. Невъзможното стана възможно.

Днесъ всички очакватъ миръ. Мирътъ се основава на закона на любовта. Само такъвъ миръ може да бжде справедливъ и постояненъ. Дето е правдата, тамъ е мирътъ; дето е добродетелта, тамъ е мирътъ; дето е разумността, тамъ е мирътъ. Миръ има само между здравитѣ и богатитѣ хора. Казано е: „Горко на богатитѣ!“ Казвамъ: Горко на богатитѣ, които носятъ учението на Ева! Горко на учитѣ, които носятъ учението на Ева! Горко на ония, които живѣятъ въ заблуждения! Всички хора се страхуватъ отъ това, отъ което не трѣбва да се страхуватъ; тѣ не се страхуватъ отъ това, отъ което трѣбва да се страхуватъ.

Нѣма по-опасенъ моментъ въ живота отъ тоя, да измѣнишъ посоката на единъ лжчъ на любовта. Хиляди години ще минатъ, докато поправишъ тая погрѣшка. Да мрѣднешъ само на една стотна отъ фокуса на любовта, години ще отидатъ, докато поправишъ отклонението. Спомнете си библейския разказъ за

грѣхопадането. Ева изяде само единъ плодъ и сгрѣши. Ще кажете: Какво отъ това, че изяде единъ плодъ? Така изнесенъ разказътъ е за учени хора. Въ тоя плодъ има зараза, каквато носятъ сегашнитѣ микроби. Има учени хора, които изучаватъ силата на холерата, на чумата и на други заразни болести. Микробитѣ на тия болести се размножаватъ чрезмѣрно много. Въ една нощъ тѣ се увеличаватъ съ милиони и отравятъ организма на човѣка. На тия дребни, необуздани същества, които се размножаватъ тѣй бързо, трѣбва да разредишъ серума. Болниятъ трѣбва да изпие 4—5 чаши гореща вода, за да се намали силата на размножението имъ, и процесътъ да спре.

Казвашъ за нѣкого: Азъ го обичамъ. — Тамъ е лошото. Казвашъ, че го обичашъ, но това не е вѣрно. Какъ ще докажешъ, че го обичашъ? Ако е боленъ и, като го посетишъ, той стане отъ леглото си, ти го обичашъ. Ти си го погледналъ добре. Да допуснемъ, че като погледнешъ човѣка, той падне на земята. Какъ мислишъ, твоятъ погледъ на мѣсто ли е?

Една млада, 19 годишна мома, свършила училище, пита: Има ли Господъ въ свѣта, или нѣма? Казвамъ: Ти търсишъ твоя Господъ, който сега е на 19 години, черноокъ, съ високо чело, съ правиленъ носъ, съ хубави очи. Тя пита: Ще живѣемъ ли добре съ него? Ако го

обичашъ, ще живѣешъ. Ако не го обичашъ, нѣма да живѣешъ добре съ него — главата ти ще побѣлѣе.

Какво искате вие, съвременнитѣ хора? Ако си генералъ, ще те сждятъ; ако си министъръ, ще те сждятъ; ако си царъ, ще те сждятъ. Сериозна сждба има. Писано е въ религиознитѣ книги, че ще има обща сждба. Нѣкой казва: Ще отида на оня свѣтъ. Ще идешъ на оня свѣтъ, но и тамъ има сждба. Като тръгнешъ за оня свѣтъ, ще носишъ всички документи отгукъ. Въ оня свѣтъ сждятъ само добритѣ хора. Лошитѣ хора ги сждятъ на земята. Ще ти взематъ всички документи за доброто и ще кажатъ: Ти си добъръ човѣкъ. Архивата на доброто взиматъ горе, осждадатъ те и те възнаграждаватъ. Ония, които не сж сждени на земята, ще бждатъ сждени горе. Тамъ ще ги възнаградятъ, ще имъ дадатъ жилища. Христосъ казва: „Отивамъ да ви приготвя мѣсто.“

Нѣкои отъ васъ може да отидатъ въ Америка, да наблюдаватъ вселената съ новия далекогледъ, който увеличава извънредно много. Какво ще видятъ? Съ тоя далекогледъ тѣ могатъ да четатъ надписитѣ на разстояние отъ Ню-Йоркъ до Парижъ. Сега ние живѣемъ въ затворени форми, не знаемъ, какво има въ другитѣ слѣнца и планети. Не знаемъ, какво има на Луната. Не знаемъ, какво има на Марсъ.

Ако гледате Марсъ съ телескопъ, ще видите на него нѣколко линии, по които ученитѣ хора гадаятъ. Около Сатурнъ има нѣколко пръстена. Венера е забулена, добре покрита, нищо не виждашъ на нея. Като ни гледатъ отъ другитѣ планети, никой не подозира, че ние се безпокоимъ толкова много. Съвременитѣ хора сж ятаци на паднали духове. Днесъ търсятъ всичкитѣ тия ятаци. Не искатъ да наказватъ хората, но ятаци търсятъ. Дойде нѣкой ятакъ около васъ — хванете го и пуснете хората да си вървятъ. Духоветѣ сж слѣзли отъ другъ свѣтъ. Избѣгали сж, скрили се на земята. Сега трѣбва да си вървятъ.

Често хората се запитватъ: Въ какво да върваме? Тѣ върватъ точно въ това, въ което и азъ вървамъ. Върватъ въ свѣтлината — безъ свѣтина не може. И тѣ приематъ свѣтлината по сжщия начинъ, както и азъ Тѣ върватъ въ въздуха и го приематъ по сжщия начинъ, както и азъ го приемамъ. Вървагъ и въ водата. И нея приематъ по сжщия начинъ, както и азъ. И хлѣба по сжщия начинъ приемате. Другитѣ нѣща сж второстепенни. Какво сжществува вънъ отъ свѣтлината? Какво сжществува вънъ отъ въздуха? Какво сжществува вънъ отъ човѣшката мисль? Още много работи могатъ да сжществуваатъ, но не сж реални. Реална е човѣшката мисль, понеже е обоснована на Божията мисль. Тя е съз-

дадена по образъ и подобие на Бога. Богъ мисли. Щомъ Той мисли, и ти мислишъ по сжщия законъ. Чрезъ дишането трѣбва да разберемъ човѣшката мисль. Човѣкъ се мжчи да диша дълбоко. Не да се мжчишъ, но да дишашъ съ доволство и радостъ. Най-хубавото нѣщо е човѣшката мисль.

Отъ всички се иска разумна економия въ живота. Ако вселената се разкрие предъ васъ, ако всички имате радио да чувате, какво се говори на Слънцето, на Юпитеръ, на Венера, на Меркурий, на Марсъ, на Сатурнъ, на Уранъ, на Нептунъ, свѣтътъ щѣше да бжде другъ. Азъ бихъ желалъ да имате поне единъ радиоприемателъ отъ Луната.

Мнозина се безпокоятъ, какво ще стане съ тѣхния синъ, или съ тѣхната дъщеря. Защо трѣбва да се безпокоятъ? Богъ има безчислено свѣтове и сжщества въ тѣхъ и не се безпокои. Трѣбва ли да се безпокои за тѣхъ? Какво ще стане съ сина ви? Ще стане това, което е станало и съ васъ. Ако бащата е вълкъ, и синътъ ще бжде вълкъ. Съ други думи казано: Ако бащата е лошъ, и синътъ ще бжде лошъ; ако бащата е добъръ, и синътъ ще бжде добъръ. Ако майката е умна, и синътъ, и дъщерята ще бждатъ умни. Децата вървятъ по линията на бащата или на майката. Има разумность въ свѣта.

Защо е дошъл човѣкъ на земята? — Да чисти. Ние сме пратени на земята да я чистимъ отъ калъта. Сжществува обществена повинность на земята. И ние сме дошли за това, да чистимъ земята съ лопати. Понѣкога се уморяваме — много работимъ. Не се иска пре-силена работа. Достатъчно е да чистимъ най-много по два-три часа на день.

Кой чъртае бждещето на човѣка: бащата или синътъ? Бащата опредѣля, какъвъ да бжде синътъ. Майката чъртае, какъвъ да бжде синътъ. Бащата и майката раждатъ деца, следователно, тѣ сж поводъ — тѣ чъртаятъ тѣхното бждеще. Когато синътъ стане баща, той чъртае бждещето на своя синъ. Мислите ли, че Богъ — нашиятъ Великъ Баща, Който ни е пратилъ въ свѣта, ще остави на насъ, ние да чъртаемъ своето бждеще? Той е начърталъ нашия пжтъ, и ние трѣбва да вървимъ по начъртания пжтъ. Когато ние сами създаваме нѣщо, имаме право да чъртаемъ бждещето му. Какво правимъ понѣкога? Искаме да внесемъ своитѣ теории и възгледи въ Божията система и настояваме всичко да се върши споредъ нашитѣ разбирания. Това е невъзможно. Това може да стане, когато ние бждемъ самостоятелни творци.

Днесъ любовта действува въ свѣта. Единственото нѣщо, съ което се отличава любовта, е, че тя изисква най-малкото. Отъ слабия из-

иска малко, отъ силния — много. Нѣма друга разумна сила, която да спазва това правило, както любовта. Тя иска отъ човѣка, като срещне своя ближень, да го погледне мило. Това и най-слабиятъ може да направи. И безъ това, като срещнешъ единъ човѣкъ, ще му кажешъ „добъръ день“. Не можешъ ли тогава да му изпратишъ единъ милъ погледъ? Ще кажешъ, че си неразположенъ. Отде иде това неразположение? Любовта е крайно справедлива. Тя иска и хората да бждатъ справедливи.

Казва се, че трѣбва да обичаме. На какво се основава закона на любовта? Казвашъ: Трѣбва да обичамъ. — Защо? — Законъ е това. Богъ е Любовь. Той е създалъ свѣта, и всѣко сщество е задължено по закона на необходимостта да обича. Човѣкъ е свободенъ, никой не му се налага, но освенъ любовта, нѣма другъ пжтъ, по който той трѣбва да върви и да действува. Хората се нуждаятъ повече отъ любовъ, отколкото отъ знание. Когато си гладенъ, не е важно знанието. Любовта се отличава по това, че тя не се изучава, нито учи нѣкого. Любовта не се учи въ никое училище. Единственитѣ сщества, които се раждатъ учени, това сж сществата на любовта. Като се научатъ, тогава се раждатъ. Значи, тѣ се раждатъ учени. Като се родятъ, тѣ знаятъ вече, какъ да ядатъ.

Единъ день срещнахъ едно шестгодишно момиченце. То отправи къмъ мене милъ, любовенъ погледъ. Каква меко̀та, каква дълбочина имаше въ тоя погледъ! Той говори за неговия характеръ. Питахъ се, де е учило момиченцето това нѣщо? Учено се е родило, готовъ артистъ. Колко почтени моми и жени се усмихвватъ, но погледътъ имъ не е милъ, усмивката имъ нѣма съдържание. Това момиченце постъпва като ученъ човѣкъ — приятно ти е да го гледашъ. И вие трѣбва да се учите отъ него. Съ погледа си само то казваше: Богъ ми е далъ очи да гледамъ, да се радвамъ на Божията свѣтлина. Радвайте се и вие на Неговата свѣтлина. Това е философска мисль. Детето разбира, че хората трѣбва да възприематъ свѣтлината презъ очитѣ, като презъ фокусъ, и да се радватъ.

Нѣкой казва: Азъ съмъ челъ Писанието. Ти мислишъ, че, като си челъ Писанието, си набоженъ, честенъ човѣкъ. Може да опиташъ, колко си честенъ, доколко хората иматъ довѣрие въ тебе. Иди въ една чужда страна, въ Англия или въ Америка, напримѣръ, безъ петъ пари въ джоба си и, като срещнешъ непознатъ човѣкъ, запитай го, какъвъ кредитъ би ти далъ. По лицето да опредѣли кредита. Нѣкой може да те кредитира за 100 лева, другъ — за 500 лева. Едва ли ще се намѣри нѣкой да те кредитира надъ хиляда лева. По-горе отъ

хиляда лева никой нѣма да ви даде. Зная единъ случай на оказано довѣрие. Това бѣше съ единъ мой познатъ. Отишълъ да сп купи дрехи. Избралъ дрехитѣ, пазарилъ ги и, когато трѣбвало да ги плати, бръкналъ въ джоба си, кесията я нѣма — забравилъ я вжщи. Той се извинилъ и оставилъ дрехитѣ настрана. Обърналъ се къмъ търговеца съ думитѣ: Нека стоятъ дрехитѣ тукъ, забравилъ съмъ кесията си, ще се върна да платя — тогава ще взема костюма си. — Вземете дрехитѣ, казалъ търговецътъ, ние имаме довѣрие въ васъ. После ще донесете паритѣ. Какъ оказаха довѣрие въ него? Той не бѣше вѣрващъ, нито набоженъ човѣкъ. Има нѣщо, което показва, какво се крие въ човѣка. То опредѣля неговото вътрешно естество. То е неизмѣнното, реалното въ човѣка. Всичко, което не се мѣни, е реално. Следователно, който се мѣни, не живѣе въ реалността. Който не се мѣни, живѣе въ реалността.

Всички хора сж призвани на работа. Кой за каквото е дошълъ на земята, това ще работи. Червеятъ си знае работата. Бръмбарътъ си знае работата. Вѣтърътъ си знае работата. Рѣката си знае работата. Звездитѣ си знаятъ работата. И човѣкъ трѣбва да си знае работата. Чудни сж хората, не искатъ да напуснатъ земята! Много естествено, не сж свършили работата си.

Въ Америка нѣкжде, близо до една духовна семинария, живѣла една стара, 90 годишна негърка. Тя често се молѣла на Господа, да прати нѣкой ангелъ, да вземе душата ѝ. Тя казвала: Господи, стара съмъ вече, дотегна ми да живѣя на земята. Искамъ да си замина оттукъ. Студентитѣ, които живѣели въ близко съседство съ нея, чували молбата ѝ. Единъ день тримъ отъ тѣхъ се наговорили да ѝ устроятъ една шега. Потропали на вратата ѝ. — Кой хлопа? — запитала бабата. — Трима ангели. Изпратени сме отъ небето, да вземемъ душата ти и да я отнесемъ горе. — Кажете на Господа, че бабата не е тукъ.

Често слушате да казватъ за нѣкого: Той не заслужава моята любовъ. — Богъ, Великиятъ, гледа съ благоволение къмъ тебе, а ти се питашъ, заслужилъ ли е даденъ човѣкъ твоя погледъ, твоята мисль, твоего внимание. Всички звезди гледатъ съ благоволение къмъ тебе, усмихватъ ти се, а ти още се питашъ, да окажешъ ли внимание къмъ нѣкого, или не. Цѣлата вселена е предъ васъ. Слънцето изгрѣва и свѣти. А човѣкъ търси начинъ, какъ да постѣпва. Постѣпвай, както слънцето. Постѣпвай, както вѣтъра. Постѣпвай, както водата. Постѣпвай, както брѣмбаритѣ.

Нѣкой седи, мисли и се запитва: Какво да правя, отде да взема хлѣбъ? Защо мислишъ напраздно? Години ще мислишъ и ни-

що нѣма да направишъ. Стани рано сутринѣта, започни да работишъ и кажи: „Иова и ре.“ Това значи: Господъ ще промисли. Богъ е промислилъ вече, ти ще работишъ, и хлѣбътъ ще дойде. Разболѣлъ се нѣкой — ще оздравѣе. Обедилъ нѣкой — ще забогатѣе. Пропадналъ на изпитъ — ще издържи. Изгубилъ паритъ си — щастieto му ще проработи. Каквото и да ви се случи, дръжете положителна мисль въ главата си. Питашъ: Ако държа положителна мисль, ще стане ли това, което подържамъ? — То е станало, нѣма защо повече да става. Ти търсишъ подкрепа, а вече имашъ такава. Има разумность въ свѣта, която е опредѣлила, кой на кого да помага. Това е опредѣлено въ Божествения планъ. Ще кажете, че трѣбва да се доказва това. Божественото не се нуждае отъ доказателства. Който се земе да доказва духовнитъ работи ще види, че само едно на стотъ е вѣрно. Останалитъ доказателства едни - други се изключватъ. Нѣкой боледувалъ, употребилъ едно лѣкарство, което му помогнало. Лѣкаритъ препорѣчватъ сжщото лѣкарство на всички болни отъ сжщата болестъ. Обаче, лѣкарството не помага. Двама души не могатъ да се лѣкуватъ съ едно и сжщо лѣкарство. Това малцина знаятъ. Ето защо, едно и сжщо лѣкарство миѣва отъ поколѣние на поколѣние,

Мощна е любовта. Мощна е и въ началото, и въ края. Тя е мощна и въ силната, и и въ слабата си страна. Двама парализирани били болни цѣли 20 години. Понеже нѣмало кой да ги гледа, оставили ги въ една клиника, въ едно малко планинско градче, нѣкъде въ Южна Америка. Единъ день една змия — звънарка се спуснала отъ планината въ града. Като я гонѣли, тя успѣла да се скрие въ болницата, дето лежали двамата парализирани. Тѣ видѣли отровната змия и толкова се уплашили, че забравили болестта си: скочили отъ леглата и избѣгали вънъ. Тоя случай направилъ сензация въ цѣлия градъ, и вестниците писали за него. Това, ксето лѣкаритѣ не можаха да направятъ, направи го звънарката-змия. Като влѣзе въ стаята на парализирани, тѣ веднага оздравѣха.

Помнете: Нѣма по-големо благо въ свѣта отъ страданията. Тѣ сж пай-големото благо на земята. Защо идатъ страданията? — Да ти донесатъ блага. Докато си на земята, ще страдашъ. Щомъ напуснешъ земния животъ, положението ти ще се измѣни. Отъ времето на Христа досега страданията сж намалили силата си. Днешнитѣ страдания не сж толкова интензивни, както тия въ миналото. Сегашнитѣ хора по-леко понасятъ страданията. Можете ли да си представите страданията, презъ които Христосъ е миналъ? Той се е намиралъ въ тако-

ва напрежение, че кръв излизала отъ поритѣ Му. Външното налѣгане не могло да спре изтичането на кръвта.

И тъй, отъ времето на Христа, страданията сж се намалили, а любовта се е увеличила. Въ мисълта на сегашнитѣ хора има повече любовъ, отколкото въ миналото. Днесъ милиони хора сж ранени, но лѣкари, милосърдни сестри се грижатъ за тѣхъ. Съ носилки ги носятъ, лѣкарства имъ даватъ, хранятъ ги добре, утешаватъ ги. Голѣма организация сжществува за целта. Въ тия грижи и жертви се вижда любовта и безкористието на хората. Крайната задача въ живота имъ е добра Всички се стремятъ да проявятъ мощното — любовта. Единъ день любовта ще застане надъ всичко. Тя ще заличи всички недъзи. Когато се охлузи кората на дървото, или кожата на човѣка, сама се оправя. Подъ „сама“ разбираме любовта. Тя е единствената сила, която всичко оправя. Остави се на любовта, тя всичко ще оправя.

Казано е въ Писанието, че човѣкъ е направенъ по образъ и подобие на Бога. Обаче, не всички хора сж направени по образъ и подобие на Бога — само роденитѣ отъ Бога. Казано е: „Роденото отъ плътта, плътъ е; роденото отъ Духа, духъ е.“ Христосъ казва: „Ако не се родите отъ вода и Духъ, не можете да влѣзете въ Царството Божие.“ Въ това

раждане е смисълът на живота. Ако Богъ, Който ви е говорилъ отъ хиляди години, не можа да ви убеди въ истинността на тия думи, и азъ не мога да ви убедя. Остане ли отсега нататкъ да ви убеждаватъ, вашата работа е загубена. Азъ познавамъ добрата страна на хората. Въ всѣки човѣкъ има нѣщо любовно, но трѣбва да знаешъ, какво да му кажешъ. На студента, който отива на изпитъ, кажи само две думи: Добре ще свършишъ изпита си. На кандидата за докторъ, който отива да държи тезата си, кажи: Добре ще свършишъ. На майката, на която предстои да ражда, кажи: Благополучно ще родишъ. Отдето минавашъ, казвай: Добре ще свършишъ работата си. Минавашъ покрай едно дърво, кажи му: Добри плодове ще имашъ.

Съвременнитѣ хора се безпокоятъ, какво ще стане съ тѣхъ. Тѣ търсятъ Божиата правда и справедливостъ. Наистина, велико нѣщо е справедливостта. Тя е велико, мощно нѣщо. Дето има правда и справедливостъ, тамъ има редъ и порядъкъ, тамъ има свобода. Що се отнася до свободата, тя е външна форма на справедливостта. Днесъ всички очакватъ справедливъ народенъ сждъ. Народътъ ще сжди. Богъ трѣбва да се прояви чрезъ него. Всички се страхуватъ, да не би българскиятъ народъ да отдаде по-крайна присжда, отколкото трѣбва. Да върваме, че народътъ ще отсжди правилно,

Да върваме, че народът ще сяди по Бога. Отде иде върата, че единъ сядия ще бжде по-справедливъ отъ цѣлъ народъ? Коя вода е по-прѣсна: въ шишето или въ извора? Въ извора е прѣсната, жива вода. Народната мисълъ е жива. Поетътъ, който твори и излива мисълта си, е малка струя отъ голѣмия изворъ. Всѣки човѣкъ, който се отдѣля отъ народа, отъ Цѣлото, е статична единица. Да имаме довѣрие въ хората! Да върваме въ българския народъ! Какъвъ е българскиятъ народъ? Какво представя българинътъ? Още въ рая българинътъ е билъ градинарь — слуга на Ева. Тя се занимавала съ ботаника, а Адамъ съ градинарство. Понеже Адамъ не излѣзълъ добъръ съветникъ на Ева, и двамата били изпждени отъ рая. Името „българинъ“ произлиза отъ думитѣ благъ и градинарь. Отъ времето, когато билъ въ рая, досега, българинътъ е все градинарь. Дето и да отива — въ Америка, въ Русия, той се занимава съ градинарство. Желая и въ бждеще българинътъ да се занимава съ градинарство и съ обработването на земята. Той сади и зеле — така се опитва върата му.

Едно време, въ далечното минало, опитали върата на българина съ единъ морковъ. Единъ богаташъ българинъ миналъ покрай градината на единъ градинарь. Той се спрѣлъ предъ него и го помолилъ да му даде нѣщо

отъ градината си, защото решилъ да направи добро на нѣкого. Градинарътъ му далъ единъ морковъ и казалъ: На когото дадешъ моркова, да му вървятъ работитѣ добре. Богатиятъ взелъ моркова и, като повървѣлъ малко, срещналъ единъ беденъ човѣкъ, на когото далъ моркова. Следъ нѣколко години богатиятъ умрѣлъ. Той мислѣлъ, че ще влѣзе направо въ рай, но ангелътъ го запиталъ: Какви добрини си правилъ на земята? — Училища, болници, църкви строихъ. — Какво получи срещу това? — Вестниците писаха за моитѣ добрини. — Значи, платено ти е за всичко. Спомни си едно добро, за което никой не знае. — Помня, че единъ добъръ градинаръ ми даде морковъ, и азъ го подарихъ на единъ беденъ човѣкъ, безъ да ме види нѣкой. Ангелътъ разказалъ тоя случай на Бога, Който му казалъ: Дай единъ морковъ на богатия човѣкъ, да се хване за него, за да го измъкнешъ отъ ада. Богатиятъ се хваналъ за моркова, но въ сжщото време много души отъ ада се хванали за моркова; морковътъ изглеждалъ като гроздъ — пълень съ хора отъ ада. Като видѣлъ това, богатиятъ казалъ: Морковътъ е мой! Въ тоя моментъ морковътъ се счупилъ, и всички заедно паднали въ ада. Дръжте се здраво за моркова, и никой да не казва, че е неговъ.

Дръжте се за българския морковъ! Думата „морковъ“ е съставена отъ сричките „мо,

и „овъ“ — „мо“ значи повече, „овъ“ — нѣщо огъваме, което издържа. Въ случая, морковтъ е символъ на любовна мисль, която може да повдигне цѣлото човѣчество. Нѣма опасностъ да се скжса мисль, която е проникната отъ любовта. Да благодаримъ, че живѣемъ въ свѣтъ на възможности. Да благодаримъ, че иде новата свѣтлина. Съвременнитѣ хора трѣбва да се подмладягъ, да поумнѣягъ, да станатъ по-здрави, отколко о сж били досега; да станатъ силни, справедливи. Да вложимъ добродетелитѣ си въ действие.

Казано е въ Писанието: „Всички ще бждемъ научени отъ Господа.“ — Кога ще бжде това? — Въ последнитѣ дни на вѣка. Ние сме въ края на вѣка, въ една важна епоха. Ние минаваме презъ такава опитностъ, каквато миналиѣ поколѣния не познаватъ. Въ София, при една отъ бомбардировкитѣ, единъ автомобилъ билъ вдигнатъ отъ улицата чакъ на четвъртия етажъ на едно учреждение. Разказвахаме и другъ особенъ случай, не зная, доколко е вѣренъ. Една жена се скрила въ една изба, докато мине бомбардировката. Една бомба паднала въ тая изба и изхвърлила жената на улицата, цѣла заровена въ прѣсгъта. Следъ малко на улицата паднала друга бомба, която разровила жената; тя станала и продължила пжтя си, съвършено здрава, отъ нищо незасегната. Да те изхвърли една бомба на улицата, да те

зарови въ пръстѣта, и следъ това да те разрови друга бомба, безъ да те засегне — да останешъ съвършено здравъ, това е Божие чудо. И следъ това да поемешъ пжтя си, като че нищо не се е случило. Какво по-голъмо чудо искате отъ това? Въренъ ли е тоя фактъ, не зная; нѣщата трѣбва да се провѣриватъ. И да има нѣщо преувеличено, има и нѣщо върно. Ако има нѣщо преувеличено, това е въ реда на нѣщата. И природата преувеличава нѣкои работи, а нѣкои намалява.

Дръжте въ ума си правилото: Не товарете ума си съ излишни работи. Не товарете и сърдцето си съ излишни работи. Дали искашъ, или не искашъ, каквото трѣбва, ще дойде. Страхъ те е отъ смъртъта — тя ще дойде. Страхъ те е отъ беднотията — и тя ще дойде. Това, отъ което те е страхъ, ще дойде. Това, което обичашъ и желашъ, и то ще дойде. Въ свѣта само Божественото е абсолютно положително. Казано е въ Писанието: „Косъмъ нѣма да падне отъ главата на човѣка безъ Божията воля.“ Ако падне косъмъ, пакъ ще се възстанови. Косъмтъ е антена — предавателъ и възприемателъ на хубави мисли. Главитѣ на мъжетѣ започнаха да оголяватъ. Това не е добре. Като падне косъмъ отъ главата ви, не го хвърляйте, но заинтересувайте се отъ неговата история. Да дадешъ единъ косъмъ на нѣкой психометъръ, това значи, да опре-

дѣли той характера на човѣка, чийто е косъмътъ. Косъмътъ крие въ себе си историята на човѣшкия животъ. Не горете космитъ си, но събирайте ги въ малка, сребърна кутийка. Гледайте на космитъ си като на нѣщо свето, Божествено.

Нови идеи сж нуждни на човѣчеството. Нѣкой се оглежда въ огледалото, но не се харесва, не е доволенъ отъ себе си. Туря огледалото настрана и повторно се оглежда — пакъ е недоволенъ. Другъ нѣкой се оглежда, доволенъ е отъ себе си, харесва се. Има нѣщо красиво въ човѣка, но трѣбва да знаете, какъ да гледате, да виждате красивото. Нѣма по голѣмо благо за човѣка отъ това, да вижда Божественото въ себе си и въ своя ближенъ. Цѣлата природа се отваря предъ него. Приятно е да те погледне човѣкъ, който вижда Божественото и мисли за Него. Тоя човѣкъ е на ваше разположение и готовъ на всѣкаква услуга. Той започва отъ малкото и постепенно върви къмъ голѣмото.

Любовта се занимава съ малкитѣ възможности и прояви. Не можешъ да познаешъ любовта, докато не приложишъ една отъ малкитѣ ѝ добродетели. Ако искашъ да познаешъ Божия Промисълъ, направи една услуга на нѣкое сжщество, безъ да те видятъ. Какъвто и да си, царь или последенъ беднякъ, направи едно добро, безъ да те знае нѣкой,

Само така ще почувствуващъ особено разположение въ душата си. Човѣкъ нѣма представа за ония грандиозни процеси, които ставатъ въ природата. Слънчевата енергия иде на земята отъ 150 милиона километра разстояние и се разпредѣля навсѣчжде. Разумно разпредѣлена, слънчевата енергия се възприема отъ всички живи същества — животни и растения. Плодовете сж резултатъ на тая енергия. Да узрѣ единъ плодъ, това е живъ, съзнателенъ процесъ.

Много отъ болеститѣ се лѣкуватъ съ слънчевата енергия. При това, доказано е, че всѣка болестъ има опредѣлено време, когато се лѣкува. Нѣкои болести се лѣкуватъ презъ май, други — презъ юний, юлий — изобщо, презъ цѣлата година. Ще кажете, че вѣрата лѣкува. Не е въпросъ за обикновената вѣра. Имъ една вѣра, споредъ която нѣщата ставатъ сами по себе си. Тя е Божествената вѣра, при която нѣщата ставатъ отвътре — „интау“ — ин — означава вътре, а тау — небъ. Интау е това, което се проявява въ небето, въ Божествения, т. е. въ организирания свѣтъ. Казано е въ Писанието: „Богъ толкова възлюби свѣта, щото даде въ жертва Своя Единороденъ Синъ, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него.“ На съвремененъ езикъ превъдено: Богъ толкова възлюби свѣта, щото даде възможность да се проявятъ всички негови погрѣшки, да

се очисти отъ тѣхъ, за да заживѣятъ хората съзнателенъ, разуменъ животъ.

Сега ние влизаме въ демаркационната линия между две епохи. Отъ 1945 г. влизаме вече въ новата епоха. Отъ тая година започва постепенно подобряване на човѣшкитѣ мисли, чувства и постѣпки. Настава подобряване на човѣшкия организъмъ. Подобряватъ се и отношенията между хората: между майки и бащи, между господари и слуги, между учители и ученици. Иде една коренна органична промѣна въ живота. Приятно ще бжде на хората да живѣятъ.

Питате се: Вѣрно ли е това, което сега ни се говори? — Ако стане така, както говоря, вѣрно е. Всѣко нѣщо, което е вѣрно споредъ думитѣ и става въ действителность, е вѣрно сто на сто. Ако не става, не е вѣрно. Азъ виждамъ цѣлия свѣтъ въ процесъ на промѣна. Азъ виждамъ, какъ се измѣня културата, какъ се измѣня свѣтлината. Виждамъ, какъ се измѣня образътъ на човѣка. Виждамъ, какъ се измѣнятъ растенията. Виждамъ, какъ се измѣнятъ рѣкитѣ. Вътрешната промѣна въ цѣлокупния животъ показва, че разумността, която обединява хората, действува за доброто на цѣлото човѣчество. Всѣки ще се прояви споредъ призванието си. Всички народи сж призвани да бждатъ служители на Великото Божие Царство.

Нѣкой ще цитира стиха; „Нине отпущаешъ, Владико, раба Твоего.“ Азъ бихъ казалъ: Господи, съдействувай ни да влѣземъ въ Твоята градина, да обработваме морковитѣ, да станемъ слуги на любовта. — Защо остаряватъ хората? — Защото не служатъ на любовта и мислятъ, че знаятъ много. Бащата казва на сина си, че е зеленъ още, че нищо не знае. Радвай се, че синътъ ти е дете. Какъвто и да е бащата, синътъ му да се радва. Въ бждеще и бащата, и синътъ ще бждатъ повече отъ това, което сж днесъ. Бащата да не остарява, но да поумнява. Синътъ да запази детското въ себе си, защото е казано, че Царството Божие е на децата. Синоветѣ и дѣщеритѣ трѣбва да усилятъ любовта си къмъ своитѣ майки и бащи.

Мнозина казватъ: Да има кой да ни обича! Въпросътъ не е правилно поставенъ. Много хора носятъ любовта, но ти трѣбва да отворишъ сърдцето си за нея, да възприемешъ часть отъ любовта имъ. Хиляди килограми гюлово масло има въ живота, но ти трѣбва да отворишъ шишенцето си, да ти сипятъ въ него. Какъ ще искашъ любовта на хората, ако нѣмашъ форма, въ която да ти влѣятъ отъ нея? Всѣки добъръ човѣкъ носи въ сърдцето си отъ екстракта на любовта. Той може да ти даде часть отъ тоя екстрактъ, но и ти можешъ да му дадешъ отъ своя. Добре е да си преливате

единъ въ другъ отъ екстракта на любовта. Безъ това преливане животътъ не се проявява правилно. Сжествува козмична енергия въ Битието, подобна на електричеството и на магнетизма, която се влива въ всички хора. Ония, които сж взели повече електричество, сж по-енергични; ония, които сж взели повече магнетизъмъ, сж по-меки. Бждете готови да приемате отъ изобилието на добритъ и разумни хора. Ще черпите отъ другитъ, но и тѣ ще черпятъ отъ васъ.

Християнитъ казватъ, че преди две хиляди години Христосъ пролѣлъ кръвта си за човѣчеството. Наистина, пролѣ се Христовата кръвь и отиде въ земята. Ако хората се бѣха присадили съ кръвта на Христа, свѣтътъ щѣше да бжде другъ. Питате, ще дойде ли Христосъ втори пжтъ на земята. Ще дойде, но чрезъ живото Слово. — Вѣрно ли е това? — Ако обичашъ Христа, вѣрно е. Ако си свободенъ, вѣрно е. Ако не Го обичашъ и не си свободенъ, не е вѣрно. Ще кажете, че и вие имате опитности отъ духовния свѣтъ. Дръжете опитнитѣ си, тѣ ще ви ползуватъ. Казвамъ: Има изключителни опитности, които се случватъ само веднѣжъ въ живота на всѣки човѣкъ. Само веднѣжъ можешъ да видишъ Христа. Казано е въ Писанието: „Коиито чуятъ гласа ми, ще оживѣятъ.“ Тоя гласъ е като слънчевия джчъ — това е отличителното му качество.

И растението, като чуе тоя гласъ, изниква, нагоре расте. Когато човѣкъ чуе тоя гласъ, свѣтла мисль прониква въ съзнанието му и благородно, Божествено чувство въ сърдцето му.

Ползвайте се отъ свободата, която ви е дадена. Ако не се ползвате отъ нея, не сте разумни хора. Мислите ли, че оня, който има библиотека съ съчиненията на знаменити писатели, е ученъ човѣкъ? Ако не се ползува отъ тая библиотека, той работи съ чуждъ капиталъ. Ще кажатъ, че той е ученъ човѣкъ. И енциклопедията, съставена отъ много томове, е учена. Това е външно знание. Истинското знание е въ човѣка. Какво сж говорили хората въ миналото, е написано въ васъ. Какво е говорилъ Богъ въ миналото, какво говори днесъ и какво ще говори въ бждеще, всичко е написано въ васъ. Върху написаното отъ Бога се градятъ вашитѣ мисли, чувства и постѣпки. На написаното отъ Бога се дължи вашето здраве; на написаното отъ Бога се дължи истинския социаленъ строй. Ако си бакалинъ и не можешъ да служишъ съ любовъ, напусни занаята си. Ако си учителъ, и не можешъ да служишъ съ любовъ, напусни учителството. Каквото правишъ, прави го съ любовъ.

Новъ потикъ е нуженъ на свѣта. Нова педагогия е нужна на хората. Вложете новото въ живота, като житотворна струя. Днесъ и въ

горнитѣ етажи има вода. Докато се ползвате отъ тая вода, не слизайте долу. Като наблюдавамъ лицата ви, чета по тѣхъ. Казвате: Колко сме нещастни! — Колко сте щастливи, безъ да звете това. — Колко сме бедни! — Колко сте богати! Сами не съзнавате, какво богатство посите въ себе си. Благодарете за беднотията. Противоречията сж необходими. Казано е: „Горко на часъ, богатитѣ!“ — Има ли богати хора, които ще влѣзатъ въ Царството Божие? — Има. Това сж богатитѣ, които сами носятъ богатството си. Богати, на които други носятъ богатството, не могатъ да влѣзатъ въ Царството Божие. Всѣки трѣбва да разчита на оная вѣра, която носи въ себе си; на онова знание, което е придобилъ съ любовъ. За такова знание се казва, че е придобито даромъ. Колко сме платили за слънцето, което изпраща енергията си къмъ насъ? Нищо не сме платили. Колко сме платили за въздуха, който носи щедро блага за насъ? Разумниятъ свѣтъ обръща внимание на всички живи същества. Той обръща внимание и на насъ, но ние трѣбва да го слушаме, да изпълняваме съветитѣ му.

Единъ воененъ разправяше една своя опитностъ отъ миналата война. Въ едно сражение той застаналъ съ войницитѣ си на една позиция. Нѣщо отвжтре му казвало: Не се мърдай отъ мѣстото си! Той послушалъ гласъ, и деньтъ миналъ благополучно — нито единъ

не пострадалъ. На другия денъ той застаналъ на сщщото мѣсто. Чулъ гласътъ да му казва: Премѣсти се оттукъ. Войникътъ започналъ да философствува: Това мѣсто е добро. Вчера прекарахъ тукъ и минахъ благополучно, нѣма да се мѣстя. Едва изговорилъ тия думи, и единъ куршумъ го ранилъ въ ржката. Той казваше: Ако не бѣхъ философствувалъ, нѣмаше да ме ранятъ. Заради непослушанието ми ме раниха.

Днесъ човѣчеството излиза отъ 13 сфера на земята. То минава презъ нови области, дете се твори нова земя. Следващитѣ години ще бждатъ щастливи. Тѣ приготвятъ условия за новата земя и новото небе. Който го опита, ще повѣрва. Който не вѣрва, да се моли да бжде свидетелъ на тия времена. Това, което свѣтлината внася въ ума на човѣка, е вѣрно. Това, което силата внася въ човѣшкия организмъ, е вѣрно. Това, което подмладява човѣка, е всѣкога вѣрно; това, което го съставява, не е вѣрно. Това, което усилва вѣрата ти въ хората, е вѣрно; това, което те кара да се съмнявашъ въ тѣхъ, не е вѣрно. Не казвайте, че хората сж лоши. Всичко, което Богъ е създалъ, е добро. Всичко, което хората сж създали, е опаковка на нѣщата. Човѣшкото е опаковка на Божественото. Човѣшкото е срѣдство, а Божественото — целъ. Въ прилагане на срѣдствата се крие благородството на човѣка. Адамъ прояви благородството си, като последва

Ева. Той можа да не яде отъ забранения плодъ, но яде и каза: Дето отива Ева, и азъ ще вървя следъ нея. Много пжти се оплаквахъ отъ нея, но решилъ съмъ повече да не се оплаквамъ. Нѣма да роптая вече, приемамъ я такава, каквато е. Казвамъ и на мъжетъ, и на женитъ: Престанете да се оплаквате едни отъ други.

Новъ редъ иде въ свѣта. Той изисква нови хора — герои. Тоя порядъкъ изключва болеститъ. Той изключва престжпленията и насилията. Видишъ ли, че нѣкой хваналъ кокошка да я коли, кажи му: Ти си добъръ, щедъръ човѣкъ, прояви човѣщината си. Остави кокошката да си поживѣе.

Станете всички очи и уши за Господа, да се проявява чрезъ вашитъ очи и уши. Като гледа презъ вашитъ очи, Богъ ще оправи всичко.

Станете живи очи, живи уши, жива уста за проявяване на Божията любовъ, на Божията мъдрость и на Божията истина. Само така ще дойде живогътъ, знанието и свободата.

Да благодаримъ, че сме на земята. Пръвъ Богъ бѣше на земята. Следъ Него дойде Христосъ.

Да благодаримъ, че сме дошли на земята, защото отъ нея ще научимъ много нѣща.

*

27. Беседа отъ Учителя, държана на
10 декемврий, недѣля, 10 ч. с. 1944 г.
София. — Изгрѣвъ.

Голѣмото благо

Хората живѣятъ въ свѣта и мислятъ, че го разбиратъ. И вие живѣете въ свѣта и мислите, че го разбирате напълно. Това е заблуждение. Познавате свѣта, но всички сте опитали неговата студенина. Ако при добро разположение на духа влизате въ свѣта, веднага ще ви лѣхне неговия студъ, и разположението ви ще изчезне. Колко пжти на день губите разположението си! Защо става това? Студътъ на свѣта ви е лѣхналъ. Ако топлината ви лѣхне, вие имате друго разположение — вдъхновявате се. Но и това не е нѣщо постоянно. Трѣбва да знаете, кога да влизате въ свѣта и кога да се връщате. Трѣбва да знаете, кога да излизате отъ тѣлото си и кога да се връщате.

Каго наблюдавамъ движенията ви, виждамъ, че по старъ навикъ вие пипате главата си на едно или на друго мѣсто и сами си причинявате пакости. Всѣко пипане по главата не на мѣсто произвежда въ васъ особено състояние. Ако се почешешъ по тила, работата ти не върви добре. Ония, които работятъ върху тебе, не позволяватъ да се почесвашъ отзадъ по главата. Самообладание е нужно.

Повечето хора нѣматъ самообладание. Това се провѣри презъ време на нападенията надъ София. Самолетитѣ, които идѣха надъ София, приличаха на грабливи, хищни птици. Днесъ бомби, утре бомби, хората се разстроиха и разболѣха. Тѣ бѣгаха, криеха се, кой дето попадне.

Ще кажете, че вѣрата имъ се усили. Не зная, какъ може страхътъ да усили вѣрата. Отъ бомбитѣ страхътъ може да се усили, но вѣрата не се усилива. Вѣрата се усилива, когато частъ отъ енергията на страха се отправя да храни нейния центъръ. Стане ли обратното — частъ отъ енергията на вѣрата да се отправя къмъ страха, краката ставатъ по-дълги, и човѣкъ бѣга. Вѣрвацитѣ казватъ: Богъ ще ни пази! Колко души излизаха вънъ, на открито, презъ време на бомбадрировкитѣ, безъ да имъ трепне окото? Като погледнешъ къмъ самолетитѣ, веднага вѣрата ти започва да се колебае. Стихиитѣ на природата трѣбва да се превъзмогнатъ! Ние сме на дъното на океана, трѣбва да излѣземъ оттамъ, да се освободимъ отъ голѣмото налѣгане — отъ налѣгането на свѣта. Вѣрата трѣбва да се усили. — Какъ? — Ще пѣешъ пѣсенъта: „Мога да постигна, що желая.“

Да придобиешъ вѣра, това е постижимо; да усилишъ вѣрата си, и това е постижимо. Искате да станете набожни. Това е най-

опасната работа. Нѣма по-опасно желание за човѣка отъ това, да стане набоженъ — все едно е да отидешъ на слънцето, да опиташъ температурата му и да се върнешъ на земята съ нови придобивки. Въ сравнение съ слънцето, земята е много користолюбива. Върнешъ ли се отново на земята, ще започнешъ друго-яче да мислишъ, превратъ ще стане въ тебе. Ако отидешъ на Венера, ще придобиешъ нѣщо благородно въ чувствата си. Ако си на земята и мислишъ за Венера, ще се промѣни твоето състояние — свързвашъ се съ нея. Съ когото се свържешъ, все ще придобиешъ нѣщо отъ него. Ако срещнешъ млада мома, състоянието ти ще се измѣни. — Защо? — Венера е тя. Ако срещнешъ младъ момъкъ, състоянието ти пакъ ще се измѣни — и той е Венера. Ако срещнешъ единъ марсианецъ и мислишъ за него, ти се свързвашъ вече, и чувствата ти се измѣнятъ. Марсианецътъ не може да бжде снизходителенъ и милостивъ. Много естествено, така е създаденъ той, такава е неговата цигулка. Каквато е цигулката ти, така ще свиришъ. Ако не можешъ да свиришъ на хубава цигулка, какъ ще свиришъ на обикновена? Вие започвате съ най-хубавитѣ цигулки и постепенно дохождате до обикновенитѣ цигулки. На младини се въодушевявате отъ велики идеи, а на старини свършвате съ обикновени идеи.

Тукъ имате една хубава ябълка. Тя ще ни послужи като предметно учение. Тя е красива мома, която избѣгала отъ родителитѣ си и дошла на събранието да слуша лекция. Ако числото на ябълкитѣ постепенно се увеличава отъ една до сто, и състоянието ви се измѣня. Ако цѣлъ ви окичатъ съ ябълки — по ржцетѣ, по краката, по цѣлото тѣло, настроението ви съвсемъ ще се измѣни — нѣма да ви бжде приятно. Приятността бѣше отъ едната ябълка. Казвамъ: За всѣки даденъ моментъ единъ идеалъ трѣбва да ви вдѣхновява. За всѣки даденъ моментъ една идея въ ума, едно чувство въ сърдцето. Смыслътъ е въ едното, въ единицата. Като имаме единъ идеалъ, той съдържа всички идеали въ себе си. Единиятъ идеалъ съдържа всички идеали. Наблюдавайте изгрѣването на слънцето, да видите, какво естествено движение има въ него. Поестествено движение отъ това не съмъ виждалъ. Наблюдавалъ съмъ, какъ слънцето изгрѣва отъ морето. Първо се показва главата му, като на човѣкъ, който се изкачва нагоре равномерно и хармонично. Движенията ни трѣбва да наподобяватъ изгрѣването на слънцето, а не движенията на обѣдното слънце. Ако се излагашъ на обѣдното слънце, може да слънчасашъ.

Отъ осемъ хиляди години хората живѣятъ само съ съвети и наставления, отъ които оста-

ривать. Да бждешъ добъръ! Така да постъпвашъ, иначе да не постъпвашъ! Да живѣешъ добре! Да бждешъ младъ! Какъ ще постъпвамъ добре? Какъ ще бжда добъръ? И безъ да ми казвашъ да постъпвамъ добре, така ще постъпвамъ. Кажете на единъ виртуозъ да свири добре, ако искате да го изпждите отъ сцената. Нѣкои хора, като кажатъ нѣщо, думитѣ имъ се забиватъ като клинъ. Имай довѣрие въ циркуляря, не му казвай, какъ да свири. Ако го разбирашъ, той ще свири хубаво; ако не го разбирашъ, нѣма да свири хубаво. И на най-голъмия виртуозъ, ако забиешъ игла въ ржката, състоянието му веднага ще се измѣни. Колко игли се забиватъ въ насъ, когато говоримъ, или когато свиримъ! Има мисли, които се забиватъ като игли. Тѣ идатъ нѣкъде отъ пространството. Като се движите между хората, трѣбва да взимате предпазителни мърки, съ броня да се обличате. Ако си добре облѣченъ и влѣзешъ въ неотоплена стая, не сваляй дрехата си. Щомъ стаята се стопли, сваля горната си дреха.

Кое е вашето любимо число? Голѣми числа ли сж единъ милионъ, два милиона? Животътъ се изявява въ малкитѣ числа. Всѣко малко число е мощна сила. Малкитѣ числа вършатъ велики работи. Великитѣ хора — гении, светии, сж постигнали своя идеалъ, своитѣ желанія, благодарение на малкитѣ усилия. Виж-

те, какво става във сегашната война. Всички народи употребяватъ грамадна сила, дано победятъ. Петъ години вече се борятъ за победа! Заедно съ тѣхъ и вие взимате участие. Кой е на правата страна? Отъ гледището на разумния свѣтъ, на великитѣ сжщества, войната е благо. Тѣ иматъ много звания, могатъ да помагатъ. На едного счупили крака, на другъ — ржката, на трети — главата. Като отидатъ пострадалитѣ при разумнитѣ сжщества, тѣ възстановяватъ счупенитѣ кракъ, ржка, глава и ги връщатъ отново на земята, по-здрави, отколкото сж били. Отидатъ ли при невежитѣ за помощъ, нищо не получаватъ; тѣ не знаятъ, какъ да имъ помогнатъ.

Има единъ Божественъ свѣтъ, дето се допуща войната. Могатъ да извадятъ окоото ти, да отрѣжатъ крака или ржката ти — допуснато е, но срещу това ще ти дадатъ по-голъмо благо. Въ Божествения свѣтъ никой не може да ти направи пакостъ. Питате: Де е тоя свѣтъ? Взимате едно праздна тенекия и я напълвате догоре съ доста голѣми куршуми. Казвате, че тенекията е пълна; въ сжщность, между едритѣ куршуми има пространство, което изпълвате съ дребни съчми. Въ тенекията може да налѣете вода, и за нея има мѣсто между съчмитѣ. Най-после може да налѣете и малко спиртъ — и той ще влѣзе въ тенекията. Значи, цѣлото пространство въ тенекията е изпълнено. Когато

питате, де е оня свѣтъ, ще знаете, че той е на земята, въ пространството на видимия свѣтъ. Вие мислите, че пространството е запълнено, нѣма мѣсто за нищо. Не, пространството е праздно, много свѣтове могатъ да се събератъ въ него. Да благодаримъ на Бога, че е така. Ако свѣтътъ бѣше пѣленъ, и ако пространството бѣше запълнено, нѣмаше де да отидемъ.

Сега, ако имамъ време, ако и вие имате време и търпение да слушате, мога да ви освободя отъ всички мисли, които причиняватъ преждевременна старостъ. Щомъ се освободите, веднага ще се подмладите. Първо трѣбва да ви освободя отъ страха, че отъ гладъ ще умрете; да ви освободя отъ страха, че жадни ще умрете, че болни може да бждете. Да се освободите отъ всичкитѣ форми на страха, значи, да се освободите отъ материалнитѣ идеи и да приемете ония мощни, велики идеи, които крепятъ човѣшкия духъ. Като говоря така, не искамъ да изпадате въ положението на оня мисионеръ, който проповѣдвалъ, че не трѣбва да се плаче, когато умре нѣкой роднина или приятель. Единъ день, като проповѣдвалъ, пристигнала телеграма, че умрѣла сестрата на жена му. Още като билъ на амвона, заплакалъ. Забравилъ, че проповѣдвалъ да не се плаче за умрѣлитѣ.

Кжде е погрѣшката? — Въ оня, който предалъ телеграмата. Когато сте на амвона, не

позволявайте да ви носятъ телеграма, съ която съобщаватъ за смъртъта на нѣкой вашъ близъкъ.

Има начинъ, по който се познава, кога се ражда, или умира човѣкъ. Това познавамъ по количеството на водата въ едно отъ езерата на другъ единъ свѣтъ, вѣнъ отъ физичния. Нѣкога водата на езерото се увеличава, а нѣкога — намалява. Увеличаването на водата показва, че сжщества отъ земята сж дошли въ тоя свѣтъ, дето е езерото. За тия сжщества казваме, че сж умрѣли. Когато водата на езерото се намалява, сжщества отъ другия свѣтъ слизатъ на земята — родили сж се. Азъ виждамъ умрѣлитѣ като малки снѣжни топки, които се топятъ и увеличаватъ водата. Кое е по-добре: да се увеличава водата, или да се намалява? Ако работитѣ ти вървятъ добре, смалявашъ се; ако работитѣ ти не вървятъ добре, увеличавашъ се. Отъ тебъ зависи, да вървятъ работитѣ ти добре, или да не вървятъ. Тоя законъ не се влияе отъ вѣншнитѣ условия. Каквото и да ти говорятъ отвѣнъ — хвалятъ ли те, или корятъ, работитѣ ти не се уреждатъ, ако ти не се смалявашъ.

Единъ день Муди, знаменитъ проповѣдникъ, държалъ отлична проповѣдь. На излизане отъ събранието, единъ неговъ приятель му казалъ: Много хубаво проповѣдвашъ. — Още като бѣхъ на амвона, дяволътъ ми каза сжщото.

Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето. Който ме яде, има животъ въ сеое си.“ Живиятъ хлѣбъ е Словото. Питамъ: Какво допринася моето Слово на хората, ако не могатъ да го ядатъ? Ако ядатъ Словото, лицето имъ трѣбва да се измѣни, да стане по-красиво; мисълта имъ трѣбва да се повдигне. Нѣкои слушатъ Словото, но не става никаква промѣна въ тѣхъ. — Защо? — Не Го възприематъ, не имъ е дадено. Словото Божие е затворено за лошитѣ духове на земята. Въпрѣки това, хората ги канятъ, ставатъ врати за тѣхъ.

Днесъ всички хора иматъ опитността на тия духове, на тѣхния зловещъ гласъ. Всички чувахте сиренитѣ, както и свистенето на бомбитѣ. Тѣ сж подобни на звуцитѣ, които излизатъ отъ ада. Всички знаете тия звуци, но нищо не придобивате отъ тѣхъ. Ето защо, не карайте лошия човѣкъ да участвува въ любовта.

Любовта не е за лошитѣ хора; мъдростта не е за лошитѣ хора. Животътъ не е за лошитѣ хора; знанието не е за лошитѣ хора; свободата не е за лошитѣ хора. Движението не е за лошитѣ хора; учението не е за лошитѣ хора; работата не е за лошитѣ хора.

Защо лошитѣ хора не трѣбва да се ползватъ отъ тия блага? Слѣпиятъ ползува ли се отъ свѣтлината? Глухиятъ ползува ли се

отъ знанието? Ще оценявате богатата! Нѣма по-голъмо благо въ свѣта отъ любовта. Нѣма по-голъмо благо за човѣка отъ това, да има достъпъ до любовта. Тя не иска никаква философия. Любовта се опитва, както плода. Благо е, ако имашъ възможность всѣкога да опитвашъ любовта.

Единственото нѣщо, което никога не се цапа, е любовта.

Единственото нѣщо, което не можешъ да подценишъ, е любовта.

Единственото нѣщо, отъ което не можешъ нищо да отнемешъ, е любовта.

Единствената сила, която отъ никого не се влияе, е любовта.

Казвамъ: Ако мъртвиятъ се докосне до любовта, оживява; ако глупавиятъ се докосне до любовта, уменъ става. Внѣ отъ любовта нѣщата сж нереални. Въ любовта всичко е реално. Говорите за любовта, безъ да знаете нейния езикъ. Вие не познавате още любовта, не сте я опитали. Понеже любовта се движи съ голѣма бързина, до васъ сж стигнали само пейнитѣ мисли и желаня, но не и самата любовъ. Затова казваме, че любовта е влѣзла въ васъ преждевременно. Тамъ е всичкото заблуждение на хората. Човѣкъ, за да приеме и оцени правилно любовта, трѣбва да се движи съ нейната скоростъ. И най-красивиятъ човѣкъ, ако мише край васъ

много бързо, нѣма да видите неговата красота. Ако се движи бавно, ще видите красотата му.

Защо идатъ лошитѣ условия въ живота? Понеже лошото се движи бавно, даватъ ви се условия да си съставите ясна представа за Божествения свѣтъ. Дава ви се време да изучавате нѣщата. Страданието не е нищо друго, освенъ условие за изучаване на известенъ предметъ.

Сега нѣкои отъ васъ се готвятъ за другия свѣтъ. Де ще отидатъ въ другия свѣтъ? Кой свѣтъ считате реаленъ: тоя или другия?

Да дойдемъ до реалнитѣ нѣща въ вашия животъ. Очитѣ сж нѣщо реално; ушитѣ, носѣтъ, устата, ржцетѣ и краката сжщо сж реални нѣща. Очитѣ ли, или ушитѣ иматъ предимство въ вашия животъ? Като сѣтива, и очитѣ, и ушитѣ, и носѣтъ сж важни. Ржцетѣ и краката сж ваши прислужници. Искашъ да те погали нѣкой, а нѣма кой. Веднага ржцетѣ изпълняватъ тая служба — помилватъ те. Това е тѣхна длъжностъ.

Коя пѣсенъ сте избрали да изпѣете хубаво? Подъ „хубаво“ пѣене разбирамъ, като запѣешъ, да премахнешъ облацитѣ, и небето да стане ясно. Дълго време трѣбва да учишъ, за да можешъ хубаво да пѣешъ. Казваме: Дълго време; дълъгъ и кжсъ пжтъ. Кое прави пжтя дълъгъ, и кое — кжсъ? Много време ходишъ — дълъгъ пжтъ ще извървишъ;

малко време ходишъ, кжсъ пжтъ ще извървишъ. Какво придобивашъ, ако извървишъ дългъ пжтъ? На дългия пжтъ има два извора: единъ въ началото и другъ — на края. Трѣбва да съединишъ двата извора въ единъ. На дългия пжтъ има много плодни дървета — ще спрешъ и ще имъ обърнешъ внимание.

Нова епоха иде сега. Разумни сжщества слизатъ ца земята да оправятъ свѣта. Нашиятъ свѣтъ е покваренъ отъ лошитѣ мисли и желаня. Нарушенъ е Божиятъ законъ. Много оржкия има дпесъ, създадени за смъртъ и убийства. Ние сме зрители на сегашната война; страшна е тя, но неизбежна. Днесъ има модерни бомби — отъ 12 тона. Знаете ли, какво е 12 тона? Ако нашата земя, която се движи съ бързина 29 кидометра въ секунда, спре движението си, на колко километра ще бждемъ изхвърлени въ пространството? Нито единъ нѣма да остане на поврѣхността на земята. Всички ще хвъркиемъ нѣкжде, може би на 50—60 километра.

Каква голѣма предвидливостъ и разумностъ, какво голѣмо внимание има отъ страна на земята! Тя е голѣмъ параходъ, който има капитанъ, матроси и гориво. Колко хора пжтватъ съ тоя параходъ! Едни се качватъ — раждатъ се, други слизатъ — умираатъ. Земята носи своитѣ пжтници, които разрешаватъ единъ неразрешимъ въпросъ. Всички спорятъ, дѣлятъ

земята, но параходътъ си върви — продължава своя път. Да се радваме на земята, която дѣлимъ и не можемъ да раздѣлимъ! Мъчимъ се да я спремъ — не можемъ. Хората иматъ желание да я спратъ, за да я обератъ, но тя усилива движението си. По-рано се е движила по-бавно, а сега — по-бързо, съ 29 километра въ секунда. Голѣми богатства има земята. Какъ ще се откраднатъ?

Думата „кражба“ е образувана отъ сричкитѣ „кра-ди.“ Тя не е нѣщо физично, но астрално. Когато идеята за кражбата влиза въ човѣшкия умъ, първо се явяватъ красиви образи: една хубава мома или момъкъ, които искатъ да се оженятъ. Момъкътъ е царь, управлява свѣта — има нужда отъ царица. Това сж образи, които подбуждатъ човѣка къмъ кражба.

Често слушамъ да се говорятъ върни и невърни работи. Въ едно отношение, войната е невѣренъ фактъ. Тя никога не може да донесе онова, което хората очакватъ. Войната не може да бжде щедра, тя винаги е скържава. Тя много взима, малко дава. Тукъ-тамъ може да даде нѣкакъвъ подаръкъ. Всичко онова, на което човѣкъ се радва, тя го взима. Войната е училище, въ което се учимъ. Азъ виждамъ добрата страна на войната: тя учи хората да жертвуватъ всичко. Това, което не можешъ да направишъ въ мирно време, въ войната ще го

направишъ: ще се пожертвувашъ — инвалидъ може да станешъ, слуга може да станешъ — какво ли нѣма да станешъ. И всичко това носишъ съ радостъ. Да воювашъ въ Божественния свѣтъ е привилегия. Да воювашъ по Божественному е придобивка. Да воювашъ по човѣшки, това е загуба. Бубата има право да разваля своя пашкулъ. Но иматъ ли право хората да развалятъ пашкула на бубата? Добри хора ли сж ония, които не оставятъ бубата свободна, сама да си отвори врата на пашкула? Ония, които варятъ пашкулитъ, иматъ желание да ги използватъ.

Божествениятъ свѣтъ е проява на свобода. Тамъ ние сме свободни да се проявимъ, както искаме. Каквото и да правишъ, въ Божествения свѣтъ не можешъ да се проявишъ зло. Въ човѣшкия свѣтъ можешъ да се проявишъ зло, но въ Божествения — никога. Падналитъ ангели, докато сж въ невидимия свѣтъ, не могатъ да правятъ зло — стимулъ нѣматъ. Щомъ слѣзатъ между хората, въ тѣхъ се явява желание да ги впрегнатъ на работа и имъ причиняватъ пакости. Злото съществува вѣнъ отъ Бога, но въ Бога нѣма зло. Причината за страданието е вѣнъ отъ човѣка. Кога иде страданието? — Когато Богъ се оттегля отъ човѣка за известно време. Когато Богъ иде при насъ, това е радостъ. Когато се отдалечава отъ насъ, когато ни

изоставя, това е страдание. Христосъ опита това страдание. Той се обърна къмъ Господа съ думитѣ: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставилъ?“ Това е моментътъ, когато хората бѣха крайно жестоки. И, за да се оправи свѣтътъ, трѣбваше Христосъ да бѣде изоставенъ. Каквото можеха да Му взематъ, взеха го.

Дръжете въ ума си масълъта: Божественитѣ свѣтъ е реаленъ. Радостта, веселието, свободата — всичко е въ Божествения свѣтъ.

Изпѣйте пѣсенъта „Изгрѣва слънцето.“ Нека нѣкой басъ я изпѣе. Басътъ реализира, прилага нѣщата, топлина има въ него. Сега да я изпѣе теноръ. Какъ ще я изпѣе тенорътъ? И той влага топлина, както младиятъ момъкъ, който се радва на изгрѣващото слънце. Като пѣе, той благодари на цвѣтата, които сж цвѣнали, защото неговата възлюбена ще ги види и ще се радва. Ние пѣемъ „Изгрѣва слънцето“, безъ да го очакваме да изгрѣе. Нѣкога отиваме да го посрещнемъ.

Много хора пѣятъ, но само ако нѣкой ги подтиква. Като чуватъ славеитѣ да пѣятъ, и тѣ започватъ да пѣятъ. Обаче, истинскитѣ пѣвци — гениитѣ на музиката сами се вдъхновяватъ. Славеитѣ сж ангели, изпратени на земята да пѣятъ на хората. За нѣкакви малки погрѣшки, тѣ пѣятъ, и презъ вѣковетѣ ще пѣятъ. Когато слънцето изгрѣва, цѣлата природа пѣе: и славеятъ, и чучулигата, и канар-

чето, и щурчето, и жабата. Всички пѣятъ и славятъ Бога. И човѣкъ трѣбва да пѣе. Който страда отъ ревматизъмъ, да пѣе; който страда отъ главоболие, да пѣе; който страда отъ коремоболие, да пѣе. На когото хлѣбътъ не достига, да пѣе — никой да не познае, че е гладенъ.

Често говорите за прераждането. Каква професия си избрахте за следния животъ? Желателно е да дойдете като пѣвци, да имате високъ и силенъ гласъ, да се чува нѣдалечъ. Съвременниятъ вѣкъ е много музикаленъ. Никого въ свѣта не е имало толкова инструменти, колкото сега. Никого въ свѣта не е имало толкова пѣвци и музиканти, колкото сега.

Кажете едно число, да прочетемъ една страница. Да прочетемъ 23 страница отъ книгата „Царскиятъ пътъ на душата“.

Вземете тая ябълка. Може ли да я раздѣлите между всички?

*

28. Беседа отъ Учителя, държана на
13 декемврий, срѣда, 5 ч. с. 1944 г.
София. — Изгрѣвъ.

Недѣлими нѣща

Коя бѣше основната мисълъ на миналата лекция? — Разлика между човѣшкия и Божествения порядъкъ. Великото се съдържа въ малкото, а малкото разнася великото по цѣлия Божественъ свѣтъ. Божественото направо не се предава, но чрезъ малкото. Чудно е, защо голѣмото не се предава направо и защо не се вижда. Много естествено, какъ ще туришъ въ устата си единъ голѣмъ сомунъ хлѣбъ? Ще начупишъ хлѣба на нѣколко малки парчета и така ще ги приемешъ въ устата си. Малкитѣ нѣща влизатъ направо въ Божествения свѣтъ. Божественото, само по себе си, е недѣлимо. Привидно и Божественото се дѣли, но въ сжщностъ то е недѣлимо. Думата „недѣлимо“ подразбира физическа, вътрешна връзка. Кракътъ е недѣлимъ отъ тѣлото. Щомъ се отдѣли, той изгубва своя животъ и престава да работи. Кракътъ върши нѣкаква работа, докато е свързанъ съ тѣлото. Окото, докато е свързано съ тѣлото, върши работа; щомъ престане да е единно съ тѣлото, и то престава да му служи,

Казвамъ: Малкитѣ работи трѣбва да станатъ ясни. За да бждатъ ясни, трѣбва да ги поставите на фокусъ и оттамъ да ги гледате. Ако предметътъ не попадне на фокусъ, не можешъ да го виждашъ ясно. Щомъ гледашъ нѣщата на фокусъ, ще имашъ голѣми постижения. Фокусътъ е необходимъ навсѣкжде. Всички, които искатъ да постигнатъ нѣщата лесно, безъ фокусъ, оставатъ разочаровани. Постижението подразбира поставяне на предметитѣ въ тѣхния фокусъ. Само тогава тѣ сж ясни. Всички сте били ученици, знаете това. Ако учителътъ погледне строго, ученикътъ забравя всичко. Изпитателниятъ погледъ на учителя е въ състояние да стресне ученика — той замръзва на мѣстото си.

Единъ виденъ американски проповѣдникъ направише една своя интересна опитность. Той всѣкога написвалъ проповѣдитѣ си и ги изучавалъ наизустъ. Единъ день, както проповѣдвалъ, влѣзла една жена съ черни очила и погледнала къмъ проповѣдника. Въ тоя моментъ проповѣдътъ изчезнала отъ главата му, нищо не могълъ да си спомни. Тъкмо мислѣлъ да се извини предъ слушателитѣ си, че е неразположенъ и отлага беседата си, когато въ стаята влѣзълъ единъ младъ момъкъ, съ открито лице, съ живи, засмѣни очи и погледналъ къмъ проповѣдника. Тоя погледъ му подействувалъ така, че възстановилъ цѣлата си

беседа и продължилъ работата си. Има ученици, въ присъствието на които учителя не може да преподава. И учители има такива. Единъ погледъ на учителя е въ състояние да смути ученика, да забрави урока си. Единъ погледъ на учителя е въ състояние да възстанови мисълта му.

Казвамъ: Трѣбва да се изучава закона на малкитѣ величини. Не само да се говори за тѣхъ, но да бждете сведущи. Нѣкой пжть ти си недоволенъ отъ живота. Запитай се, малкъ ли си, или голѣмъ. Малкиятъ е всѣкога доволенъ, а голѣмиятъ никога не може да бжде доволенъ. Щомъ си недоволенъ, голѣмъ си, човѣкъ съ достоинство си, гениаленъ си, играешъ роля на голѣмъ човѣкъ. Въ какво се заключава голѣмството на поета? Въ поезията му. Ако поетътъ разполага съ нѣколко хиляди думи, и всѣка дума има свое значение, поезията му ще бжде богата. Човѣшкиятъ езикъ обхваща различни области на мисълта. Има мисли, които въ даденъ случай произвеждатъ само единъ видъ явления. Има мисли, които произвеждатъ огънь, а други — студъ. Когато сте били ученици, всички сте изпитвали студенината на нѣкои мисли. Вие сте треперѣли, като че ви заливатъ съ студень душъ. Понѣкога мислитѣ ви сж произвеждали вътрешна топлина. Умътъ произвежда студени мисли, а

Сърдцето — топли чувства. Студът и топлината произвеждат различни състояния.

Мнозина кашляте и се питате, какво е кашлицата, и на какво се дължи тя. Кашлицата се причинява отъ дребни, микроскопични същества, които съж умни, знаятъ, де да се загниждатъ. Тѣ намиратъ най-деликатното мѣсто — гърлото, дето правятъ своитѣ опити. Тѣ отдѣлятъ различни сокове, въ видѣ на химични съединения, разтварятъ нѣкои нѣща и си правятъ своитѣ опити, да видятъ, какъвъ е гласътъ ти, какъ трѣбва да пѣешъ. Какво ще правишъ съ тия микроби? — Не имъ давай храна, остави ги гладни. Ти ги хранишъ по три-четири пѣти на день, изхранишъ ги добре, а после се чудишъ, защо се развалилъ гласътъ ти. Подложи ги на три-четириднѣвенъ постъ. Не имъ давай никакво ядене. Тѣй както сега кашляте, ако се справите съ кашлицата си за единъ день, доста силни хора сте. Ако нѣкой може да се справи за една седмица, пакъ е силенъ човѣкъ. Нѣкой и за година не може да се справи съ кашлицата си. Болестъята естествено ще дойде, но вие трѣбва да имате амбиция, да се справите съ нея. Това е задача, която трѣбва да разрешите. Случва се, че нѣкой се присмѣе на оня, който кашля. Не се минава много време, и той започва да кашля. Какво трѣбва да прави сега, за да се освободи отъ кашлицата? Да изправи погрѣшката си.

Докато не изправи погрѣшката си, кашлицата не го напуща. Не се смѣй на оня, който кашля. Кашлицата е крайно щеславно сжщество. Отдето мине, всички я чуватъ, отдалечъ я познаватъ.

Помнете: За да се справите съ болеститѣ и мжчнотиитѣ, трѣбва да бждете разумни, да разбирате, кои нѣща сж реални и кои нерепални. Когато се натѣквате на нерепални нѣща, не можете да се познаете и се питате: Азъ ли съмъ, или другъ нѣкой? Представете си, че сте били силенъ човѣкъ, носѣли сте сто килограма на гърба си. Дойде день, че отслабнете, и два килограма не можете да вдигнете. Питате се: Де отиде силата ми? Азъ ли съмъ тоя човѣкъ, или другъ нѣкой? Човѣкъ трѣбва да се изучава. Когато двойникътъ на човѣка отъ духовния свѣтъ влѣзе въ физическия, безъ да иска, той му създава голѣми пакости и страдания. Ненужднитѣ страдания, които сега имате, се дължатъ на вашия двойникъ. Като влѣзе въ физическия свѣтъ, той не може да намѣри почва подъ себе си, нѣма нѣщо, което може да го радва. Той прилича на човѣкъ, който дѣла камъни съ длето, или на художникъ, който рисува една картина. Той минава за гениаленъ, но вижда, че нѣщо сжществено липсва на тая картина. Ако на картината на единъ великъ художникъ липсва нѣщо важно, художникътъ не е великъ. Нѣкои нѣща сж мало-

важни, а други сж важни. Трѣбва да се знае, какви нѣща липсватъ на човѣка. Напримѣръ, срѣщашъ единъ човѣкъ, но не искашъ да го видишъ. Разреши тая задача, защо не искашъ да го видишъ. Ще кажешъ, че това не е важно. Не, разрешаването на тоя въпросъ е много важно. Той е единъ социаленъ въпросъ. Ти не срѣщашъ тоя човѣкъ за пѣрви пѣтъ. И въ бждеще ще го срѣщашъ много пѣти. Защо не искашъ да го срѣщашъ и виждашъ, не можешъ да си дадешъ отчетъ. Понѣкога на земята е необходимо да видишъ даденъ човѣкъ, а нѣкога можешъ и да не го срѣщашъ. Нѣкой човѣкъ не ти е причинилъ никакво зло, но не искашъ да го срѣщашъ, а нѣкога искашъ да го срещнешъ. Защо е така, не знаешъ. Всѣко нѣщо си има своитѣ дълбоки причини.

Единъ адвокатъ отъ Горноорѣховско пжтувалъ отъ София за Горна Орѣховица. На гарата го спрѣлъ единъ селянинъ и му казалъ: Господине, не ми достигатъ 30 стотинки за билетъ. Моля ти се, помогни ми. — Не мога да ти дамъ — сухо му отговорилъ адвокатътъ. Селянинътъ се примирилъ, мушналъ торбичката си подъ мишца и поелъ пѣтя си пешъ. Адвокатътъ видѣлъ отъ трена, какъ селянинътъ вървѣлъ пешъ за селото си. Следъ петъ-шестъ години адвокатътъ заминалъ за Англия. Случило се, че трѣбвало да отиде отъ едно село въ друго. Брои паритѣ си, не му достигали 30 стотинки

за билетъ. Погледналъ натукъ-натамъ, дано види нѣкой познатъ, но не намѣрилъ такъвъ. Принудилъ се да трѣгне пешъ. Като взелъ багажа си въ ржка и трѣгналъ на пѣтъ, спомнилъ си случая съ селянина, на когото той не пожелалъ да послужи. Трѣбвало да му даде само 30 стотинки, но той не билъ готовъ на услуги. Щомъ не искашъ да послужишъ на ближния си, и на тебе нѣма да услужатъ. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да услужвашъ въ всѣки даденъ моментъ. Има случаи, когато не трѣбва да услужвашъ, но разумность се иска, да разбирашъ, кога да услужвашъ и кога да не услужвашъ. Нѣкой иска револверъ да убие нѣкого. Ще му послужишъ ли? Нѣкой иска да му дадешъ единъ голѣмъ ножъ. Ще му дадешъ ли? Ножътъ е опасно нѣщо, не е за него. Има нѣща, отъ които трѣбва да се въздържаме. Не можешъ да дадешъ на човѣка всичко, каквото иска.

Какви сж свойствата на малкото? Въ химията и физиката се говори за протонитѣ, като за малки величини. Какъ сж намѣрили ученитѣ свойствата на протонитѣ? Колкото и да увеличаватъ протонитѣ, все невидими ще останатъ. Какъ сж ги открили ученитѣ? Представете си, че разумнитѣ същества се пренасятъ отъ едно мѣсто на друго съ протонитѣ, като съ превозни сръдства — автомобили, аероплани и др. Какво ще кажете за това? Ще кажете,

Че разумнитѣ сжщества нѣматъ друга работа, ами ще се пренасятъ съ протонитѣ отъ едно мѣсто на друго. Какво представятъ разумнитѣ сжщества? Тѣ сж сжщества на смириенето, могатъ да се смаляватъ толкова, че да минаватъ и презъ най-малкитѣ процеци. Тамъ, дето разумнитѣ сжщества минаватъ, никой не може да мине. Като дойдатъ до затворени мѣста, тѣ веднага се отварятъ за тѣхъ. Какъ минаватъ презъ тия мѣста, само тѣ знаятъ. Ще знаете, че когато и вие минавате презъ мѣста, презъ които никой не минава, това се дължи на разумността.

Представете си, че нѣкой сънува червенъ конь. Качилъ се на коня, отива донѣкжде и спира. После слиза отъ коня, а коньтъ продължава своя пжтъ. Събужда се отъ сънь и се пита, каква връзка има между коня и него. Де отиде коньтъ? Защо човѣкътъ слѣзе? Коньтъ представя конкретния човѣшки умъ, който човѣкъ ези. Имашъ конь и следъ малко оставашъ безъ него. Това се случва съ всѣки обикновенъ човѣкъ. Имашъ едно благо, но следъ време го изгубвашъ. Не е така, обаче, съ съвършенитѣ сжщества. Никой не може да лиши едно разумно сжщество отъ благата, които му сж дадени. Разумниятъ е сънаследникъ съ природата. Каквото пожелае, ще го има. За него природата е всѣкога отворена.

За неразумнитѣ, които не сж сънаследници съ природата, навсѣкжде е затворено.

Кой въпросъ е най-важенъ за васъ? Като ставате сутринъ отъ сънь, какво ви интересува най-много? Коя дума въ български езикъ е най-важна за васъ? Сжщо и коя буква е най-важна споредъ васъ? Всѣка дума и всѣка буква иматъ специфично значение, заематъ специфично мѣсто. И въ природата е сжщото; всѣка часть отъ Цѣлото заема специално мѣсто и върши специална работа. Вижте, какво положение заематъ отдѣлнитѣ части на цвѣта. Вѣнчето на цвѣта е обърнато нагоре. Като пада дъждъ върху него, то се обръща надолу. Значи, цвѣтътъ има посока отдолу - нагоре, а плодътъ — отгоре - надолу. Колкото повече узрѣва, толкова по-надолу пада. Значи, имате две обратни посоки на движение. Затова, ако откъснете цвѣтъ, ще имате единъ резултатъ; ако откъснете плодъ, ще имате другъ резултатъ. При това, резултатътъ зависи и отъ времето, презъ което късате цвѣта или плода. Мисълта на човѣка е неговиятъ цвѣтъ. Трѣбва да знаете, кога да откъснете единъ цвѣтъ отъ вашия животъ. Не трѣбва да късашъ цвѣтоветѣ на своя животъ, но внимателно ще ги извадишъ съ коренъ и ще ги посадишъ на ново мѣсто.

Изпѣйте пѣсенята „Махаръ - бену - аба.“
Както я пѣете, резултатътъ е единъ. Тя може

да се изпѣе по различни начини и да произведе различни резултати. Сегашната музика е останала малко назадъ, замѣстила се е съ музиката на орждията. Като затракатъ ония картечници и дългобойни орждия, че всѣкаква музика заглушаватъ. Днесъ, каквото и да се говори за музиката, хората сж въ положението на затворници, които почти нищо не знаятъ за свободата си. Въ Лондонъ двама полицаи успѣли да хванатъ единъ отъ най-голъмитѣ апаша и го предали на полицията. Турили го въ една стая на третия етажъ. Вързали ржцетъ и краката му съ дебели вжжета и го оставили въ това положение, докато сждътъ се произнесе за наказанието му. По невнимание, надзирателтъ забравилъ свѣщъта въ стаята и си излѣзълъ. Апаштъ билъ уменъ, видѣлъ запалената свѣщъ и, следъ като стѣпкитѣ на надзирателя се отдалечили, той започналъ да съобразява, какъ да използува свѣщъта, да избѣга отъ затвора. Домъкналъ се до свѣщъта, турилъ ржцетъ си на пламъка, да прегори вжжетото; после поставилъ свѣщъта подъ вжжетото, съ което били вързани краката му, и то прегорѣло. Като освободилъ ржцетъ и краката си, той взелъ чаршафа отъ леглото, нажсалъ го на парчета, които завързалъ здраво едно за друго, и така направилъ вжже, съ което се спусналъ отъ прозореца. Съобразителенъ билъ тоя апашъ. Ще кажете, че не е право да бѣга отъ

сждбата си. Апаштът разрешава въпроса за свободата си съ своя умъ и своето сърдце. Запалената свѣщъ е неговиятъ умъ, а чаршафтъ — неговото сърдце. Той туря ума и сърдцето си на работа. Следъ това надзирателтът влиза въ стаята и не намира апаша. По сжщия начинъ и вие можете да използвате запалената свѣщъ и чаршафа, за да придобиее свободата си.

Пѣвецтът разчита на своя гласъ. Вие на какво разчитате? Човѣкъ трѣбва да разчита на четири сжществени нѣща: на своя духъ, на своята душа, на своя умъ и на своето сърдце. Съ душата е свързана волята. Ако не разчиташъ на своя духъ, на своята душа, на своя умъ и на своето сърдце, на какво друго ще разчиташъ? Ако не разчиташъ на Божествения, на духовния и на физическия свѣтъ, на кой свѣтъ ще разчиташъ? Божествениятъ, духовниятъ и физическиятъ свѣтъ сж единственитѣ свѣтове, на които човѣкъ може да разчита.

Къмъ кой свѣтъ се отнася пѣненето? Ще кажете, че пѣненето има отношение къмъ сърдцето. Не, пѣненето се отнася къмъ ума, т. е. то принадлежи на умствения свѣтъ. Музикалниѣ произведения сж литературни. Музикалното чувство е на границата между творческия и Божествения умъ въ човѣка. Работете съзнателно върху себе си, да подобрите гласа си,

Какъ ще го подобрите? Ако бихъ преподавалъ музика, първата ми работа щѣше да бжде да събудя въ ученицитѣ си любовъ къмъ музиката. Това е най-простиятъ методъ. Като обикнатъ всѣки тонъ, тѣ ще оживѣятъ за тѣхъ. Всѣки тонъ — до, ре, ми, фа, соль, ла, си — сж живи тонове. Изкуство е да пѣешъ съ любовъ. Тонътъ „ла“, напримѣръ, е зрѣещъ плодъ въ гамата на баса. Гамитѣ слизатъ на земята като блага, които радватъ малкитѣ сжщества. Какъ ще раздава човѣкъ благата? Какъ ще се отвори за хората? Като пѣешъ, ти се отваряшъ и давашъ отъ благото, което носишъ. Така ще раздавашъ, че окръжаващитѣ само ще гледатъ и ще се радватъ, безъ да те ограбватъ. Радвай се, че нѣкой се отворилъ и пѣе. Ако го ограбвашъ, той не може да пѣе хубаво. Изкуство е, като пѣешъ, да знаешъ, какъ да отваряшъ вратата. (Учительтъ пѣе пѣсенята „Махаръ · бену · аба“ въ басъ). Какъ ще се изпѣе пѣсенята колоратурно? Хубаво пѣене е това, въ което има съдържание. Думата „махаръ“ означава подготвяне на духа, на душата, на ума и на сърдцето за работата, която го радва. Да пѣешъ басъ, това значи, да се прояви първо бащата, който слиза при децата си — сопранъ, теноръ и алтъ, и казва: Ще ви предамъ първитѣ уроци. Той се обръща къмъ едно отъ децата и го пита: Гладенъ ли си, искашъ ли да ядешъ супа? Супата раз-

валя стомаха — разреждава стомашния сокъ. Сжщо така тя разваля и гласа. Пъсенъ, подобна на супа, не може да се научи добре.

Срѣцате една ученичка, която пѣе, рисува и шие хубаво — даровита е, но липсва ѝ нѣщо. Какво ѝ липсва, и тя не знае. Обаче, за хубавото пѣене тя е навсѣкжде добре приета. Достатъчно е да пѣешъ хубаво, за да бжде пжтътъ ти отворенъ. Пѣйте и не мислете, дали сте даровити, или не. Заблуждение е да мисли човѣкъ, че не е даровитъ. Трѣбва да се образува школа за пѣвци, въ която единъ да пѣе за кокичето, втори — за минзухара, трети — за теменужката, четвърти — за розата, пети — за карамфила. Всѣки ще научи първата пѣсенъ добре и следъ това ще върви къмъ втората, третата и т. н. Отъ пѣенето се познава човѣшкия характеръ. Всѣко движение, всѣки тонъ, който излиза отъ човѣка, говори за самия него.

Какъвъ е характерътъ на човѣка, ако горната му устна е по-развита отъ долната? Нѣкой работи повече съ горната устна, другъ работи повече съ долната устна. Движението на горната или на долната устна показва, какви сили действуватъ въ човѣка въ даденъ моментъ. Слушашъ лекцията на нѣкой професоръ и правишъ едно отрицателно движение съ лицето. — Защо? — Не си доволенъ отъ лекцията. Не се занимавай съ отрицател-

нитѣ сили, защото първо на себе си пакостишъ. Нѣкой човѣкъ падне на улицата и се окаля. Ти минавашъ край него и казвашъ: Не искамъ да се спирамъ предъ тоя човѣкъ, да не е падналъ. Спри се, приложи доброто въ себе си, помогни на тоя човѣкъ да стане и да се очисти. Като помагашъ на другитѣ, ти помагашъ и на себе си. Като вѣрвашъ въ себе си, ще вѣрвашъ и на другитѣ. И обратно: като вѣрвашъ на другитѣ, усиливашъ и своята вѣра.

Преди години имаше единъ учителъ по математика — доста духовитъ, умѣеше да насърдчава ученицитѣ. Извади единъ ученикъ предъ дѣската и му казва: Както те виждамъ, ти си гениаленъ, ще ти дамъ една задача, веднага да я решишъ. Ученикътъ поглежда задачата и казва: Господинъ учителю, по никакъ начинъ не мога да я реша, мѣчна е задачата. — Ще я решишъ, ти си гениаленъ. Ученикътъ погледне задачата отукъ-оттамъ и започне да решава. Учителътъ стои до него и го подсѣща. Ученикътъ мисли усилено, напръга се и решава задачата. После учителътъ казва: Видѣ ли, като се съединихме двамата, решихме задачата. Добъръ бѣше тоя учителъ. Той се движеше между ученицитѣ, когато решаватъ. Погледне единъ ученикъ въ очитѣ, погледне другъ — предаваше имъ нѣщо отъ себе си. И ученикътъ го погледне и разбере, какво трѣбва да прави. Ако е сгрѣшилъ,

лесно намира погрѣшката си и я изправя. Ако ученикътъ не можеше да реши задачата си, учителътъ казваше: Какво да правя съ тебе? Да ти пиша ли една тояга? Както те гледамъ, повече отъ единица не струвашъ. Ти не разбирашъ значението на единицата, затова ще ти пиша единица, да я разберешъ. Учителътъ влизаше въ класъ веселъ — усмихваше се, но не се смѣеше. Ученицитъ го обичаха. Често той сподѣляше възгледитъ си съ ученицитъ. Когато постъпваше строго съ тѣхъ, на другия день казваше: Не взимайте присърдце това, което ви говоря. Едно време и азъ бѣхъ като васъ невежа. Въ бъдеще и вие ще бъдете като мене — учени хора.

Природата, като възпитателка, не представя „табула раза“ — бѣла, ненаписана книга. Въ нея се разрешаватъ най-труднитъ задачи. Като знаете това, не пресилвайте нѣщата. Започнете съ най-малкото. Нека то постепенно да расте и се увеличава. Такъвъ е законътъ. Не казвайте, че отъ васъ нищо нѣма да излѣзе. Не предрешавайте въпроситъ. Вземете, напримѣръ, числото 999. Знаете ли, какво число ще се получи, ако се повдигне въ шестата степен? Грамадно число ще се получи. Едва ли ще се намѣри нѣкой, който да умножи това число само на себе си 999 пжти. Ако нѣкой го повдигне въ квадратъ и въ кубъ, ще се отегчи по-нататъкъ да умножава. Квадра-

лътъ на едно число представя неговия цвѣтъ, а кубътъ — неговия плодъ. Една мисълъ е цвѣтъ, когато е въ двуизмѣрния свѣтъ; тя е плодъ, когато е въ триизмѣрния свѣтъ. Въ тоя свѣтъ нѣщата сж динамични.

Единъ младъ момъкъ, студентъ, постъпилъ на работа въ едно богато семейство, като слуга. Той билъ много даровитъ, отличавалъ се съ музикални способности, разбиралъ отъ художество, скулптура — изобщо, много нѣща знаелъ. Всички му давали заповѣди: и мъжътъ, и жената, и децата. Каквото му заповѣждали, всичко изпълнявалъ точно и добре. Като прекаралъ два-три месеца между тѣхъ, всички разбрали, че той не е обикновенъ слуга. Тѣ започнали да се допитватъ до него, да имъ дава съвети, какво да правятъ. Въ скоро време размѣнили ролитѣ си: тѣ изпълнявали, той заповѣдалъ. Значи, оня, който знае и разбира нѣщата, той е господарь. Който очаква всичко наготово, той е слуга.

Казвамъ: Поцѣкога нѣщата външно изглеждатъ прости. Въ сжщностъ, не е така. Мислите ли, че зрението е простъ процесъ? Често презъ очитѣ на вашия умъ минаватъ възвишени сжщества, които ви оставятъ цѣла галерия картини и образи. Ако сте разположени, ще се забавлявате съ тѣхъ — все ще научите нѣщо. Ако не сте разположени, възвишенитѣ сжщества взиматъ апарата си и за-

минаватъ. Така тѣ ви помагатъ да разрешите труднитѣ въпроси въ живота си.

Сега, нека трима души — две сестри и единъ братъ, изпѣятъ пѣсенъта „Махаръ - бену - аба“, безъ да се готвятъ специално. (Изпѣха пѣсенъта). Тая пѣсенъ означава: Елате въ нашата градина, да си хапнете отъ узрѣлитѣ плодове, да видите, колко сж красиви и сладки. (Учителътъ изпѣ още единъ пѣтъ „Махаръ - бену - аба.“).

Изпѣйте пѣснитѣ: „Всичко въ живота е постижимо; Сила жива; Сила, здраве е богатство.“

— Свѣтлиятъ пѣтъ на мудростъта води къмъ истината.

— Въ истината е скритъ животътъ.

*

29. Беседа отъ Учителя, държана на 15 декемврий, петъкъ, 5 ч. с. 1944 г.

София. — Изгрѣвъ.

Добриятъ подаръкъ

Природата, като възпитателка, се отличава въ своитѣ методи. Ако музикантътъ свири добре, тя го възнаграждава; ако не свири добре, нищо не му дава. Ако човѣкъ работи, тя го облича; ако не работи, голъ го оставя. Цигуларьтъ свири съ петтѣ си прѣста: съ палеца подържа цигулката, а съ четиритѣ свири. Представете си, че безименниятъ прѣстъ на нѣкой цигуларь е повреденъ. Какъ ще свири той? Докато взиматъ участие четиритѣ прѣста, работата върви добре. Щомъ дойде до безименния прѣстъ, нищо не излиза.

Когато работитѣ на човѣка куцатъ, причината е или въ мислитѣ, или въ чувствата, или въ постъпкитѣ — нѣщо му липсва. — Не може ли да се живѣе така? — Може и така, но все ще липсва нѣщо. Богъ не е сщество, на което можемъ да се наложимъ. Той не изпълнява чужди заповѣди. Какво ти искашъ да направишъ, това е твоя работа. Какво Богъ мисли да направи, това е Негова работа. Казвашъ: Азъ се молихъ, но „нито гласъ, нито

*) Матей 12:1—7.

услишание“ на молитвата ми. — Ти мислишъ, че е така. Какво Богъ мисли, никой не знае. Той постъпва споредъ своитѣ желанія. Ако и човѣкъ постъпва по сѣщия начинъ, самъ се натъква на противоречія. Напримѣръ, нѣкой минава за културенъ. Поканишъ го на обѣдъ и очаквашъ да се прояви като културенъ. Обаче, той пръвъ сѣда предъ трапезата, и пръвъ започва да яде. Избере си най-хубавото ядене, нахрани се добре, безъ да мисли за другитѣ. Ако остане нѣщо за тѣхъ, добре ще бжде; ако нищо не остане, той не иска да знае. Щомъ си виденъ цигуларь, вземи първо мѣсто въ оркестъра. Ако си обикновенъ цигуларь, вземи последно мѣсто. Има известенъ редъ въ живота, който трѣбва да се спазва. Който не го спазва, животътъ ще му го наложи.

Говори се за реални и нереални нѣща. Често хората се натъкватъ на противоречія. Защо? Това, което считатъ реално, излиза нереално, преходно. Напримѣръ, младата мома обръща внимание на момцитѣ. Който я види, спира се, иска да се запознае съ нея. Тя е доволна, мисли, че е въ реда на нѣщата момцитѣ да се интересуватъ отъ нея. Като стане 30—40 годишна, момцитѣ минаватъ, заминаватъ край нея, не ѝ обръщатъ внимание. Тя се чуди, какво е станало, че никой не се интересува отъ нея. Много естествено, тя не е тѣй млада и красива, както е била по-рано. Тя гледала на

преходнитѣ нѣща като на реални. Реалността се отличава съ ясно виждане на нѣщата. Има реално виждане, има и илюзорно виждане. Отъ това гледище, има реални сънища, има и нереални. Виждашъ на сънъ баща си: може да го виждашъ реално, може да го виждашъ нереално.

Човѣкъ трѣбва ясно да различава реалнитѣ нѣща отъ нереалнитѣ. Въ бждеще лесно ще различаваме реалността отъ нереалността. Всѣко нѣщо, което е реално въ умствения свѣтъ, има отражение на физическия свѣтъ. Реалността се познава по интензивността на свѣтлината и нейното количество. Въ умствения свѣтъ нѣщата сж толкова по-близо до реалността, колкото по-голѣма и по-интензивна е тѣхната свѣтлина. Въ физическия свѣтъ нѣщата сж толкова по-близо до реалността, колкото по-голѣма е тѣхната сила.

Сегашнитѣ хора очакватъ наготово да имъ отдадатъ правото. Кой ще имъ даде правото? Всѣки самъ трѣбва да извоюва своето право. Като посрѣщашъ слънцето сутринъ, то ще ти даде всичко, отъ което се нуждаешъ. Ако самъ не излѣзешъ да го посрещнешъ, то нищо нѣма да ти даде, нѣма да се погрижи за тебе. Слънцето внася разнообразни стимули въ природата, както и въ цѣлокупния животъ. Какъвъ стимулъ щѣха да иматъ хората безъ слънцето?

Казано е въ Писанието: „Всички ще бждемъ научени отъ Господа.“ Това е истинското знание, съ което човѣкъ се ражда. Когато хората бждатъ научени отъ Господа, т. е. когато се родятъ съ това знание, нѣма да има страдание въ свѣта, нѣма да има никакъвъ споръ. Ако хората и доднесъ страдатъ и спорятъ помежду си, това се дължи на преходното, човѣшко знание, което прилагатъ. Докато живѣе съ обикновени идеи, човѣкъ е въ свѣта на промѣнитѣ. Напримѣръ, обичашъ нѣкого. Първоначално ти виждашъ само доброто въ него. Постепенно започвашъ да виждашъ погрѣшкитѣ му: днесъ виждашъ една погрѣшка, следъ време — втора, трета, докато тѣ станатъ като облацитѣ и засѣнятъ твоето слънце. Въ тебе настава вътрешна слѣпота, ти не виждашъ нѣщата ясно и казвашъ: Не мога да търпя тоя човѣкъ. Той трѣбва да се махне! Защо не можешъ да го търпишъ? Защото не си го поставилъ на фокусъ. Неджзитѣ на човѣка се виждатъ, когато не си попадналъ на фокуса, дето нѣщата се очертаватъ ясно. Попаднешъ ли на фокусъ, всичко е свѣтло и ясно.

Двама богаташи имали много работници на разположение. Първиятъ плащалъ на работницитѣ си съ записи, а вториятъ съ звонкови монети. Отъ кой господарь работницитѣ били по-доволни: отъ първия, или отъ вто-

рия? — Отъ втория, понеже плащаль съ звонкови монети. Кой човѣкъ обича записитѣ и полицитѣ? Колкото работникътъ обича записитѣ, толкова и хората обичатъ истината. Да обичашъ истината, това значи, да бждешъ най-богатиятъ и най-силниятъ човѣкъ.

Шо е истина? — Онова, което самѡ се защитава. Истина, която сама не се защитава, не е истина. Единственото нѣщо, което само се защитава, е истината. Тя е огънь пояждащъ. Никой не може да престѣпва законитѣ ѝ. Истината опредѣля нѣщата. Тя показва на човѣка, какъ трѣбва да върши работитѣ си. Тя е областта, въ която всичко се върши съ най-малки разходи. Следователно, да живѣешъ несъобразно съ истината, това значи, да живѣешъ съ най-голъмитѣ разходи. Истината изключва всѣкаква разточителность, всѣкакво разлагане. Въ истината нѣщата се подмладяватъ, възраждатъ, обновяватъ. Формата на плода може да загине, но не и сѣмката. Следъ време отъ сѣмката излиза нова форма, новъ плодъ. Англичанитѣ наричатъ тоя процесъ „eternal generation.“ Влѣзте въ истината, за да се подновявате чрезъ нея.

Човѣкъ трѣбва да започва деня съ най-малката работа. Още съ ставането си отъ сънъ, да изпѣе една пѣсенъ на своя възлюбенъ. Колко сестри пѣятъ на възлюбенитѣ си? Пѣйте така, че възлюбениятъ ви да бжде доволенъ,

да пожелае и втори път да му пѣте. Да пѣешъ на своя възлюбенъ, това е най-малката работа, която можешъ да свършишъ. Най-малката работа, направена съ любовъ, внася обновяване въ живота. Като ученици на живота, всѣки трѣбва да свърши задачата си, която му е дадена. Не повтаряй погрѣшката на циганитѣ. Въ древността циганитѣ сж били ученици на окултна школа, но сж я напуснали, и доднесъ стоятъ въпъ отъ нея съ неразрешени задачи.

Какво се иска отъ човѣка днесъ? — Да владѣе мисълта си. да ѝ даде правилна посока. Мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ правятъ човѣка красивъ. Тѣ сж свѣтътъ, отдето черпимъ красотата. Който пѣе съ любовъ, предава нѣщо на хората. Той стои по-високо отъ оня, който не пѣе и само взима. Изобщо, който повече дава, а по-малко взима, стои по-високо отъ оня, който повече взима, а по-малко дава. Зачитайте ония, които стоятъ по-високо, защото всѣкога даватъ повече, отколкото взиматъ.

Христосъ казва: „Азъ дойдохъ да имъ дамъ животъ, и то преизобилно.“ Като цитирате тоя стихъ, разбирайте неговия вжтрешенъ смисълъ. Даването е първото условие, върху което може да се съгради новото общество. Всѣки трѣбва да дава отъ себе си. И управляващитѣ, и управляемитѣ трѣбва да

прилагатъ закона на даването. Не е лесно да управлявашъ единъ народъ. За да управлявашъ, трѣбва да си роденъ за тая работа. Слънцето управлява цѣла система, но какъвъ мощенъ центъръ на енергия представя то! Голѣмо, мощно е слънцето, затова може да управлява. Всички планети му се подчиняватъ, защото дава изобилно отъ своята енергия. Всѣки човѣкъ принадлежи къмъ дадена система. Той трѣбва да познава тая система и да я зачита. Той трѣбва да познава още и областта, въ която се движи. Непознаването на нѣщата е причина на противоречията въ живота. Днесъ противоречията сж неизбѣжни. Земята е затворенъ свѣтъ, въ който страданията и противоречията вървятъ паралелно. Докато земята не се пресъздаде и преустрои, страданията ще сществуватъ. Земята е създадена вече, но сега се преустройва. И трети пътъ предстои да се пресъздаде. Тогава ще можемъ да кажемъ, че живѣемъ въ новата земя и новото небе, за които се говори въ Писанието.

Сегашнитѣ хора живѣятъ подъ постояненъ страхъ. Кое ги плаши? Днесъ тѣ се страхуватъ отъ войната. Каква е била войната въ миналото и каква е сега? Въ миналото войната е била повече състезание между силния и слабия. И днесъ още силниятъ може да отвори война на слабия. Силниятъ не при-

знава никакво право. Докато е силенъ, той казва: Правото е на моя страна. Въпрѣки това, има силни хора, които казватъ, че трѣбва да се приложи Христовото учение въ живота. Други казватъ, че това е невъзможно. И ония, които казватъ, че трѣбва да се приложи, не сж Го приложили. Христовото учение ще се приложи въ новата култура, която иде вече. Хората не сж готови още за това учение. Наблюдавамъ, колко мъчно хората понасятъ обидитѣ. Тѣ не сж въ състояние да понесатъ и най-малката обида.

Като обидятъ нѣкого, той веднага пита: Защо ме обидиха? Невъзможно е да живѣешъ на земята и да не те обидятъ. Какво представя обидата? — Най-малкото петно, което може да падне върху тебе. Вървишъ по улицитѣ, все ще падне нѣщо върху тебе: или прахъ, или сажди отъ нѣкой коминъ, или нѣкой птичка ще хвъркне надъ главата ти и ще те оцапа. Обида ли е това? Нѣкоя муха кацнала на дрехата ти. Обида ли е това? Когато не се спазватъ природнитѣ закони, идатъ страдания и противоречия. Идатъ и блага въ живота. — Кога? — Когато се спазватъ природнитѣ закони. Не взимайте повече блага, отколкото ви трѣбватъ. Не взимайте повече захаръ, отколкото вкусътъ ви изисква. Ако три бучки захаръ подслаждатъ чая ти, не туряй повече. Ако вкусътъ ти е притъпенъ, колкото захар

да туряшъ, чаятъ ти пакъ нѣма да бжде сладъкъ. Нѣкога много бучки захаръ не даватъ и това, което тритѣ бучки правятъ. Който задържа захарята, т. е. благо то само за себе си, непремѣнно ще страда отъ излишъци въ организъма си. Любовта изключва користята.

Следователно, прави всичко съ добро разположение и съ любовъ. Какъ ще свири цигуларьтъ, ако ржката му е влажна? Тоноветѣ нѣма да бждатъ чисти. Не влажна, а суха трѣбва да бжде ржката на цигуларя, за да излизатъ чисти, правилни тонове. Цигуларьтъ трѣбва да има добро разположение на духа, да свири съ любовъ. Не е цигуларь оня, който свири безъ любовъ и безъ разположение. Не е цигуларь оня, който свири безъ идея. И поетътъ не може да пише безъ любовъ, безъ идея. Какво ще напише той, ако нѣма разположение?

Веднѣжъ посетихъ едно семейство, което имаше две красиви, интелигентни деца — момиче и момче. Родителитѣ бѣха нѣщо неразположени, искаха да бждатъ сами. Азъ отправихъ погледа си къмъ момченцето и започнахъ да го разглеждамъ, да видя, какви способности се криятъ въ него. Това не избѣгна отъ поглела на родителитѣ. Доволни отъ вниманието, което отправихъ къмъ момчето, тѣ се разположиха къмъ мене, отвориха се и ме запитаха: Какво ще кажете за детето? Ще излѣзе ли нѣщо отъ него? Има ли нѣкаква дарба?

— Има дарба, ще излѣзе човѣкъ отъ него. Родителитѣ се заинтересуваха отъ мене, защото обърнахъ внимание на детето имъ. Казвамъ: Докато ние не се интересуваме отъ истината, и отъ насъ нѣма да се интересуватъ. Щомъ ние се интересуваме отъ истината, и отъ насъ ще се интересуватъ. Докато ние не се интересуваме отъ любовта, и отъ насъ нѣма да се интересуватъ. Докато ние не се интересуваме отъ мъдростта, и отъ насъ нѣма да се интересуватъ.

Да се интересувашъ отъ любовта, отъ мъдростта и отъ истината, но безъ никаква користь, това разбирамъ интересъ. Любовта не се изкушава. Тя се проявява свободно, безъ никакво насилие. Защо се проявява любовта, не знаешъ. Нѣкой ученъ работи десетки години съ брѣмбаритѣ и пеперудитѣ — изучава ги. Коя е причината за това? Любовта му къмъ тѣхъ. Нѣкой земеделецъ се занимава съ градината си — цѣлъ день копае и полива. — Защо? — Отъ любовъ къмъ цвѣтята. Човѣкъ помага на всичко, отъ което се интересува. Поливашъ цвѣтята, интересувашъ се отъ тѣхъ — помагашъ имъ.

Вчера наблюдавахъ, какъ се биха два пѣтли: единиятъ бѣше черенъ, другиятъ — пѣстъръ. Тѣ стоятъ на разстояние 20 крачки единъ отъ другъ. По едно време пѣстриятъ се азтърси и изкукурига. Черниятъ веднага се

спусна къмъ него, хвърли се отгоре му и го запита: Кой ти даде право да пънешъ? Знаешъ ли, че не е време за пъене? Пъстриягъ започна да се обръща налѣво-надѣсно, да се отдалечава стратегически и, като дойдѣ на 30 крачки отъ черния пѣтелъ, пакъ изкукурига, съ което искаше да каже: Въ нашето естество е да пъемъ. Каквото и да кажемъ на хората съ пъенето си, все е добро. Ние предсказваме добри работи. Но понеже днесъ сѣ скарахме, утре времето ще бжле облачно.

Колко хубавъ щѣше да бжде животътъ, ако между хората нѣмаше спорове, недоразумения и кривоумия! Колко хубавъ щѣше да бжде животътъ, ако хората не даваха пжтъ на лошитѣ мисли и чувства! Колко приятно е да срещнешъ човѣкъ, който никога не е допускалъ злото въ себе си, който никога не е помислялъ лошо за своя ближень. Наистина, при сегашнитѣ условия мжно се постига това, понеже злото е обхванало половината отъ живота. Днесъ и добро има въ свѣта, но и злото царува. Колкото и да се пазишъ отъ злото и отъ отрицателното, все ще направишъ нѣщо лошо. За да владѣ мисълта си, човѣкъ трѣбва добре да познава своя мисловень апаратъ. Той трѣбва да изучава главата, дробоветѣ, стомаха си. Сжщо така той трѣбва да изучава ржцетѣ и краката си. Само така ще разбере, колко сложна е човѣшката маши-

на, колко сложна е системата, по която е построен неговият организъм.

Велика е вселената, съ своите слънчеви системи, съ милиардите същества във тях. За всички тия същества има Промисълъ. Единъ е, Който се грижи за всички. Днесъ мъчно можешъ да убедишъ човѣка, че има животъ на слънцето. Нѣкои пъкъ мислятъ, че и на слънцето живѣятъ хора, като тия на земята. Не е така. Земниятъ човѣкъ не може да живѣе на слънцето. Ако единъ земенъ човѣкъ отиде на слънцето, ще тежи 16,000 тона. Слънцето не се нуждае отъ такава тежка материя и отъ таково количество. Материята, отъ която сж направени слънчевитѣ жители, е крайно пластична и устойчива. Тя издържа на голѣма свѣтлина и топлина. Слънчевитѣ жители извървяватъ грамадни разстояния, като достигатъ до крайнитѣ предѣли на слънчевитѣ системи. Дали върватъ въ това, или не, не е важно. Може да го приемете като една отъ приказкитѣ на „Хиляда и една нощъ.“ Кажете ли нѣкой, че нѣма хора на слънцето, казвамъ: Вѣрно е, че на слънцето не могатъ да живѣятъ хора, като тия на земята; вѣрно е, че и на земята не могатъ да живѣятъ същества, като тия на слънцето. Ако единъ слънчевъ жител слѣзе на земята, той ще я запали. Земята не може да издържи на интензивността, съ която той живѣе. Като дойде на земята, слънчевиятъ жи-

тель трѣбва да вземе предпазителни мѣрки, да не направи нѣкаква пакостъ. Въ Стария Заветъ е казано, че колкото пѣти е слизалъ нѣкой отъ небеснитѣ жители на земята, хората, които сж го виждали, падали на земята. Не се издържа лесно на голѣмата свѣтлина. Сегашниятъ човѣкъ не е въ състояние да издържи предъ Божия сждъ. Затова днесъ строгостта отстъпва предъ милостта.

Веднѣжъ единъ мой познатъ влиза въ стаята ми, вижда много мухи и започва да ги пѣди съ метлата. Отворихъ прозореца, но тѣ не мърдатъ отъ мѣстото си. Казвамъ му: По тоя начинъ нѣма да ги изпѣдишъ. Съ метлата по-скоро ще ги убиешъ, отколкото да ги изгонишъ вѣнъ. Нищо друго не остава, освенъ да ги хващашъ една по една и да ги изнасяшъ навѣнъ. Самъ това мжно ще направишъ, трѣбва и азъ да ти помагамъ, да ги ловимъ и хвърляме навѣнъ. Така стаята по-лесно ще се очисти отъ мухитѣ. Казвамъ и на васъ: Не пѣдете мислитѣ си съ метла. Нѣма по-красиво нѣщо отъ това, да срещнете човѣкъ, който постѣпва добре. Нѣма по-приятно нѣщо за ухото отъ това, да чувате, какъ свири единъ опитенъ цигуларъ. Приятни, чисти тонове излизатъ отъ неговата цигулка. Нѣма по-голѣмо благо за човѣка отъ това, да се храни съ чиститѣ звуци, които излизатъ отъ единъ добъръ симфониченъ оркестъръ. Нѣма по-хубаво нѣ-

що отъ това, да гледашъ, какъ се движи ржката на добрия художникъ по платното. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да наблюдавашъ, какъ поетътъ пише своитѣ произведения. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да гледашъ, какъ прилежната мома работи. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да виждашъ скромността и смиренieto на светията.

Сега отъ невидимия свѣтъ се дава Нобелевата премия на оня, който може да представи най-добъръ методъ за прекратяване на войната. Кой методъ е най-добриятъ? — При който всички народи, всички хора сложатъ оржжието си и не пожелаатъ никога повече да воюватъ. Оня народъ, който намѣри такъвъ методъ, ще получи най-голѣмата премия. Такава премия ще получи и всѣка жена, която си каже: Нѣмамъ право да петня очитѣ си съ лошого, което виждамъ въ мъжа си. Ако вижда лошото въ мъжа си, тя петни очитѣ си. Щомъ вижда и чува лошото, тя цапа очитѣ и ушитѣ си. Сжщото се отнася и за мъжа. Никога не цапайте очитѣ и ушитѣ си съ лошото въ живота. Лошото представя нечиста материя, каша, която мъчно се измива. Тя съ години не се измива. Пазете се да не попаднете въ тая каша. Който е попадналъ веднѣжъ въ тая нечиста материя, трѣбва да търси начинъ, да се освободи и очисти. Има начини за очистване отъ нея, но тѣ трѣбва да се търсятъ.

Единъ отъ виднитъ английски проповѣдници, както билъ на амвона, мисълта му се прекъснала и не могълъ да свърши проповѣдта си — забравилъ, какво трѣбвало да говори. Той започналъ да пѣе, и мисълта му се възстановила. Какво показва това? — Ако единъ отъ методитъ не работи, приложи другъ. Ако не можешъ да говоришъ, започни да пѣешъ. Ако не можешъ да пѣешъ, говори.

Три нѣща ни интересуватъ: да бждемъ умни, да бждемъ добри и да бждемъ силни. Колко силенъ трѣбва да бжде човѣкъ: като българския герой Данъ Коловъ, или като еврейския Самсонъ? Такива герои сж изключения. Самсонъ, съ кость отъ животно, уби хиляда души. Съ единъ замахъ сграбчи градската врата и я тури на гърба си. Това, което той направи, бѣше играчка за него. Ние, сегашнитъ хора, трѣбва да станемъ силни въ търпението си и да учудимъ свѣта. Това, което днесъ придобиеете съ търпението си, ще остане и въ бждеще. Не се разсѣивайте, не губете времето си, но работете.

Днесъ е деньтъ, когато трѣбва да приготвимъ най-добрия подаръкъ на Божията любовъ. Днесъ е деньтъ, когато трѣбва да приготвимъ най-добрия подаръкъ на Божията мъдрость. Днесъ е деньтъ, когато трѣбва да приготвимъ най-добрия подаръкъ на Божията истина. Какво по-хубаво нѣщо отъ тия пода-

ръцн? Въ деня, въ който приготвимъ най-добрия подаръкъ на любовта, ще изгрѣе новото слънце. Въ деня, въ който приготвимъ най-добрия подаръкъ на мъдростта, слънцето ще бжде на зенита. Въ деня, въ който приготвимъ най-добрия подаръкъ на истината, слънцето ще престане да залъзва — вѣчно ще грѣе. Ние ще изпълняваме Божиата воля, ще станемъ Синове Божии и ще вървимъ отъ слава въ слава.

*

30. Беседа отъ Учителя, държана на
17 декемврий, недѣля, 10 ч. с. 1944 г.
София. — Изгрѣвъ.

Последното слово

Христосъ казва: „Нѣкой си човѣкъ направи вечеря голѣма и покани мнозина. И въ часа на вечерята проводи раба си да рече на поканенитѣ: Елате, понеже всичко е вече готово. И начнаха всичкитѣ, като на единъ умѣда се отречатъ. Първиятъ му рече: Нива ку; пихъ и нужда имамъ да излѣза и да я видя моля ти се, имай ме отреченъ. И другъ рече: Купихъ петъ чифта волове, и отхождамъ да ги опитамъ; моля ти се, имай ме отреченъ. И другъ рече: Оженихъ се, и затова не мога да дойда.“

Отричането на човѣка отъ богатата на живота е подобно на сърденето на малкото дете, което се отказва да яде. Защо се сърди, защо се отказва да яде, и то не знае — нѣма нѣкакъвъ важенъ аргументъ. По свои нѣкакви съображения, то се отказва да яде. Канятъ го веднѣжъ, два пѣти, то все отказва да яде. При това положение, може да се дойде до война. Ако бащата излѣзе по-силенъ, детето ще капитулира; ако детето излѣзе по-силно, бащата ще

*) Лука 14:16—20.

капитулира. Понѣкога хората се отричатъ и отъ хубавитѣ работи, по единствената причина да взематъ повече. Ако не имъ дадатъ, колкото искатъ, сърдятъ се, нищо не взиматъ. Тѣ живѣятъ въ човѣшкия порядъкъ. Въ Божествения порядъкъ за всѣки день има опредѣлена дажба. Въ човѣшкия порядъкъ не е опредѣлена дажбата на деня. — Защо е така? — Не е обмислена работата добре. Нѣкои сж лишени отъ дажби, понеже сж били далечъ, когато сж раздавани. Други не сж знаели, кога се раздаватъ. Тия, които раздаватъ благата, трѣбва да се ръководятъ отъ новитѣ условия на живота, да предвиждатъ всички хора. Тѣ не трѣбва да мислятъ само за себе си.

Момъкъ иска да се ожени за нѣкоя мома, но тя се отказва. Кои сж подбудителнитѣ причини, задето тя се отказва? Нѣкога момъкътъ се отказва да се жени. И въ двата случая причината е една и сжща. Момата се отказва да се жени, понеже е била измъчвана отъ момцитѣ. Момъкътъ се отказва да се жени, понеже е билъ измъчванъ отъ момитѣ. Ако туришъ на краката си обувки, пълни съ гвоздеи, какво благо ще ти донесатъ? Обувката е благо, когато е удобна, не притѣснява крака. Щомъ притѣснява крака, тя не е никакво благо. Всѣко нѣщо, което не носи благо на човѣка, не трѣбва да се опитва.

Едно трѣбва да ви радва — младостта. Старитѣ ще се подмладятъ. Въ небето нѣма стари хора. Ако дадешъ кандидатурата си за подмладяване, имашъ бждеще; ако не я дадешъ, никакво бждеще не те очаква. Нѣкой казва, че остава съ старитѣ си вѣрвания. Човѣкъ, който се държи за старитѣ си вѣрвания, ще остане назадъ.

Всичко въ живота е временно. Нѣкои нѣща сж полезни за два-три деня или повече и следъ това ползата имъ се прекратява. Ако нѣщо е полезно въ човѣшкия порядъкъ, не е полезно въ Божествения порядъкъ. Това е причината за голѣмитѣ разочарования въ човѣшкия животъ.

Единъ приятелъ ми разказваше следното: Никога не мислѣхъ, че неуспѣхътъ въ работитѣ ми се дължи на опущения отъ моя страна. Каквато работа и да започвахъ, всѣкога се натѣквахъ на противоречия. Каквото да предприемахъ, все противоречия срѣщахъ, и за всичко считахъ другитѣ виновни. Искамъ вече да не търся вината въ никого. Искамъ да работя така, че да виждамъ нѣщата правилно.

Казвате: Вѣрвай въ Бога, всичко друго ще се нареди. Или, люби Бога, всичко ще се нареди. Това сж различни идеи, различни основи, върху които може да се гради. Не можешъ изведнѣжъ да туришъ вѣрата и любовта като

основа на живота. Тя принадлежатъ къмъ другъ свѣтъ. Не е достатъчно да се каже: Повѣрвай въ Господа! Вѣрата трѣбва да се изучава. Не е достатъчно да се каже: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ.“ Трѣбва да се живѣе въ името на любовта. Идеята на хората за Христа е ограничена. Казано е, че любовта ражда живота. Първо ще познаемъ любовта, отъ която излиза живота. Животътъ е красивъ, когато носи хубави и свѣтли мисли; когато носи чисти и благородни чувства; когато носи възвишени постѣпки.

Нѣкой казва, че е религиозенъ човѣкъ, че вѣрва въ Бога. Може да си религиозенъ, безъ да разбирашъ живота; може да си религиозенъ и да не можешъ да живѣешъ правилно. Има религиозни идеи, които малцина разбиратъ. Може да имашъ хубава цигулка, да свиришъ, безъ да спазвашъ правилата на музиката. Който слуша, какъ свиришъ, казва: Ето единъ обикновенъ цигуларъ съ хубава цигулка. Може да бждешъ гениаленъ цигуларъ и да свиришъ на обикновена цигулка. За предпочитане е да си гениаленъ цигуларъ и да свиришъ на обикновена цигулка, отколкото обикновенъ цигуларъ съ хубава цигулка. Важно е цигуларътъ да знае добре да свири. Тогава, на каквато цигулка и да свири, все ще

излѣзе нѣщо хубаво. Като свиришъ на обикновена цигулка и не си майсторъ-цигуларъ, всички ще ти намиратъ погрѣшки. Ако и вие се движите въ обикновения животъ и постѣпвате по обикновенъ начинъ, всички ще ви намиратъ погрѣшки.

Сега мнозина кашлятъ, и азъ кашля. Кашлицата е търговецъ, дошълъ въ дома ми да търгува, да продава мармаладитъ си. Казвамъ му да направи по-хубави мармалади, но той настоява да ги взема, каквито сж. Ако река да се разправамъ съ него, ще ми отнеме доста време. Пъкъ и скжпо ги продава, не се задоволява съ 200 или 300 лева, иска по 500, 600 лв.; за маслото иска по 1000—1200 лева килограмъ. Едно се иска отъ всички — хармониченъ животъ. Пѣй и ще хармонизирашъ живота си. Като пѣешъ, никой не може да те хване; никаква болестъ не е въ състояние да те хване. Дето е хармонията, тамъ нѣма противоречия. Като се молишъ и като искашъ, все ще получишъ нѣщо. Нѣкой не се е молилъ никога въ живота си, отъ никого нищо не е искалъ, а очаква да получи нѣкакво благо. Дава се на оня, който иска и се моли. И оня, който не иска и не се моли, може да получи нѣщо, но само благодарение досѣтливостъта на другитъ. Тъ казватъ: И тоя човѣкъ може да иска нѣщо, може да се нуждае отъ нѣщо, но го е срамъ да иска.

Прочетете 220 стр. отъ книгата „Царскиятъ пжтъ на душата“, да видимъ, дали ще се сбждне това, което сега ви казвамъ.

Де грѣшатъ хората? — Въ желанието си много да печелятъ съ малки усилия. Затова тѣ се радватъ, когато печелятъ много съ малки усилия, и съжالياватъ, когато печелятъ малко съ голѣми усилия. Тѣ сж въ положението на ония, които купуватъ лотарненъ билетъ, за да спечелятъ милиона. Ако не спечелятъ, обезсърдчаватъ се. Поглеждатъ къмъ единъ билетъ, къмъ втори, но не се решаватъ да го купятъ. Взиматъ трети билетъ, но оказва се, че не печели. Печели единъ отъ първитѣ два, които не искаха да купятъ. После съжالياватъ, че не сж го купили. Който печели милиона, радва се; който има празенъ билетъ, съжالياва.

Сега прочетохте страницата и ще кажете, че сте изгубили времето си. Колко струватъ вашитѣ петъ минути? Единъ американски милиардеръ, поради много работа, билъ недо-стжпенъ за обикновенитѣ хора. Той скжпо ценѣлъ времето си. Единъ журналистъ се хваналъ на басъ съ единъ англичанинъ, че може да се срещне съ милиардера. Англичанинътъ му обещалъ 250 лири, ако спечели баса. Журналистътъ се явилъ въ кантората на милиардера и му казалъ: Искамъ да се срещна съ васъ само за петъ минути. — Нѣмамъ време, минутата ми струва петъ лири. — Ще платя,

колко искате. Журналистът влезъл при милиардера, взелъ часовника си въ ржка и следълъ, да не минатъ петтъ минути. — Какво искате? — запиталъ милиардерътъ. — Хванахъ се на басъ съ едного, че ще ми даде 250 лири, ако мога да се срещна само за петъ минути съ васъ — толкова било скъпо времето ви. Ето, азъ се срещнахъ съ васъ. Огъ благодарностъ давамъ ви двадесетъ и петъ лири за времето, което ви отнехъ, а за себе си задържамъ 225 лири. Значи, моето време е по-скъпо отъ вашето.

Ще дойде день, когато и децата, т. е. най-малкитъ цигулари ще свирятъ като сегашнитъ виртуози. И обикновенниятъ ученикъ ще свири като сегашния майсторъ музикантъ. Ако обикновениятъ музикантъ бжде като сегашнитъ голъми майстори, какви ще бждатъ гениалнитъ? Когато дойдатъ тия времена, ще се радваме на човъшкитъ постижения. Тогава Божественото изкуство ще се предава даромъ, а не съ пари, както сега.

Каква е задачата на сегашния човкъ? — Да изправи погръшкитъ си. — Защо сме гръшили? — Не е тамъ въпросътъ, важно е да се изправятъ погръшкитъ. Щомъ си престъпилъ единъ законъ, ще изправишъ погръшката си. Кой цигуларъ не прави погръшки, когато изучава нъкое мжчно произведение? Ще дойде день, когато ще свири безъ погръшки.

Да изправишъ погрѣшките си, това значи, да живѣешъ по великия Божественъ законъ. Нѣкой иска да бжде милосърденъ. Възможно е това, но трѣбва да прилага милосърдието въ съвършенство. — Имамъ ли тая възможность? — Щомъ си дошълъ до Божествения законъ, нищо нѣма да питашъ — само ще прилагашъ. Въ Божественото има възможности, има и време. За доброто и за милосърдието всѣкога има време и възможности. Времето се увеличава и намалява. При любовта времето се увеличава; при безлюбието времето се намалява.

Сега кажете едно число, да прочетемъ една страница. Добре е, ако можете, като ясно-видци, да знаете, какво е писано на тая страница. Прочете се 45 страница отъ „Царскиятъ пжтъ на душата.“ Числото 45 е съставено отъ числата 4 — стара дъщеря и 5 — стара майка. Тѣ гърсятъ старъ зетъ съ малко умъ и съ много пари. При това положение, животътъ не върви добре. Невѣстата е поставена на мъчнотии, както житото, което минава презъ воденичния камъкъ. Когато житото страда, човѣкъ се радва и усмихва. Така се е родила първата усмивка.

Изпѣйте пѣсенъта „Мога да постигна, що желая.“ Казано е въ пѣсенъта, че дето е радостта, тамъ е любовта. Безъ радостъ любовта не може да се прояви. Радостта е животъ, който направлява любовта. Радостта е

плодъ на любовта. Докато не се научишъ да се радвашъ на чуждитъ постижения, никога нѣма да се радвашъ на своитъ. Даватъ на единъ момъкъ да носи плодове на нѣкого. Той е честолюбивъ, не иска да носи чужди плодове. Ако чужди не иска да носи, и свои нѣма да носи. Бжди готовъ да носишъ чуждитъ плодове и да имъ се радвашъ, за да можешъ нѣкога да носишъ и своитъ съ радостъ. Силниятъ нѣма право да се отказва отъ носене на чуждъ товаръ. Слабиятъ не може да се тоvari, но силниятъ може да носи и свой, и чуждъ товаръ. Носи и раздавай отъ плодоветъ си и на другитъ хора. Не давашъ ли, ще страдашъ.

Никой не може да избѣгне отъ това-ритъ на живота. Ще носишъ и радости, и скърби и ще ги раздавашъ на ония, на които принадлежатъ. Нѣкой се радва на богатата, които му се даватъ, безъ да подозира, че това се дължи на Божествения законъ — да се дава на човѣка, безъ той да заслужава. Божествениятъ свѣтъ върви по изключителни пътища. Благодарение на това, ние живѣемъ на земята, радваме се и растемъ. Ако нѣкой би погледналъ на Божественото съ обикновеното човѣшко око, би казалъ, че отъ това нищо нѣма да излѣзе. Незнайни сж Божиитъ пътища. Ако знаешъ, какъ ще се прояви Божественото, какъ Богъ ще ти помогне, нищо нѣ

ма да стане, нищо нѣма да научишъ. Остави Божествената работа на Бога, Той да я свърши. Не питай, какво Богъ мисли да прави. Това е Негова работа. Забрави всичко, което се отнася до Божественото. Преди да се е проявило Божественото, нищо не говори. Щомъ се прояви, тогава ще говоришъ. — Не трѣбва ли да предвиждаме, какво мисли Богъ? — Това не е ваша работа. — Да се помолимъ, да ни се открие Богъ. Да се помолимъ да ни помогне. — Така сж постъгивали християнитѣ отъ преди две хиляди години; така постъгиватъ и днесъ, но животътъ имъ не се е подобрилъ.

Въ една отъ богатитѣ църкви въ Лондонъ се повдигналъ въпросъ между членоветѣ, да се помолятъ, за да събератъ една голѣма сума за нѣкаква благотворителна целъ. Проповѣдникътъ Муди присѣтствувалъ на това събрание и, като изслушалъ всички, казалъ: Братя, да не изкушаваме Господа, да не изкушаваме разумния свѣтъ. Азъ съмъ първиятъ, който мога да дамъ хиляда лири. Колко още има като мене, които могатъ да дадатъ по хиляда лири! Въ половинъ часъ исканата сума била събрана.

Казвамъ: Ако си здравъ, прави добро. Ако свѣтла мисль те посети, прави добро. Ако си радостенъ, прави добро. Другъ е въпросътъ, ако живѣешъ въ мракъ и си неща-

стенъ. Ако при това положение срещнешъ нѣкой човѣкъ, можешъ да се скарашъ съ него, защо те е срещналъ въ тоя несчастенъ день. — Тръбва ли да се карамъ съ хората? Тръбва ли да се бия съ тѣхъ? — Да набиешъ човѣка е толкова възможно, колкото да набиешъ слънцето. Ще биешъ слънцето, че работитѣ ти не вървятъ добре. Опитай се да биешъ слънцето! Вмѣсто слънцето, тебе ще биятъ. Въодушевявайте се отъ слънцето. Вижте, какво върши то. Покрай великитѣ работи, съ които се занимава, то има предъ видъ и малкитѣ работи — да премѣсти една капка вода отъ едно мѣсто на друго. Погледни къмъ слънцето и кажи: Желая да бжда като слънцето щедъръ и постояненъ. Какво велико съзнание има слънцето! Отъ хиляди години върши работата си, безъ отклоняване и умора. То не се отзовава на никакви човѣшки покани. Като вижда непослушанието на хората, то имъ създава различни изненади: ту вѣтръ, ту буря, ту дъждъ. Слънцето е духовито, шегува се съ хората. Като срещне селяни, които отиватъ на работа късно, създава голѣма буря, прекатурва колата имъ, да ги научи да ставатъ рано.

Кое е по-хубаво: да се занимавашъ съ хлѣба на бедния, или съ хлѣба на царя? Съ други думи казано: Коя храна е по-чиста — човѣшката, или тая на пчелата? Най-чиста е храната, която пчелата употребява. Тя ка:

цва отъ цвѣтъ на цвѣтъ и събира сладкия сокъ, отъ който приготвя медъ за хората. Изобщо, малкитѣ сщества търсятъ най-хубавитѣ нѣща и ги намиратъ. Ето защо, трѣбва да вземаме примѣръ отъ тѣхъ. Голѣмо постоянство има пчелата. Споредъ нѣкои, за да изкара единъ килограмъ медъ, пчелата трѣбва да посети около 500 хиляди цвѣта. И по-малко да сж отъ 500 хиляди, важно е голѣмото постоянство и неуморность, които пчелата притежава.

Сегашнитѣ хора, като се натъкватъ на нѣкаква статистика, страхуватъ се. Тѣ казватъ : Цѣлъ животъ нѣма да ни стигне, за да придобиемъ нѣщо. Въ края на краищата, тѣ се отчайватъ. Въ това отношение, тѣ приличатъ на оня, който мислѣлъ, че се родилъ, за да прави добро. Единъ день решилъ да се откаже отъ доброто, защото, въ деня, въ който правѣлъ добро, все му се случвало нещастие. Най-после той решилъ да се самоубие и тръгналъ край морето, да обмисли въпроса добре. Като наблюдавалъ морето, видѣлъ, че едно младо момиче се дави въ водата. Той се замислилъ : Да помогна ли на момичето да се спаси ? Да направя ли последното добро, или да го оставя да се удави ? Най-после си казалъ : Ще я спася. Нека това бжде последното ми добро. Хвърлилъ се въ водата и спасилъ девещото се момиче. Какво излѣзло отъ това ? Оказало се, че момичето било царската дъще-

ря. Отъ тоя моментъ работитѣ му започнали да се нареждатъ добре. Като се намѣрите предъ нѣкаква мжчнотия, направете най-малкото добро, да извадите царската дъщеря отъ водата. Царската дъщеря представя истината. Следователно, като намѣрите истината, работитѣ ви ще се нареждатъ добре.

Често наблюдавамъ българина, изучавамъ проявитѣ на неговия характеръ. Като търси причинитѣ и последствията на нѣщата, той ги намира тамъ, дето не сж. Знаете ли, че вината за всичко е въ самитѣ васъ? Причината затова е въздухътъ, отъ който сте взели, или повече, отколкото ви трѣбва, или по-малко. Българинътъ казва: Достатъчно въздухъ има въ природата. Човѣкъ грѣши и въ взимането, и въ даването, като взима повече, или по-малко, отколкото му трѣбва. Ще вземешъ точно толкова, колкото ти трѣбва.

Кой мисли най-малко въ живота? — Болниятъ. — Защо? — Защото мисли само за себе си. Какъвто цѣръ да му се даде, на всички вѣрва. Вѣрата на болния отива до суевѣрие. На тоя цѣръ вѣрва, на оня вѣрва, но като ги опита, не излиза така. Дадатъ му единъ цѣръ, не вѣрви; дадатъ му другъ цѣръ, пакъ не вѣрви.

*

31. Беседа отъ Учителя, държана на
20 декемврий, срѣда, 5 ч. с. 1944 г.
София. — Изгрѣвъ.

Съдържание

	стр.
1. Деветъ сжществени причини	3
2. Божествени импулси.	24
3. Мога да постигна	42
4. Постигание	65
5. Нова земя	85
6. Голѣмото благо	114
7. Недѣлими нѣща	130
8. Добриятъ подарѣкъ	147
9. Последното слово	163